

САЙМЪН ГРИЙН СВЕТЪТ НА МЪГЛИТЕ

Част 1 от „Светът на мъглите“

Превод от английски: А. Ликова, Е. Орманов, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

ПРИЗРАК В НОЩТА

Бръснещият вятър долиташе със стон от север, разпръсквайки нашарената със сняг мъгла, застлала тесните улици на Пристанището на мъглите. По вратите бяха закачени лампи и фенери, които пламтяха в жълто и червено срещу безкрайното море от сиво. Мъглите бяха винаги най-гъсти в ранните часове на утринта, преди да изплува бледото слънце над Света на мъглите.

Неясна фигура крачеше уверено с леки стъпки по хлъзгавия, покрит с плочки покрив, стройната ѝ сянка се мержелееше сред талазите на снежната вихрушка. Чисто бялото на термичния костюм преливаше хармонично в снега и мъглата, докато топлинните елементи предпазваха от хапливото бръснене на вятъра. Мъжът, който се наричаше Кат, се приведе край един издаден тавански прозорец и отмахна качулката си, разкривайки бледи младежки черти, върху които изпъкваха тъмни и наблюдателни дълбоки очи и белези от шарка като татуировка на двете му бузи. Той примижа, щом леденият вятър обрули голото му лице, и се плъзна внимателно по разкаляните от снега плочи, за да се блъсне леко о един димящ комин. Здравно се хвана за грапавите му тухли и се надвеси от покрива, за да огледа.

От този висок наблюдателен пункт пред него се разстлаха покритите с плочи покриви на Пристанището на мъглите, негова ловна площ и лично царство. Кат беше прекарал повечето от своите двадесет години, учейки се на тоя занаят ѝ усъвършенствайки уменията си, за да се превърне в един от най-добрите обирджии, които Щабът на крадците някога бе произвеждал. Орнаментите по дървенията и по металните части на сградите в Пристанището на мъглите бяха опора за ръцете и нозете му, а корнизите и фронтоните — негови ориентировъчни знаци и място за отдих.

Кат бе катерач по покривите.

Огромният полусърп на луната блестеше през дантелата на мъглата, ярко отразен от заснежените покриви, и разкриваше сред

призрачна светлина пейзажа отдолу. Отляво на Кат се виждаха пръснатите светлини на Щаба на крадците сред плетеницата от занемарени улици, където схлупените дървени постройки се гушеха в мразовитата нощ, сякаш за да се постопят. Случайните им огънчета блестяха в пурпур сред тъмата като рубини, разсипани върху кадифе. Отдясно се таяха Техническият квартал и Звездната площадка.

Светочувствителни метални пилони блестяха в нощта, а снежната вихрушка люлееше нагоре-надолу крехките кристални лещи. Газови лампи и прожектори светеха на равни разстояния по снагата на Звездната площадка, като маркираха огромните писти за приземяване, всяка широка по километър и половина. От всички постройки на летището единствено контролната кула от метал и стъкло, последната останка от първоначалната База на Империята, все още беше обкичена с ярки електрически светлини. Десетина кораба, повечето напуснати, стари, тромави и негодни колоси, дремеха по пистите, оголени от сложната техника. Няколкото контрабандни кораба бяха пръснати по една просека и блестяха под запалените прожектори като сребърни игли с червеникави оттенъци. Около най-големия блок внезапно запламтяха сигналните светлини подобно на погребални огънове на новоиздигната пирамида и Кат осъзна, че се приближава кораб. Тези дни кораби пристигаха рядко и всеки новодошъл бе добра новина. Кат се обърна неохотно и се загледа в улиците под себе си.

По празните алеи не се движеше никой и бледата пелена от прясно натрупан сняг изглеждаше девствено чиста. Вечер само крадците и шпионите се осмеляваха да се изложат на тръпчивия студ на Пристанището на мъглите, а те никога не оставяха следи.

Кат отново нахлуи качулката, за да покрие лицето си, пусна се от комина и стъпи внимателно върху ръба на покрива. Хвана се здраво за тънката водосточна тръба и бавно се спусна по корниза на стряхата, докато не увисна надолу с главата, с крака, вкопчени в улука. Ръждясалото желязо простена под тежестта му, но той се държеше здраво, докато изучаваше старателно малкия прозорец е решетка. Прозорецът бе широк не повече от шейсет сантиметра, а прътите на решетката бяха от неръждаема стомана. „Колко негостоприемно — помисли си Кат, — всеки би си помислил, че се страхуват от обир.“ Той огледа по-отблизо прозоречната рамка и се усмихна самодоволно, щом забеляза две тънки жици, прикрепени към горния десен ъгъл на

решетката, които се губеха към керемидите в неизвестна посока. Очевидно някаква алармена система. Кат измъкна миниатюрни ножици от левия си ботуш, пресегна се да пререже жиците, после се поколеба. Те бяха твърде забележими. Провери отново и се ухили с кисела физиономия, когато откри малък електронен сензор, втъкнат здраво в желязната рамка на решетката. Щом докоснеш решетката или рамката, сензорът автоматично ще вдигне тревога. Кат пъхна ножиците в ръкавицата си и извади тънка сонда от десния си ботуш. Деликатно отстрани сензора с умение, придобито от дългата практика. Върна сондата в ботуша си, сетне взе ножиците и внимателно клъцна и двете жици, просто за всеки случай. Сложи ножиците в левия си ботуш, извади малка отвертка и спокойно се зае да развинтва четирите обикновени винта, които крепяха решетката.

От дългото стоене в тази поза кръвта нахлу в главата му, но той се стараеше да не обръща внимание на това и не си даваше много зор. Един по един пусна три от винтовете в кожена торбичка на колана си, след това прибра отвертката и дръпна внимателно желязната решетка. Тя лесно се поддаде под ръцете му и увисна на последния болт. Кат се ухили. Засега всичко вървеше според плана му. Бутна настрани решетката и провря ръка през прозореца, след това главата си и чак тогава си пое дъх. Зарита, за да се освободи от улука. Изчака за миг да успокои дишането си и се пусна от вътрешната рамка. След това се запромъква през тесния отвор. Само толкова жилав и гъвкав като него можеше да се справи с тази задача. Ето защо съперниците на Кат го признаваха за най-добрия катерач на покриви в Пристанището на мъглите.

Той скочи леко от прозореца долу и се сви като неподвижен звяр, докато очите му не свикнаха с тъмнината. Пред него се простираше тесен коридор със стълбище отляво и две врати с решетки от дясната страна. Лунните лъчи нахлуваха през отворения прозорец зад него, но дори тренираните очи на Кат трудно можеха да различат подробностите в тъмнината зад трептящата светлина. Той свали ръкавиците, втъкна ги в пояса си и започна да присвива и отпуска дългите си тънки пръсти. За добрия крадец ръцете са толкова важни, колкото инструментите, които използва. Кат винаги се грижеше за ръцете си. Докосна пода с връхчетата на пръстите си, после затвори очи, концентрирайки се върху допира до полираното дърво. Слаби

вибрации преминаха под пръстите му и Кат се намръщи замислено. Бяха инсталирани сензорни плоскости, скрити в пода, несъмнено за да включат всички видове алармени системи, ако човешко тегло ги задвижи. Все още със затворени очи Кат се приведе бавно напред и зашари с пръсти по пода, като се опитваше да разбере по увеличаването и намаляването на вибрациите къде е безопасно и къде — не. Напредваше бавно, сантиметър по сантиметър, докато не се увери, че е открил основния двигател, после закрачи уверено по коридора, избягвайки лесно предателските места.

„Също като при стара игра — помисли си той безучастно — стъпиш ли накриво, отиде ти гърбината...“ После сбърчи чело, като си припомни колко дълго Пристанището на мъглите трябваше да поддържа павираните си тротоари. Времената тогава не бяха като днешните. Кат потръпна и забърза към по-ниската от двете врати. Колкото по-скоро приключеше с тази част от работата, толкова по-добре; белият костюм, който го бе прикривал в снега и мъглата, бе твърде подозрителен в тъмния пуст коридор.

Закова се пред затворената врата и я проучи внимателно. Касата ѝ му разкри достатъчно сведения за жилището, но не можеше да го информира какво се криеше вътре. Вратата трябваше да бъде хитро устроен капан, скрита по някакъв начин „бомбичка“ — и с това трябваше да се справи. Кат прокара нежните си пръсти по грубото дърво, но не можа да открие нещо необичайно. Взе химикалка-фенерче от десния си ботуш и я долепи до повърхността. Наведе се още пониско и заоглежда рамката на вратата. Със сигурност там имаше малко, високо поставено, леко издадено копче и само с едно докосване вратата щеше да се отвори. Кат поклати глава огорчен, че трябваше да използва така талантите си и измъкна желязната сондичка от ботуша си, след това бързо я плъзна до копчето, за да го освободи. Намръщи се и дръпна назад сондата. Аларменото копче вече беше обезвредено, сигурно бяха забравили да го включат преди да си легнат. Кат погледна нагоре. Това беше смешно лесно. Той изгаси фенерчето, сложи го със сондата настрана и сграбчвайки здраво дръжката на вратата, бавно я откряна. Набързо провери за алармени системи в горната част и после надникна предпазливо в спалнята.

През спуснатите щори се процеждаше дрезгава светлина и очертаваше неясните форми на спящ човек под дебелия одеал на

покритото с балдахин легло, което заемаше по-голямата част от малката спалня. Няколко искрящи въглена пламтяха в червено в камината отляво, затопляйки мразовития въздух. Кат се прокрадна в стаята затвори вратата след себе си и мълчаливо се насочи към леглото като призрак. Спря се за миг, щом спящият се размърда. Кат не обичаше каквито и да било оръжия, не вярваше в тях. Той беше катерач на покриви и артист в своя занаят, а не някакъв глупак вандал или безсърдечен нощен крадец. Поседя неподвижен край леглото, докато не се увери, че движенията му отново са безопасни и протегна напред ръка. Издебна сгоден момент и пхна ръка под възглавницата, откъдето издърпа малко никелирано ковчеже. Обитателят на стаята спеше непробудно. Кат отстъпи от леглото, измъкна малък ключ от торбичката на пояса си и внимателно опита ключалката на ковчежето. Ключът се превъртя лесно, Кат се усмихна широко и кристалът заблестя в стаята.

Като обявена извън закона планета Светът на мъглите беше отрязана от търговията на Империята и високата техника бе ограничена от онова, което крадците можеха да домъкнат при редките си набези. Един кристал с компютърна памет беше по-примамлива плячка, отколкото всеки рубин или диамант. Кат не знаеше каква информация крие кристалът, пък и не го интересуваше. Неговият търговец на откраднати вещи бе заявил, че има купувач на скъпоценности и това беше всичко. Той се пресегна и измъкна от торбичката на пояса си бял кристал, който заискри като камъка в ковчежето. Внимателно подмени единия кристал с другия, затвори капака на ковчежето и го заключи. Пусна ключа обратно в торбичката на пояса си, приведе се и сръчно постави ковчежето на мястото му, където го беше намерил. Ръцете му едва бяха отпуснали възглавницата, когато вратата на стаята внезапно рязко се отвори. Проблесна светлина и висока фигура с фенер в ръка изпълни пространството на вратата.

Кат дръпна чаршафите от леглото и с отчаяно движение ги запокити към главата на посетителя. Лежащата в кревата фигура внезапно седна, придърпвайки копринена нощница около себе си, и Кат се закова за миг, за да ѝ смигне оценяващо. Новодошлият яростно се бхтеше на пода, омотан безпомощно в спалното бельо. Прекатурилата се лампа лежеше до вратата, изпълвайки стаята с треперлива светлина. Кат реши, че е крайно време да се измита. Той

заобиколи внимателно купчината повдигащи се чаршафи и открехна вратата. Жената в балдахиненото легло разтвори уста и запя.

Кат падна на колене, щом песента го обгърна с дращеци по нервната му система звуци. „Сирена — помисли с ужас той — те са доставили сирена да пази кристала!“. Песента крещеше из цялото му тяло, разкъсваше мускулите му. Той се изправи на крака, понечи да удари жената, решил този път да не се държи рицарски, й се втурна към вратата. Песента на сирената го обливаше с вълните си, като обездвижваше ръцете и краката му и притъпяваше сетивата му.

Залюшка се като пъян към вратата и след това надолу по коридора, като не обръщаше внимание на алармените системи, вградени в пода, концентрирайки волята си само да не се поддаде на песента на сирената, която искаше да го потопи в безсъзнание. Накрая успя да стигне до прозореца, откъдето бе влязъл, и се спусна към тесния отвор. Промуши се през него с отчаяна скорост, ала сърцето му спря да бие, когато една ръка се обви около глезените му. Той зарита и диво се заборичка и ръката отхлаби хватката си. Кат се измъкна през прозорчето, сграбчи водосточната тръба и се закатери към покрива. Той дращеше с нозе около нея и тогава припадна върху покритите със сняг плочки. Полежа известно време там, докато всеки мускул в тялото му се тресеше, бавно идвайки на себе си, осъзнал, че е оставил песента на сирената зад гърба си. Жена, чийто глас и омайно пеене можеха да се комбинират и да заплетат мислите на мъжа, беше влиятелен страж. Освен ако, разбира се, крадците не се окажеха глухи и неми.

Кат се ухили, изправи се бързо на крака и закрачи в мъглата. За пръв път от толкова години се радваше, че не е чул нищо.

ВТОРА ГЛАВА

СРЕЩА НА ПРЕДАТЕЛИ

В приемната на кантората на Лиън Въртю бе топло, приятно и отчайващо цивилизовано, но Джейми Роял ненавиждаше подобни неща. В суетността на офиса, в неприкритата показност на богатство се криеше нещо определено уродливо и самодоволно. Върху табелата на скромната външна врата бе изписано единствено „КОВАЧ“, но Джейми имаше усещането, че всеки, който работеше в луксозния офис, се чувстваше между чука и наковалнята, ако изобщо го съзнаваше. Той въздъхна, облегна се назад и се опита да си даде вид, че е свикнал на такива удобства. Тайно прокара длан по гладката, блестяща повърхност на облегалката на фотьойла. Пластмаса. Нищо чудно, истински лукс. Джейми можеше да преброи наум случаите, когато върху пръстите на ръцете му бяха оставали следи от пластмаса. Все повече и повече чувстваше, че мястото му не беше тук.

Кръстоса крак връз крак и си наложи поне да изглежда отпочинал. Огледа приемната с небрежен поглед, надявайки се да се натъкне на някаква грешка в интериора, над която можеше да се присмее. Дървената тапицерия проблясваше под светлината на пламтящия огън, а единственият голям прозорец бе затворен и със спуснати щори към нощния студ. Основната светлина се разливаше от едничък преголям абажур, закачен на тавана. Джейми не го интересуваше много електрическата светлина. Тук тя беше по-ярка, отколкото беше свикнал, и не му харесваше нетрепващата ѝ интензивност. Нещо сурово и студено се криеше в електрическата светлина, сурово и... неестествено. Той прогони твърдо тази мисъл от главата си и съсредоточи вниманието си върху великолепната червенокоса секретарка зад бюрото. Безукорната ѝ пола грееше в богат прасковено-кремав оттенък дори под грубата електрическа светлина, а чертите ѝ излъчваха класическо обаяние. Фигурата ѝ бе направо възхитителна. Той прочисти шумно гърлото си и ѝ поднесе най-очарователната си усмивка. Тя не изглеждаше много въодушевена.

Първоначалният му плам бърза угасна и той отново зарея поглед из приемната.

Върху масичката за кафе пред него бяха пръснати вестници и списания най-малкото отпреди седмица, с отдавна отминала дата, когато е трябвало да бъдат прочетени. Заглавията бяха главно за откриването на катастрофиралия космически кораб „Тъмен вятър“ и няколко неясни намека за корупция в Гилдията за комуникация. Банални и изтъркани новини, но все още не съвсем стари, за да бъдат интересни като поглед назад към събитията. Джейми Роял се отпусна в луксозното кресло и потъна в мисли. Откакто бе скъсал със своя партньор късметът сякаш го бе напуснал, Мадълайн Скай беше отлична партньорка, но за нещастие с много скрупули. Една от грешките и бе сестра ѝ. Скъпата Джесика. Чудесно момиче, което приличаше твърде много на Мадълайн, само дето от него нямаше никаква полза. Как така борбена жена като Мадълайн се беше оставила в ръцете на сестра си далеч от неговия поглед? Джейми се усмихна, припомняйки си, че Джесика също не беше възхитена от него.

Чудо бе, че той и Мадълайн бяха останали толкова дълго заедно в бизнеса. Колкото и да не обичаше да си го признава, тя му липсваше. Ако не друго, проявяваше достатъчно здрав разум, за да го държи настрана от подобни хора. Джейми се усмихна с обич. Сладката Мадълайн, превъзходен борец и отличен партньор. Само ако нещата се бяха оказали по-различни... Джейми решително тръсна глава. Миналото си бе минало, то трябваше да бъде забравено.

Отегчен, той се огледа. Твърде съсредоточена, погълната изцяло от заниманието си, секретарката лакираше ноктите си с финес, ала Джейми не можеше да бъде лесно излъган. Веднага бе забелязал островърхия нож, долепен до гъвкавия ѝ, Идеално заоблен прасец. Въздъхна със съжаление и неловко помръдна в креслото с наклонена облегалка. Комфортът бе прекалено голям лукс за него. Привързването към него можеше бързо да те размекне, а в работата на Джейми това можеше да се окаже фатално. Джейми Роял имаше врагове. Имаше и съмнения, които то бяха довели до банката на Въртю.

— Мистър Роял? Доктор Въртю скоро ще ви приеме.

— Много мило от негова страна — промърмори Джейми. Незаинтересованата фаворитка му посочи равнодушно лявата врата и продължи все така съсредоточено да лакира ноктите си. Дори не го

удостои с поглед, когато мина покрай бюрото ѝ, и той въздъхна примирено. Не можеш ги спечели всичките.

Вратата водеше към дълъг тесен коридор, ярко осветен от десетина окачени на равни разстояния по тавана сфери. Джейми отмести погледа си от тях и преглътна. Знаеше, че Въртю е богат, ала такова крещящо разхищение на електричество дяволски го потискаше. Той би могъл да живее комфортно в продължение на една година със сумата, с която Въртю бе инсталирал светещите кълба. Джейми възвърна духа си и забърза по вития дълъг коридор. Нямаше да кара Въртю да го чака дълго. По негов адрес злословеха, че бил твърде обидчив на тази тема.

Коридорът внезапно направи остър завои и накрая Джейми спря пред една сива врата от бляскава стомана, врязана в дебелата стена. Потърси дръжка, но не откри такава. Зачака търпеливо пред стоманената врата и започна да се оглежда в яркото огледало отсреща. Изглеждаше по-уверен, отколкото беше, ала това не се забелязваше от пръв поглед. Придърпа сакото си, за да го оправи, и намести върхната си дреха така, че да изглежда по-изряден. Старото му сиво палто отдавна издаваше възрастта си, но все още го предпазваше от студа и снега, а това бе единственото, което Джейми можеше да иска от него. Той смръщи чело и се опита да си придаде дързък и заплашителен вид, ала отражението му в огледалото упорито си оставаше неизразително. Джейми Роял бе висок, слаб и макар да бе към двадесет и пет годишен, бе започнал да оплешивява преждевременно. Брадичката му бе слаба и безволева, стойката му — неугледна и дори и да притежаваше някакви мускули, те изобщо не личаха. Щеше да изглежда кротък и невинен, ако не бяха очите му. Те бяха тъмни, дълбоки и много живи. Можеха да изразяват всичко: и приятелство, и вярна подкрепа, и сърдечна симпатия, без да изпитва нещо от споменатите чувства. Това бяха меркантилни, остри очи на изнудвач и Джейми твърде много се гордееше с тях.

Запристъпя притеснено от крак на крак пред нямата стоманена врата, а ръцете му зашаваха неспокойно покрай хълбоците. Чувстваше се като гол без меч и камата си, но трябваше да ги остави в приемната. Въртю бе може би най-презреният главорез в Пристанището на мъглите. В някой квартали обявените награди за главата му, за предпочитане предадена отделно от тялото,

продължаваха да растат. Джейми се взря в охранителната камера над главата си и се усмихна подкупващо и мазно. В отговор се чу слабо свистене на сгъстен въздух и вратата бавно се разтвори. Джейми се изпъчи й нахълта в кабинета на д-р Въртю.

Стените на широката стая бяха облицовани с блестящ кристал. Те отразяваха ярките лъчи на единствената сфера на тавана и изпълваха кабинета със силна сребриста светлина. Джейми изтръпна, когато вратата се затръшна зад гърба му. По-голямата част от пода бе покрита с десетина масивни кристални елементи и макар никога да не ги беше виждал, Джейми разбра веднага какво точно представляваха: резервоари за пречистване на сметта. Начин, по който едно тяло можеше да бъде раздробено на милиарди съставни части...

Всеки от тези елементи бе покрит с дебел слой замъглен скреж и Джейми потрепера, когато се взря в тях. Колкото и да бяха студени улиците на Пристанището на мъглите, това място бе далеч по-ледено и зловещо. Сянката на смъртта витаеше, тежко надвиснала над мразовития въздух, като отзвук на отчаян финален писък. Джейми се загърна плътно в палтото си и пристъпи неохотно напред, за да се срещне с двамата мъже, които го очакваха търпеливо до най-близкия шахтов елемент.

Прекалено високият, прегърбен мъж вляво бе доктор Лиън Въртю. Загърнат в дебела мръснобяла кожа, той приличаше на прегладнял вълк. Дългата му сплъстена бяла коса висеше на дебели мръсни фъндъци, които подчертаваха изпитите му, неприветливи черти. Ръцете му бяха едри и силни, с безупречен маникюр. Джейми веднага го разпозна, макар никога да не го бе виждал преди. Мнозина само бяха чували за доктор Въртю, но Никой не се бе запознавал с него по свое желание. Въртю беше собственикът-менажер на Главната телесна банка в Пристанището на мъглите. Всички те бяха нелегални, разбира се, но който се нуждаеше спешно от трансплантация на орган, за да спаси собствения си живот, едва ли щеше да бъде придирчив по отношение източника на този орган. А по задните улички на града винаги се срещаха и мъже, и жени, които в никакъв случай нямаше да бъдат подминати...

Човекът до Въртю бе непознат за Джейми, ала той знаеше този тип хора. Мъжът изглеждаше суров, порочен и самодоволен. Дългата му гарвановочерна коса бе опъната назад на опашка. Остро изрязаните

черти на лицето му показваха, че е най-малко четиридесетгодишен, ала във възлестите му мускули, които потрепваха, докато пристъпваше леко от крак на крак, не личеше нищо мекушаво или изморено. Беше облечен в гладък черен термичен костюм и къса пелерина от черна кожа. На левия му хълбок висеше меч, а на десния — револвер. Лицето и челото му бяха набраздени от ритуалните резки на племето хоук, което показваше, че е един от най-добрите професионални борци на Империята. Това означаваше също, че цената му е твърде висока. Джейми мислено се запита колко ли противници беше сразил през дългата си кариера, но бързо съобрази, че това сега-засега не му влиза в работата. Дори когато бе отпуснат и спокоен, около този мъж... витаеше нещо опасно. Джейми извърна поглед встрани и горещо си пожела да бъде някъде другаде. Където и да е.

Той погледна неловко през стъкления капак на пречиствателната шахта пред себе си. Около резервоара кипяха и се вихреха сини мъгли, сякаш се бореха да избягат. Джейми се запита за миг дали вътре имаше тяло и ако бе така, чие ли бе то. Внуши си, че това не е негова работа, и насочи поглед към доктор Въртю и неговия телохранител. Учтиво даде знак, че е готов за разговор, и Въртю му се усмихна лениво. Бледите очи на доктора и дългата бяла коса му придаваха анемичен и изнурен вид, ала Джейми не можеше да се хване лесно на въдицата. Усмивката му издаваше нещо хищническо.

— Скъпи Джейми — проряза тишината с мазен глас доктор Въртю. — Колко мило от твоя страна, че се отзова на поканата ми да ме посетиш след толкова кратка бележка. Не че си имал друг избор, разбира се.

— Така е — промълви Джейми. — А сега какво, по дяволите, искаш от мен?

Телохранителят леко настръхна, на Джейми фиксираше с поглед Въртю. Не можеше да си позволи гласът му да прозвучи като на страхливец, в противен случай щяха да го премахнат. Той знаеше и те знаеха, че щеше да изпълни всичко докрай, каквото и да поискаше Въртю, но ако се държеше като слуга и те щяха да се отнасят към него като такъв. Единственото му спасение бе да действа безскрупулно, сякаш все още държеше едно-две аса в резерв. Макар и да бе изпаднал в трудна ситуация, щеше да съумее да постигне целта си.

— Искам да ми направиш една услуга, Джейми — поде Въртю, все още усмихнат. — В замяна на това и аз ще сторя нещо за теб. Какво по-просто от това?

— И какво всъщност? — попита Джейми нетърпеливо. — Ако предположим, че става дума за нещо специално, ще ти дам отговор интересува ли ме работата или не.

— Да счупя ли една от ръцете му? — запита телохранителят. Гласът му бе нисък, спокоен и приятен: по същия начин би могъл да попита за времето или да се включи в учтив разговор.

— Може би по-късно — глухо отвърна доктор Въртю. — Трябва да, проявиш снисхождение към него, скъпи ми Блекджак. Той притежава скрити качества.

— Нямам намерение да проявявам снисходителност към никого — смутолеви телохранителят. — Но ти си босът.

Джейми усети как по челото му избиват горещи капчици пот въпреки студа. Нямаше и съмнение какво означават думите на телохранителя.

— Прости ми, че те посрещам в това непроветрено помещение — любезно продължи Въртю. — Но имах работа тук, която не търпи отлагане. Знаеш, не бих искал търговецът да развали...

— Нещо, което знам ли? — Насмешливо го изпревари Джейми.

— Предполагам — дискретно отвърна доктор Въртю. — Името ѝ е Скай, Мадълайн Скай... Те бяха партньори в бизнеса почти три години. Никога не са били любовници, макар и да имаха възможност да го сторят. Мадълайн Скай, чудесна жена, достатъчно силна, за да ти счупи врата. Те работеха заедно върху стотици неща. Той винаги се е възхищавал на волята, устрема, дързостта, експертизите ѝ. Най-страхотният партньор, който някога е имал. Джейми Роял притежаваше мнозина познанства, ала малцина приятели. А сега загуби още един.

— Вие, негодяи...

Ръцете му се свиха конвулсивно в юмрук, той метна поглед към черния жакет и мигновено забеляза, че телохранителят само го изчаква да предприеме нещо. Джейми потисна гнева си, чувствайки как ярост и студена пот избиват в стомаха му. Щеше да намери време да си отмъсти по-късно.

— Кой я уби? — попита той хладнокръвно.

— Кой мислиш? — запита го на свой ред доктор Въртю.

Джейми се стараеше да не поглежда към хилещия се телохранител.

— И така, Мадълайн е мъртва — пророни накрая той. — И подозирате, че ще ми направите силно впечатление с това?

— Казвам го, за да те сплаша — поясни доктор Въртю. — Готов ли си сега да обсъдим работата?

Джейми пое дълбоко въздух и бавно го изпусна. Студеният въздух причиняваше болка в дробовете му, ала тя като че ли го успокояваше. Не за пръв път се заричаше да не хвърля всичките си козове наведнъж. Не печелеше почти нищо, а когато изгубеше, приключваше ситуацията ей-тъй. Той бе работил навремето с всякакви чешити, но доктор Лиън представляваше вечния закон. Някои говореха, че бил бандит, преди да се появи в Пристанището на мъглите, и Джейми бе склонен да вярва в това.

— Ние винаги сме готови да обсъждаме бизнеса — заяви решително Джейми. — Или вие сте на друго мнение?

— Няма нищо трудно — измърка с кадифен глас Въртю. — Известно ли ви е ханчето „Черният трън“?

— Разбира се — отвърна Джейми — теренът на Сайдър. Най-коравосърдечната търговка на крадени вещи в Пристанището на мъглите, но цените ѝ са справедливи. Повече или по-малко.

Въртю измъкна ловко малък пакет изпод кожената си наметка и го подхвърли на Джейми. Той претегли, тежестта му с ръка и повдигна учудено вежди.

— Сайдър държи пакет за мен — измърмори Въртю. — Бих искал да прескочиш утре вечер до „Черният трън“, да вземеш този пакет и да ѝ дадеш дължимото на свой ред. Поверявам ти огромна сума, Джейми, ала внимавай да не ги изгубиш по пътя си към „Черният трън“.

Джейми кимна и пхна пакета във вътрешния си джоб.

— Какво има в този пакет?

— Кристал с памет. Пази го внимателно, Джейми; що се отнася до мен и съдружниците ми, безопасността му е по-ценна от твоята. Ако кристалът се повреди по някакъв начин, ще си имаш големи неприятности с мен. Донеси кристала и ми го предай лично и службата ти при мен ще приключи. В замяна на това ще се погрижа за данъците ти. За всичките.

— Това ли било? — намръщи се Джейми. — Трябва да си си изгубил ума, Въртю. Срещат се толкова много куриери, готови да изпълнят задачата ти и за една десета от сумата, която ми е необходима, за да платя данъците си, Защо ли си губиш времето с мен?

— Нуждая се от дискретен човек, на когото да мога да се доверя — поясни дружелюбно Въртю. — Да не говорим за безнадеждните случаи. Убеден съм, че си запознат с факта, че кражбата на кристали с памет се заплаща със смъртно наказание в Пристанището на мъглите. Ще изпълниш ли тази задача заради мен, Джейми?

— Какво те кара да бъдеш толкова сигурен, че ми се доверяваш?

— Казват, че държиш на думата си — промълви Въртю все още със сладка усмивка, сякаш тази насока на разговора го забавляваше. — А ти и Сайдър се познавате много добре. Прекалено добре, за да се опита някой от вас да играе двойна игра.

— Но да предположим, че те измамя — продължи Джейми, — какво би...

Ненадейно Блекджак се приведе напред и рязко се пресегна с белязаната си ръка, за да сграбчи Джейми за гушата. Наемният воин преви гръбнака му върху пречиствателната шахта, после го грабна за колана и го просна отгоре ѝ. Доктор Въртю отвори капака на шахтата и Джейми се оказа надвесен от Блекджак над клокочещите сини пари. Той зарита и се опита да се бори, като мъчително се стараеше да си поеме дъх, но се задушаваше и не можете да разхлаби хватката на наемника. Погледна надолу към парите ужасен, с изскочили от орбитите очи. Сините пари клокочеха алчно, жадно се протягаха и сред тях той можа да различи светлина, проблясваща над множество триони и скалпели, готови тутакси да го накълцат на парчета: толкова много кожа, толкова много кости и хрущяли, различни органи и, разбира се, най-страшното: очи. Винаги имаше поръчки за очи. Блекджак го наведе над кълбящите се пари и само ръката на наемника не му позволяваше да закрещи.

— Достатъчно — отсече доктор Въртю и Блекджак дръпна Джейми от шахтата и внимателно го върна в предишното положение. Пусна го и Джейми залитна към шахтата със зинала да си поеме въздух уста, като дори не се опитваше да скрие нестабилността на краката си. Да те хвърлят жив в пречиствателната шахта, да умираш

разкъравен милиметър по милиметър, докато не те накълцат скалпелите и трионите...

„Съжалявам, Мадълайн. Не мога да отмъстя за теб... Твърде уплашен съм...”

Той осъзна, че се е облегнал на шахтата, за да се задържи. Побърза да дръпне ръцете си назад и се изправи. Въртю тихичко се кикотеше. Блекджак стоеше с каменен израз.

— Няма да ме предадеш, Джейми — промълви уверено доктор Въртю. — Кой друг може да изплати всичките ти данъци? И освен това, дори да си наумиш да го сториш, ще пратя Блекджак да те унищожи. Имаш прекрасна кожа, скъпи ми Джейми. Бих могъл да получа петстотин кредита за шейсет квадратни сантиметра от нея. Ще отидеш до „Черният трън“ утре вечерта. Вземи пакета от Сайдър. Плати й! И се връщай бързо! Ясно ли ти е?

— Ясно — измърмори Джейми. — А сега мога ли да си вървя?

— Разбира се — отвърна доктор Въртю.

Джейми Роял се извърна и закрачи неуверено през леденостудената стая. Ръцете му вибрираха и нозете му се тресяха, но му бе останало достатъчно самоуважение, за да не хукне панически презглава. Можеха да го сплашат, но не можеха да го накарат да побегне. Вратата се отвори пред него и той прекрачи в коридора. Изчака да се затръшне подире му и се облегна на студения метал, като избърса лицето си с трепереща ръка. По лицето му се стичаше пот, сякаш бе излязъл от фурна, а не от леден калъф. Въртю и Блекджак може би го следяха през охранителната камера, но това вече нямаше значение. Въртю не му беше обяснил за какво му трябваше кристала с памет, но и той не се бе поинтересувал. В Пристанището на мъглите имаше само едно място, където можеше да се плати толкова скъпо за кристал с памет. Единственото място, което можеше редовно да снабдява Въртю с висока техника, от която се нуждаеше, за да върти бизнеса си и да поддържа начина си на живот. Само едно място, което би могло да му осигури наемен воин като Блекджак за бодигард. Империята. Доктор Лиън Въртю бе неин агент. А такъв бе и Джейми Роял.

„Ако нямах толкова много данъци...”

Джейми поклати глава с горчивина и закрачи по коридора. В съзнанието му се опитваха да нахлуят спомени за Мадълайн Скай, но

той не им обърна внимание. Не се осмеляваше. Вината си бе нейна; трябваше да избира по-мъдро партньорите си.

* * *

Лиън Въртю се взираше замислено в монитора, докато Джейми не изчезна от погледа му зад ъгъла на коридора.

— Може ли да му имаме доверие? — запита тихо Блекджак. Въртю сви рамене.

— Достатъчно надежден е по своему, а и ти го наплаши твърде добре.

— А когато приключи работата за нас?

— Не можем да оставим никакви свидетели — усмихна се благо Въртю. — А в шахтата ми винаги се намира място за още едно тяло. Чакат ни толкова поръчки тия дни.

Блекджак го изгледа спокойно.

— С ужасни методи си служиш тук, в Пристанището на мъглите, докторе. А сега, ако ми разрешиш, „Гибелен огън“ скоро ще се приземи и трябва да подкупя първо няколко стражи.

— Няма защо да бързаш — възпря го Въртю. — „Гибелен огън“ ще бъде поставен под карантина, докато пристанищният директор Стийл не се върне от съвещанието. А то няма да трае малко. Между впрочем, имам и друга работа за теб. Искам да очистиш една персона.

— Кога и къде?

— Тази вечер край предградията, в Търговския квартал... За мишената говорихме по-рано.

— Дадено — усмихна се леко Блекджак. — Ще го имам предвид в най-скоро време.

Той се извърна на пети и напусна стаята, без да, дочака отговора на Въртю; вратата се откряна пред него и се затръшна зад гърба му. Въртю го наблюдаваше навъсен в екрана на монитора, докато крачеше безгрижно надолу по коридора. Лиън Въртю бе видял и извършил много неща, които биха поболели всеки нормален човек, ала все пак се боеше от загърнатия в черно като сянка наемник. Той сърдито се намръщи. Не обичаше да се бои от никого и това го разстройваше. А й разполагаше с много начини да се разправи с онези, които го

разстройваха, всичките безотказни и с неприятен край. Усмихна се неохотно, щом спомените му го успокоиха, ала челото му си остана все тъй свъсено.

Въртю извърна очи към монитора, но Блекджак вече се бе изгубил от погледа му. Облиза пресъхналите си устни и почувства как част от напрежението му се стопява. Макар да работеха обикновено за едни и същи господари, той никога не се чувстваше сигурен в присъствието на наемния воин. Под учтивите фрази и стоическото спокойствие на Блекджак долавяше дълбоко презрение, презрение към всекиго и към всичко, което не бе силно.

Той се навъси замислено. Нямаше да изпитва постоянна нужда от наемника, а и в пречиствателните шахти имаше достатъчно място и за още едно тяло. Внезапно тихичко се засмя. Лиън Въртю насочи вниманието си към една от пречиствателните шахти и погали с ръка навлажнения ѝ капак. Натисна контролния пулт, завихрените сини пари за миг се разрешиха и му позволиха да зърне студеното бяло лице отдолу. Отворените ѝ очи бяха заскрежени. Тя беше много хубава. Толкова хубава. А плътта ѝ щеше да е толкова студена и примамлива, безпомощна пред неговия допир...

ТРЕТА ГЛАВА

РЕШЕНИЯ В СЪВЕТА

Залата на Съвета бе учудващо просторна, ала покритият с дърво таван бе нисък като на всяко друго жилище в Пристанището на мъглите. Развилнелият се пролетен вятър превръщаше живота във високите сгради без добро техническо укрепление в рисковано начинание. Газовите лампи и пламтящите факли заливаха помещението с комфортен златист отблясък, а една очукана стара печка мъркаше спокойно и бавно, но излъчваше сигурна топлина. По покритите с ламперия стени висяха избледнели портрети на бивши съветници и също така мрачни и замислени лица заседаваха на настоящия Съвет със строго изражение на бдителност. Почти цялото помещение бе заето от голяма кръгла маса. Около метър в диаметър, издялана от монолитна твърда дървесина, тя бе поръчана от първия Съвет на Пристанището на мъглите преди повече от деветдесет години. Пристанищният директор Джиджиън Стийл разсеяно галеше с подпухналите си пръсти полираното дърво по повърхността на масата и правеше отчаяни усилия да не се прозява пред непрестанно засипващите го аргументи.

Столтът му проскърца жалостиво, щом стотината му кила се размърдаха неспокойно. Стийл започна да мисли, че събранието няма да свърши никога. Киснеше тук вече шест часа и все още не знаеше за какво става дума. Доколкото можеше да схване, касаше се за обикновен бизнес и останалите едва ли се нуждаеха от присъствието му. Когато не ставаше въпрос за звездното пристанище, той бе доволен да оставя другите съветници да карат както си знаят и да правят каквото си щат. Стийл не проявяваше никакъв интерес към политиката или правителството и бе съветник, само защото статутът му на пристанищен директор го изискваше. За нещастие в настоящия дневен ред бе предвидена и точка, която се отнасяше до звездното летище: за настаняването на сто и петдесет разрушителни оръдия от откритите напоследък останки от „Тъмен вятър“.

Стийл сплете месестите си пръсти върху масивния си корем и обходи с поглед масата на Съвета, без да си прави труд да прикрие досадата си. Джиджиън Стийл бе нисък; тантурест мъж със замислени, спокойни очи и смущаващо цинична усмивка. Наскоро бе прехвърлил четиридесетте и открито негодуваше срещу това.

Не можеше да понася глупците и онези, които пропиляваха времето си, поради което избягваше и срещите със Съвета дотолкова, доколкото му позволяваше приличието. Тихо въздъхна и се опита да съсредоточи вниманието си върху дискутирания проблем. Айлин Даркстрьом продължаваше да каканиже. Резкият ѝ отривист глас кънтеше от ниския таван. Стийл се питаше учуден дали наистина не произнася толкова дълги речи, та когато приключи всеки да изпита благодарност и да гласува за онова, което предлагаше тя, само и само да не подхване отново. Стийл се ухили. Той щеше да я подкрепи. Даркстрьом бе съветник само от пет години, ала за това време бе допринесла повече, отколкото всички останали съветници взети заедно. Страшна бе при допълнението на решенията ей тази Айлин Даркстрьом.

Тя бе висока, пълна, почти четиридесетгодишна жена, с гъста като грива огненочервена кора, която пламтеше като разтопена мед в светлината на лампата. Кожата ѝ бе бледа и луничава, ала онова, което би изглеждало приятно в чертите ѝ, се помрачаваше от постоянната ѝ начумереност. Даркстрьом беше борческа натура и пет пари не даваше за мнението на другите. Зелените ѝ очи проблеснаха свирепо, щом удари по масата с юмрук, и Стийл потрепера от съчувствие към невинния предмет. Мускулестата ѝ ръка бе достатъчна да всее страх у всекиго, да не говорим за маса, която наближава стотната си година.

Накрая тя разгледа мимоходом проблема с отломките на „Тъмен вятър“, но Стийл се отказа да следи лъкатушещата ѝ мисъл. Погледна встрани и прикова поглед във високия, умислен мъж, който седеше от лявата страна на Даркстрьом. Мъжът вдигна глава и погледите им се кръстосаха за миг. Стийл запази равнодушното си изражение. Граф Стефан Бладхоук кимна и сетне насочи вниманието си към Даркстрьом, като преплете дългите си елегантни пръсти така, че да подпре заострената си брадичка. Бладхоук бе около тридесет и пет годишен, ала аристократичното му лице все още не бе набраздено от бръчки. Притежаваше и гъвкавата мускулатура на два пъти по-млад от

възрастта му човек. Дългата до раменете смолисто-черна коса бе пристегната на тила му с алена панделка, а над челото му падаше перчем. Шушукаше се, че боядисвал косата си, ала никой не се осмеляваше да произнесе това гласно пред него. Тъмните му очи бяха жестоки и прикрити, като на древната птица, от която родът му бе взел името си^[1], клонестият нос и острите скули само подсилваха тази прилика. Стийл леко се навъси и наведе очи. Много неща мразеше, когато посещаваше събранията на Съвета, ала на първо място — задължението да разговаря учтиво с Бладхоук.

Граф Стефан Бладхоук бе образец на добродетелност и целомъдрие. Всички твърдяха това, включително и той самият. Той бе безспорен шеф на дузина благотворителни заведения, държеше стриктно на етикецията и бе главен командир на наблюдателницата на града. Винаги донасяше за случаите на несправедливост пред Съвета, а сетне изискваше да знае какво възнамеряват да предприемат по случая. Общуваше с благородници, движеше се сред почтени изискани кръгове и си служеше умело със студена любезност, понякога повбесяваща от каквато и да било открита обида. Стийл не бе единственият, който се питаше по какъв ли начин този образец на коректност би могъл да допринесе да се сложи край на обявяването на Света на мъглите извън закона. Бладхоук бе притворен и потаен човек и никога не предлагаше важни решения.

Стийл стрелна с поглед първо него, а после и Айлин Даркстрьом. Тя бе приятелка е Бладхоук от години и злите езици мълвяха, че са любовници, макар че Стийл не можеше да разбере какво, по-дяволите, намираха един в друг. Според него Бладхоук не бе способен на честни чувства. Следователно Стийл изпитваше леко предубеждение към граф Стефан Бладхоук. С годините Стийл бе натрупал доста пари от поста пристанищен директор, но се отнасяше към тях само като страничен доход. Внимаваше да не проявява прекалена алчност и да не смесва авантюрите с работата си. Достатъчно разумно поведение, мислеше си той. За зла участ граф Бладхоук беше на друго мнение. Няколко пъти бе използвал поста си, на наблюдател, за да се опита да сгаци Стийл в ситуации, при които би могъл да го дискредитира. Досега не бе успял, ала напоследък Стийл трябваше да бъде по-предпазлив, за да прикрива следите си. Ако бе запознат по-отвътре с нещата, щеше да се закълне,

че Бладхоук рано или късно ще се добере до него. Това лицемерно влечуго.

Стийл погледна през масата към Доналд Роял, тежко отпуснат на председателското кресло и както винаги позадрямал. Невчесаната му и вече оредяла бяла коса падаше на дълги перушинести кичури, а по лицето му имаше повече бръчки, отколкото бяха улиците в Пристанището на мъглите. Някога той бе снажен, мускулест мъжага, ала въпреки все още огромната му фигура, с течение на времето мускулите му бавно бяха омекнали и сега не бе останало почти нищо от снажния на времето гигант. Никой не се съмняваше в правото му да оглавява Съвета: той си го бе заслужил с кръв и много саможертви. Миналите му дела като воин и като съветник го бяха превърнали в жива легенда. Ала сега мисълта му блуждаеше и тъй като дремеше по време на повечето събрания, Стийл май не беше единственият, който се питаше защо този мъж не се оттегли изцяло, с достойнство, за да прекарва необезпокояван времето си в кротка дрямка край собствената си проклета камина.

Стийл рязко вдигна поглед, щом осъзна, че Даркстрьом най-после е спряла задъханата си реч, и побърза да се присъедини към учтивите ръкопляскания, докато тя се връщаше на мястото си. От опит знаеше, че ако не получи необходимите ръкопляскания, би могла да се изправи и да почне всичко отново. Случвало се бе не един път. Тя нямаше ясна представа за онова, което дърдореше, ала тъй като бе винаги твърдо на страната на техниката, той не се и съмняваше, че ще завърши с пледиране срещу собствената му позиция към нарушителите на обществения ред.

Дочу се леко проскърцване на дърво, щом Сузане дю Волф дръпна стола си и стана от мястото си. Стийл тихо въздъхна и се облегна назад. Дю Волф си служеше изкусно с езика, ала тъй като бе еспер, това означаваше, че ще отстоява есперската кауза. Стийл желаше само да бъде малко по-откровена и не толкова многословна. Дю Волф бързо обходи с поглед присъстващите и отмахна една къдрица от дългата си кестенява коса зад лявото си ухо. Висока, с гъвкава и неспокойна елегантна фигура, тя бе около двадесетгодишна и зашеметяващо красива. Изглеждаше твърде млада и невинна, за да е част от Управителния съвет в Пристанището на мъглите, ала тъмните ѝ и спокойни очи горяха със суровост и сила, а извънредно красивото ѝ

лице бе загрозено от стар белег от удар с камшик, аленеещ върху дясната ѝ скула. Белегът придаваше на лицето ѝ странен разкривен израз ѝ придърпваше дясната част на устата ѝ в постоянна горчива полуусмивка.

Империята не се доверяваше на есперите и ги държеше под строг и брутален контрол. Ето защо толкова много от тях загиваха в Света на мъглите.

— Рушителите — промълви Сузане тихо, като леко положи ръце върху масата и се наведе напред. — Никой не се съмнява в тяхната ценност като оръдия, но всички сме запознати с ограниченията им. Оръдието се нуждае от по-кратко време за презареждане, отколкото стотина пушки, но то все още притежава енергийни кристали и са му необходими минута или повече, за да се зареди между всеки изстрел. При цялото ми уважение към вас, съветник Даркстрьом, рушителите не могат да постигнат нещо повече от щитовете на есперите, а те дори са много по-ефикасни.

Тя се спря и вдигна лявата си длан. Леко смръщи вежди и изведнъж бликна бледосин пламък, който затрептя и се заувива лениво около ръката ѝ, без да я наранява. Дю Волф бавно се усмихна и пламъкът заискри в несекващ ярък пурпурен огън, подскачащ като лумнал в светлина фонтан. Присъстващите съветници рязко се облегнаха назад в креслата си, отдръпвайки се боязливо от взривния блясък. Пламъкът угасна ненадейно, както се бе и появил, и нищо не подсказваше присъствието му допреди малко с изключение на неестествената топлина, която все още се разнасяше в заседателната зала. Сузане дю Волф бе пиرو.

— Псионичният щит е защищавал Света на Мъглите от Империята в продължение на почти два века. Когато действат съвместно, есперите могат да предизвикат магическо заклинание над корабите и да изличат съзнанието на космическия им екипаж за по-кратко време, отколкото компютър би могъл да настрои оръдията си. А те не се нуждаят от почивка, за да се захранят отново. Рушителите действат много ефикасно, но един еспер е винаги далеч по-опасен, отколкото всяко измислено от човека оръжие.

Сузане дю Волф седна на мястото си и се озърна наоколо, за да види дали ще се вдигне гълчава на несъгласие.

— Може би си права — изрече Даркстрьом, — но в края на краищата есперите са само хора, а хората могат да направят и грешки. Разрушителното оръдие прави само онова, което огнестрелните компютри му заповядат, а технологията не се уморява или дразни и не допуска грешки под ничий натиск. Компютърът просто изпълнява своите задачи. Никой от нас не се съмнява, че псионичният щит е доказал качествата си на безценна защита; аз просто твърдя, че е дошло време да го подсилим, като го комбинираме с висока техническа система от първокласни оръжия. Ти никога не си наблюдавала какво може да направи едно разрушително оръдие на звезден кораб, съветник дю Волф. А аз съм бил свидетел на експлодиращите му заряди.

— Всички сме запознати с историята ти на капитан на звезден кораб — пропя със сладко гласче Сузане. — Но това е било отдавна. Оттогава Империята несъмнено е подобрила силовите си щитове. Ако се опитваме да сравняваме тяхната технология с нашата, само бихме си загубили времето... Те разполагат с източници на висока техника, докато нашите са почти на привършване. Единствената ни надежда е псионичният щит; Империята никога не би могла да се защити срещу есперите.

— Не твърдя, че псионичният щит трябва да бъде демонтиран — защити се Даркстрьом със завидно търпение. — Той ще си остане, но само като помощно средство в случай че техническата система се провали по някакъв начин. Това би освободило братята ти еспери от необходимостта да прекарват дълги часове дежурство край щита и би им позволило да се заемат с други задачи, при които уменията им биха били полезни. По всяко време има по двеста еспери, които са в транс и командват Центъра, дебнейки и най-малката възможност Империята да се втурне в атака. Между другото Пристанището на мъглите се руши, понеже не разполагаме с технология или еспери, които да го управляват добре.

— Добре — изръмжа Стийл. — Всякога може да използваме повече еспери. Псионичният щит винаги е имал една слабост: необходими са минимум двеста еспери, които да работят съвместно, за да създадат ефективен щит. За да отблъснем атака на цялата флота на Империята, ще са ни необходими поне пет пъти повече; Какво би станало, ако по някаква причина не можем да осигурим толкова?

— Само в Пристанището на мъглите има над две хиляди еспери — отсече остро дю Волф. — А други 1500 са пръснати по затъntenите ферми.

— Има ги и сега — намеси се Даркстрьом. — Но само половината от тях са обучени да защитават щита. А и можем ли да бъдем сигурни, че ще са винаги толкова много? Не винаги се раждат истински еспери.

— Това е вярно — съгласи се Стийл. — За нас бе огромно щастие да открием останките на „Тъмен вятър“ и ще сме истински глупци, ако не се възползваме от това. А в случай че сте забравили, за контрабандистите става все по-трудно да преодоляват блокадата на Империята. Ние си служим с висока техника, но става все по-трудно, дяволски невъзможно да поддържаме технологията, с която разполагаме. След време най-добрите машини ще станат негодни, а ние няма да стигнем до никъде, ако се захванем да правим собствена технология. „Тъмен вятър“ ще ни снабди с достатъчно системи и резервни части, за да задържим нивото си още няколко години, но разрушителните оръдия са главните скъпоценности в нашата съкровищница. На първо място можем напълно да обезопасим Света на мъглите срещу атаките на Империята.

А сега, с цялото ми уважение към вас, скъпи съветници, искам да отстоя едно свое мнение. Твърде дълго съм държан настрана от командния център. Техниците ни чакат, готови да инсталират разрушителите. Настоявам за незабавен отговор.

— Съгласни сме, директоре — прозвуча хладно, но безпристрастно тихият глас на Бладхоук. — Не съзирам причина за повече дискусии. Тъй като разрушителите са предназначени да действат съвместно с есперския щит, вместо да го заменят, не виждам причина защо да не бъдат инсталирани. Бъдещето на псионичния щит може да бъде разисквано и по-късно. А сега, тъй като нямаме други задължения, които да приковават вниманието ни, предлагам да гласуваме. Аз гласувам с „да“.

— Да — продума Айлин Даркстрьом.

— Да — заяви и Джиджиън Стийл.

Всички погледи се насочиха към Доналд Роял, който седеше вдървено на стола си и примигваше.

— Гласуваме за инсталирането на разрушителните оръдия в командния център — поясни граф Стефан Бладхоук.

— Зная — твърдо отсече Доналд. — Още не съм изкукуригал, Бладхоук. След като разполагаме с оръдията, най-добре ще е да се възползваме от тях. Аз гласувам с „да“.

— Чудесно — заяви Стийл, повдигайки се тежко от мястото си. — Ако нямаме друга работа...

— Седни, Джиджиън — леко го подкани Доналд Роял. — Драгоценният ти команден център може още малко да се справи и без теб.

Стийл се отпусна уморено върху стола си, който отново шумно се оплака от масивното му тяло.

— Добре, Доналд — примирително се съгласи той. — Какво има пак? Ако става въпрос за канализацията, не можем да си позволим нито време, нито технология, нито инженери. Съгласен съм, че се нуждаем от канали — трябваше да се поразходя из улиците на Пристанището на мъглите, за да го разбера, но засега ще трябва да минем и без тях.

— Забележи, че вонята става все по-ужасна — възрази Даркстрьом.

— Откъде знаеш — попита я дю Волф.

— Всеки ден си трия обувките дълго върху изтривалката.

— Безразсъдно е да се захващаме сега с каналите — тежко пророни Доналд Роял — имаме да обсъждаме нещо далеч по-важно. Край града отново са започнали да се навъртат Дяволските кучета. Псетата са пак пред портите ни. Известно време никой не промълви нищо. Стийл се навъси и машинално посегна към револвера на хълбока си.

— Виждал ли ги е някой наистина? — запита Айлин Даркстрьом.

— Няколко пъти — отвърна мрачно Доналд. — И вече има три смъртни случая, всичките в Търговския квартал. Една от жертвите е малко момиченце. Само на пет години.

Стийл гнусливо поклати глава. Зимата едва бе започнала, а студът вече хапеше по-остър от всякога, откакто бе основано Пристанището на мъглите. Тъй като температурите падаха все по-ниско и дивечът се срещаше все по-рядко, трябваше да се очаква, че Дяволските псета ще напуснат безлюдните сурови планински пътеки и

свърталищата си в откритата тундра и ще се спуснат на глутници надолу, за да нападат затънтените и отдалечени ферми и селца, а след това — и града. Кучетата бяха гладни винаги.

— И какво е направено досега? — попита Бладхоук.

— Ще изпратя изследователката Топаз и група наблюдатели в Търговския квартал да проверят условията там — бавно произнесе Доналд Роял. — Те ще тръгнат на първия си поход утре. Не реагираме твърде бързо, но в такова време не се осмелявам да изпратя никой нощем. Все пак, ако съществува някакъв изход, надявам се, че изследователката Топаз ще го намери.

„Как ли пък не“ — помисли си Стийл мрачно. Вече си бе имал работа с Топаз и никак не бе склонен да се срещне с нея още веднъж. Последния път, когато Бладхоук се бе опитал да го уличи в лъжа, той бе изпратил Топаз да събере доказателства. Ако Стийл не си бе плюл бързо на петите, тя щеше да го разкрие. И все пак трябваше да признае, че изборът на изследователката е подходящ, що се отнася до преследването на Дяволските псета. Дори кучетата притежаваха достатъчно сетива, за да се плашат от Топаз.

— Ами отдалечените ферми? — попита той внезапно. — Има ли новини за кучетата оттам?

— Комуникациите ни с тях са все още прекъснати поради виелиците — съобщи дю Волф с известно самодоволство. — Братството на есперите ни снабдява с най-важните новини, но засега разполагаме само с няколко неясни вести за кучетата. Няколко души са изчезнали в бурята, но не разполагаме със сведения за нападение.

— Странно — произнесе Даркстрьом замислено. — Кучетата обикновено не подминават фермите. Със сигурност трябва да е имало съобщения за приближаване на глутници преди това.

— Да — обади се ненадейно Доналд Роял. — Трябва да е имало. Изглежда тъй, сякаш проклетите зверове изникват от нищото. — Той спря за миг и хвърли разтревожен поглед към Сузане дю Волф. — Каза, че из фермите са се развихрили виелици; как ще се отрази това на запасите ни от храна тук, в града?

Дю Волф сви рамене.

— Няма да ни повлияе толкова много. Бладхоук, това е повече по твоята част, нали?

— Ще има известен недостиг — призна Бладхоук спокойно. — Но няма за какво да се тревожим. Повече от запасите ни в тия дни идват от подземните хидропонии^[2]. Няма опасност от глад. Поне не в близко време, във всеки случай.

— Не зная какво друго можем да предприемем сега — заяви Даркстрьом мрачно и стана от мястото си.

— Предлагам да отложим разискванията, докато изследователката не се завърне с по-прясна информация — побърза да се намеси и Стийл.

Доналд Роял сви рамене и се намести на стола си. Умората го налегна и погледът му престана да излъчва блясък. Стийл стана от мястото си, щом д-р Волф и Бладхоук дръпнаха столовете си назад и е това събранието бързо приключи. Стийл се сбогува учтиво с останалите си колеги и се поколеба, щом забеляза, че Доналд Роял не е помръднал от мястото си. Другите не обърнаха внимание на този факт, но Стийл предположи, че нещо не е наред. Обикновено Роял бе образец на учтивостта. Той изчака другите да напуснат залата, придърпа стола си и седна право срещу стария председател.

— Доналд — рече тихо той. — Аз съм, Джиджиън.

— Радвам се, че остана — промълви бавно Доналд с твърд и уверен глас, макар очите му да изглеждаха уморени. — Трябва да поговоря с теб насаме, Джиджиън. За лични неща, няма нищо общо със Съвета.

— Добре — твърдо произнесе Стийл. — Ще ти бъда в помощ, ако, разбира се, е по силите ми. Знаеш го.

— Става дума за внука ми — тихо продума Доналд Роял.

— Джейми! — въздъхна Стийл. — Трябваше да се досетя. Какво се е случило този път?

— Какво мислиш? Игра на комар, разбира се. Дължи пари. Трябваше да му се притека на помощ в няколко случая, но това бяха дребни суми и той винаги ги връщаше. Дочух, че този път дълговете му са далеч по-сериозни и че се е забъркал с доста неприятни типове. Засега не се осмелява да се отбие при мен, но без съмнение накрая ще го стори. Ти си му приятел, Джиджиън, виж дали можеш да поговориш разумно с него. Не бива да продължава повече така. Нито той ще се справи, нито аз.

— Ще направя каквото мога, щом го открия — изтръгна обещание от себе си Стийл. — Но ти познаваш Джейми; той се вслушва в гласа само на онова, което желае.

— Така е — промълви с горчивина Доналд Роял. — Зная.

Стийл се размърда неспокойно на стола си. Знаеше, че не е лесно жива легенда като Доналд Роял да бъде наказан с внук като Джейми, но той бе попадал и в по-заплетени ситуации и винаги бе съумявал да се измъква невредим. Ако не друго, Джейми Роял проявяваше талант поне да оцелява.

— Ще вляза във връзка с теб веднага, щом дочуя нещо — обеща накрая Стийл и Доналд кимна бавно, а старческите му очи примигаха печални и далечни. Стийл се изправи и тихо прекоси помещението. До вратата се извърна още веднъж назад, но Роял продължаваше да седи на стола си, потънал в спомени. Стийл излезе и тихо притвори вратата след себе си.

Заслиза бързо по голите дървени стъпала към фойето. Бяха минали повече от шест часа след обяда и беше прегладнял. Можеше да изяде цял кон заедно с копитата. Блазнеше го мисълта за момици и пресни сладки с крем и той забърза по стъпалата, колкото позволяваха килограмите му. Спря се във фойето, за да вложи личния си код в контролното табло, в случай че го очакваше някакво съобщение, и екранът веднага проблясна, за да му покаже дежурния еспер в командния център на пристанището.

— Директоре, опитвам се да се свържа с вас от часове.

— Съжалявам — отвърна сухо Стийл. — Събранието на Съвета се проточи по-дълго, отколкото предполагахме. Но ако възнамерявате да продължите с разрушителите, можете да наредите на техниците да започнат инсталирането незабавно.

— Директоре, тук има кораб с бежанци, дошъл от Таним — „Гибелен огън“. Средно голям, около пет милиона тона. Трябваше да кацне пожарно върху главната писта, но се справи добре. Поставих го под строга карантина и включих Центъра на Жълт сигнал за тревога. Капитанът на „Гибелен огън“ съобщава, че с Таним... е свършено. Мисля, че наистина трябва да дойдете тук час по-скоро.

Стийл ядосано кимна с глава.

— Значи слуховете наистина се оказаха верни. Таним е обявен извън Закона. Цялата проклета планета.

— Да, Директоре. Според капитана на „Гибелен огън“ Имперската флота е излязла в хиперпространството, нахлула е в орбита около Таним и е опустошила живота на планетата. Не се знае колко милиона са загинали. Не сме получили оттам никакъв предупредителен сигнал. Никакъв.

— Няма и да има — отвърна Стийл. — Боже мой, цяла планета... Следвайте стандартните процедури, дежурен еспер. Ще дойда колкото се може по-скоро. Има ли някакви проблеми с „Гибелен огън“?

— Не съм сигурен, директоре. Наредих на пристанищните еспери да огледат кораба и те очевидно са се натъкнали на някои... необичайни неща.

Стийл се намръщи.

— Какво разбираш под „необичайни“?

Дежурният еспер безпомощно сви рамене.

— Не е лесно да се обясни, сър. Струва ми се, че е по-добре да дойдете и да видите сам.

— Щом трябва — съгласи се Стийл. — Поддържайте Жълтия алармен сигнал и дръжте постоянно връзка с града. Внимавайте някой да не се опита да наруши карантината. Другите проблеми ще чакат, докато дойда.

Той загаси, монитора и се замисли с копнеж за момичите и пастите. Дежурният еспер може би бе вдигнал фалшива тревога, ала Стийл не искаше да рискува. По свой оригинален начин директорът приемаше задълженията си сериозно.

[1] Hawk — ястреб. Бел.пр. ↑

[2] Отглеждане на култури без почва, във вода, с разтворени минерални соли. Бел.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

УБИЕЦ В МЪГЛАТА

Слънцето бавно изпълзяваше на небето, когато изследователката Топаз и сержант Майкъл Ган поведоха групата наблюдатели през Търговския квартал. Ранната утринна светлина се процеждаше през кълбящите се гъсти мъгли и бледочервеникавият диск на слънцето едва прозираше през облаците. Нощният хаплив студ неохотно отстъпваше пред топлината и ледените висулки, който се спускаха от покривите, уллиците й прозоречните первази, постоянно процеждаха лепкави студени капки.

Тесните криволичещи улички бяха все още пусти, ала силуетите на първите просяци и улични търговци вече изникваха от тъмните задни алеи и прикътани навеси. Тук-там, полузаринати в снега, се виждаха вкочанените тела на онези, които не бяха успели да намерят подслон срещу студа. Повечето бяха деца, оставени да се скитат сами в жестоката нощ, лишени от семейство, надежда или подслон. Стражът се промъкваше покрай телата, без да обръща внимание на сърцераздирателните купчини дрипи; те бяха твърде обичайна гледка, за да си прави труд да ги гледа. Един от първите уроци на Света на мъглите бе безсмислието да се оплакваш от неща, които не могат да бъдат променени или поне облекчени. Отлъчената от закона планета бе груб свят и проявяваше малко грижа за поддържания с неохота живот.

Самотен кон се приближаваше бавно в мъглата към стража, ездачът му бе плътно загърнат в дебела черна пелерина. Кон и ездач се движеха в призрачната тишина върху покрития със сняг калдъръм и изникваха бавно от обвития в мъгла въздух като някакъв фантом. Изследователката Топаз ги проследи с бдителен поглед, когато минаха покрай нея и се отдалечиха в мъглата. Мистериозният ездач не обърна никакво внимание на стража, ала на това място бе мъдро да не се доверяваш на никого и на нищо.

Топаз нагази в натрупалия дълбок сняг, едната й ръка почиваше върху приклада на висящата отстрани пушка. Очите й проблясваха при

всяка улица или алея, по която минаваше, ала никой не я предизвикваше и сенките си оставаха само бледи силуети. Изглежда опасността от призрачните кучета бе достатъчна, за да накара всички да се държат далече от улиците. Топаз се намръщи. Краят на града не бе далеч, а тя нямаше кой знае какъв опит с Дяволските кучета. Всички знаеха, че те са бързи и смъртоносни и че единственият начин да се защитиш от тях е да атакуваш пръв — това бе всичко, което бе научила. Ала имаше силно предчувствие, че това не беше достатъчно.

Загледа се в съпруга си, който крачеше спокойно до нея. Сержант Майкъл Ган бе малко по-висок от нея, ала широките рамене и мускулестото му тяло го правеха да изглежда по-нисък. Той бе около тридесет и пет годишен мъж, но въпреки тежкия живот и отминалото време лицето и тялото му все още не се предаваха. Дългата му кестенява коса бе дръпната назад в кичур — отличителният знак на наемния воин. Ган бе сержант в градската стража повече от пет години, ала държеше на правото си на свобода и избор. Тесните му смеещи се очи се взираха в улицата пред него, а походката му бе лениво отпусната и лека, сякаш всеки миг очакваше среща с Дяволските псета. Хубавите й устни се разтеглиха в лека усмивка. Майкъл Ган сигурно се нуждаеше от възбудата на битката, както повечето хора се нуждаят от храна и вода. Сред гъстата мъгла пред тях се възправи градската стена, огромна шейсетметрова бариера от камък и хоросан, която маркираше външното заграждение на Търговския квартал и края на града. Камъкът бе нарязан и издълбан от безмилостното време, но дванайсетметровата му дебелина все още можеше да предпазва Света на мъглите от хищническите набези. За жалост шейсетметров скок не представляваше кой знай каква трудност за едно Дяволско куче. Топаз се огледа замислено край себе си, докато Ган разпределяше стражите в защитна редица. Те се движеха мълчаливо и съсредоточено по улиците и алеите, като проверяваха снега за последни следи. Ган се върна при нея и извади разрушителя от кобура си, за да провери енергийния заряд. Беше почти пълен. Той премести оръжието и се огледа мрачно.

— Дяволски кучета в града... Ако питаш мен, Съветът е пощурял. Всеки знае, че кучетата не слизат толкова далеч на юг по това време на годината. Не мислиш ли, че това може да е някакъв набег?

Топаз сви рамене.

— Предполагам, че е възможно. До тогава ти никога не би могъл да предвидиш какво могат да предприемат Дяволските кучета след някоя и друга година.

Ган изгрухтя нещо в знак на съгласие и се загледа подозрително в граничната стена. От другата ѝ страна можеше да са се стълпили петдесет кръвожадни псета, но той никога не ще можеше да разбере, ако не се покатереха на върха ѝ. „Трябваше да изградят някакви бойници за наблюдение в проклетото нещо“ помисли си той. Ган изсумтя отвратен и се обърна, за да огледа свитата си. Стражите бяха изпотъпкали снега наоколо и го бяха превърнали в киша, а половината от тях се бяха отдалечили толкова, че приличаха на сенки, пристъпващи в мъглата. Сивкавото було притъпяваше повечето звуци и дори бавният, ала поривист вятър се бе превърнал в глухо, далечно жалостиво стенание. Най-последно поне бе спряло да вали. Ган подсмръкна шумно и изтри носа си с опакото на ръкавицата. Откакто бе дошъл в Света на мъглите преди шест години, постоянно беше настинал. Бе започнал да забравя какво значи да усещаш миризма. Затъпка силно твърдия сняг, като се опитваше да се отърси от част от студа, който го пронизваше до костите. Трябваше да си вземе наметалото. Погледна Топаз, която стоеше кротко до него, и де усмихна разнежено. Тя сякаш никога не изпитваше студ или поне не го показваше. Имаше хора, които вземаха спокойствието и елегантността ѝ за студенина, ала Ган я познаваше по-добре. Топаз се гордееше със самообладанието си, то я правеше храбър борец. За кой ли път Ган погледна жена си с възхищение и се запита какво ли бе сторил, за да я заслужи.

Изследователката Топаз бе средна на ръст, стройна и хубава около тридесетгодишна жена, носеше меча и пушката си небрежно, което предизвикваше тревога и смущение. Късо подстриганата тъмна коса придаваше на класическите ѝ черти спокоен, изящен и изтънчен вид. Лицето ѝ бе винаги овладяно, а стойката — отпусната, но решителна. Мнозина я смятаха за студена, но Майкъл Ган винаги се бе гордял със спокойствието и уравновесеността ѝ. Тя беше пламенна и страстна, но споделяше чувствата си само с него. Навярно, защото бе единственият човек, който бе спечелил доверието ѝ завинаги.

Мъглата се сгъстяваше и слънцето потъна зад нея. Фенерите храбро горяха по околните стени, а светлините им бяха единствените знаци в безкрайното море от сивота. Мъглата обгърна Топаз и ороси със ситни капчици косата и пелерината ѝ. Изследователката замислено смръщи чело. Дяволските кучета предпочитаха да ловуват в гъстите мъгли. Тя реши да извади пушката си, но незабавно се отказа. Свитата ѝ би могла да изтълкува това като признак на слабост, а тя се бе заклела никога вече да не проявява такава. Опитваше се да не мисли за миналото си в Империята, ала спомените постоянно я връхлитаха. Спомени за неща, които бе извършила и които Империята я бе принудила да стори; толкова много смърт... Притвори за миг очи, опитвайки се да забрави миналото и да се концентрира върху задачата си. Много неща трябваше да забрави, ала понякога ѝ се струваше, че дори в Света на мъглите не ще успее да се спаси от Империята, която дебнеше като призрак, надвиснал над празник, като вълк, обикалящ кошара. Отвори очи и впери суров поглед в мълчаливата пелена наоколо. Тя беше свободна, тя щеше да бъде свободна дори от собствените си спомени. Ръката ѝ стисна здраво дръжката на меча и тежката изследователска пелерина обви плътно раменете ѝ като тежестта на отминали грехове.

— Да преследвам Дяволски кучета — изръмжа Майкъл Ган. — Би трябвало да сме по петите на последния нощен разбойник, а не да си губим времето с призрачни глупости.

— Дали са ни нареждане.

Ган промърмори нещо под нос и Топаз леко се усмихна.

— Какво има съпруге мой? Гордостта ти ли се разгневи?

— Нещо такова. Бих се заклел, че охраната ни може да задържи всекиго освен полтъргайст, ала този страстен нощен катерач по покривите си се разхожда, сякаш службите ни за сигурност изобщо не съществуват. Дори нещо повече: знае се, че някой е бил в нашата къща, в нашия дом, че е нарушил уединението ни...

— Той не е отмъкнал кристала. Ти се върна навреме и успя да го спреш.

— Така е. Макар че, ако не се бе наложило да прескоча до тоалетната, сензорът в стаята сигурно щеше да го залови. — Ган нещастно разтърси глава. — Поне сега кристалът е в безопасност в

Командния център и е в сигурни ръце. Всичко, което ще му се случи оттук нататък, е тяхна отговорност.

— Точно така — разнежено промълви Топаз. — Дяволските кучета са нашата грижа.

— Добре, добре. — Ган се облегна на граничната стена и грапавият камък се впи в гърба му. Плещестото му набито тяло бе изпълнено с нервна енергия, което придаваше остър, див, трескав израз на очите му, дори когато стоеше спокойно. Дясната му ръка бе опряна на колана с револвера, недалеч от разрушителя, а тъмните му, стрелкащи се очи изучаваха сенките в близките алеи. Останалата част от стражата методично претърсваше страничните улички и проходи за кучета, като мушкаше е мечове и пики в тъмните преддверия на сградите и различните цепнатини. Досега бяха открили само десетина котки и един доста стреснат пияница.

Топаз сложи ръка върху кобура на пистолета си, но знаеше, че ако кучетата са тук, срещу тях трябваше да се действа с хладната стомана на оръжието. От цялата свита само тя и Ган притежаваха разрушители. Енергийните револвери бяха рядкост в Света на мъглите. Все пак да разчитааш на енергийните оръжия успокояваше в дългия бяг, а Светът на мъглите разполагаше със собствени начини да се разправя със слабите. Ненадейно Ган потрепера, а Топаз се намръщи.

— Студено ти е — рязко прошепна тя. — Казах ти да се загърнеш с дебелото наметало.

— Не обичам наметалата. Те са необходими, само когато се сражаваш.

— Топлят, когато ти е студено. Ето. — тя свали собственото си наметало и загърна с него раменете на мъжа си, като не обръщаше внимание на протестите му. — Не спори с мен, Майкъл. На мен не ми е студено като на теб. Свикнала съм и на значително по-ниски температури.

— Ти и тренинга ти на изследовател — промърмори Ган и се загърна с наметалото, като си играеше с катарамата. — И дяволът не може да стори и половината от нещата, които изискваш.

— Носи го — произнесе твърдо Топаз, ала очите ѝ бяха изпълнени с обич. Тя бе прекарала като изследовател много години, платен убиец в службите на Империята. Бе преуспяваща в работата си, докато не срещна наемния воин Майкъл Ган. Той я научи отново да се

чувства човек. Не след дълго и двамата бяха обявени извън Закона и пристигнаха като мнозина преди тях в Света на мъглите — размирническата планета. Сега Топаз и Ган бяха сержанти в градската стража, пазители на закона и реда, факт, който никога не пропускаше да погъделичка приятно острото чувство за хумор на Ган.

Топаз все още беше запазила титлата си изследовател. И тя не знаеше защо.

— Виждал ли си някога Дяволско куче отблизо? — попита Ган.

Топаз поклати глава.

— Виждал си, нали?

— Да. Извършвахме нападение край Хардкасъл Рок по това време. Мястото гъмжеше от грозните чудовища. Мародерстващите кучета бяха убили всички мъже, жени и деца в града, далеч повече, отколкото са възнамерявали да изядат. Те убиваха просто заради удоволствието да се убива. Повечето от написаното за тях е безсмислен брътвеж. Най-голямото, което съм виждал, бе едва десет стъпки високо. А и не са отровни. Няма нужда да бъдат. Препускат на четирите си лапи, покрити са с настръхнала козина, а главите им са дълги като на вълци, но това е всичко, което имат общо с кучетата. Винаги са гладни и се движат толкоз стремително, че приличат на неясни петна. Козината им е бяла, а сърцата — черни. Изпитват удоволствие да убиват и измъчват жертвите си.

— Биха се чувствали съвсем у дома си в Пристанището на мъглите — подметна Топаз и Ган избухна в смях. Той обичаше черното чувство за хумор у жена си, най-вече защото се срещаше толкова рядко.

Ненадейно Топаз стана извънредно спокойна, а Ган застина до нея. Чертите на лицето ѝ се изопнаха, а очите ѝ се превърнаха в очи на ловец.

— Какво има? — тихо запита Ган.

— Има нещо ей-там — глухо, едва чуто промълви Топаз. — Нещо се прокрадва дълбоко в мъглата.

— Тук, в квартала, около нас? — Ган се огледа наоколо, ала можа да забележи само мърдащите сенки на най-близките стражи. — Куче ли е?

— Не мисля. Чувствам, че е по-скоро човек. В четири часа при това, бих добавила.

Ган се озърна към указаната посока. Виждаше само виеци се мъгли, ала кожата на темето му настръхна и в него се пробудиха всички заспали стари войнишки инстинкти. Изведнъж чувството, че го наблюдават и разучават, го завладя тъй силно, че се учуди как ли е могло да му липсва тъй дълго. Ако предположим, разбира се, че този среднощен сблъсък с крадеца не го бе превърнал внезапно в параноик. Ган подсвирна тихо и трима стражи се появиха от мъглата пред тях.

— Нещо нередно? — попита той стражите небрежно, ала ръцете му се задвижиха суеверно във войнишките сигнали, на които той и Топаз бяха обучили хората си старателно. Гласът му проскриптя както обикновено, докато ръцете му говореха: „Наблюдавани сме. Един човек. Четири часа. Намерете го.“

— Не сме забелязали нищо, сержант — заяви старшият от стражите с леко кимване на глава.

— Добре — промърмори Ган. — Бъдете нащрек и продължавайте да наблюдавате.

Силуетите на стражите се шмугнаха в мъглата и се стопиха. Топаз хвърли поглед към Ган.

— Мислиш ли, че ще го намерят?

— Съмнявам се — призна й Ган. — Който и да се намира наоколо, трябва да е дяволски хитър, че да се промъкне, без да сме го заловили по-рано. Но кой, по дяволите, може да се интересува от нас?

— Агенти на Империята?

Ган бавно поклати глава.

— Винаги е имало имперски агенти в Пристанището на мъглите, но ние не представляваме такава важност за тях, та да се впускат да ни преследват.

Топаз спря замислен поглед върху Ган.

— Тогава защо трябва някой да ни наблюдава?

— Кучетата! Пазете се от кучетата!

При вика на стража Топаз и Ган извадиха разрушителите си и светкавично застанаха гърбом един към друг. Стражите изскочиха от местата си за прикритие и бързо се взряха около себе си с оголени мечове и пики. Някъде в мъглата се разнесе пронизителен вик и гласът рязко секна. Кучетата се изсипаха с вой от белезникавия мрак.

Бялата им козина се смеси с мъглата, така че бе трудно да се определи мястото на всяко поотделно. Само ярките им смарагдови очи

проблясваха ужасяващо сред мъглата заедно с издишащите пара червени муцуни с раззината паст, които разкриваха дълги хищни зъби. Кучетата се прокрадваха в мъглата като диви демонични призраци и воят им издаваше безкраен глад и омраза. Те се нахвърлиха върху стражите, зарадираха и заразкъсваха плътта им и мразовитият въздух се напои с миризмата на кръв. Хора и хищници се въргаляха върху отъпкания сняг, кучешките зъби и мечовете търсеха паднал страж или оголен гръклян. Един от стражите промуши с пиката си хълбока на един звяр, тя хлътна чак до яката дървена дръжка. Кучето заквича и се опита да се бори, докато стражът не преряза гръкляна му с ловко движение на камата си. Два звяра задърпаха един страж и го разкъсаха на парчета, преди да успее да извика. Ган внимателно се прицели с разрушителя си. От него бликна лъч обгаряща енергия към едно мятащо се отпреде му куче. То мълчаливо се просна на снега и остана на място с ярко пламтяща козина. Ган мушна разрушителя обратно в кобура си и извади меч. Разрушителите ставаха безполезни, докато енергийният кристал не се презареди, а за това в най-добрия случай бяха необходими поне две минути. Ган размаха меч си и се насочи към най-близкото куче.

Снегът и кишата се обагриха в алено и се смесиха с мъртвите и умиращите, ала Дяволските кучета все още се хвърляха и раздираха телата на връхлитащите срещу тях стражи. Стоманата проблясваше в светлината на фенерите и из въздуха ечеше дивият вой на зверовете. Ган и Топаз се промъкваха решително и умело към центъра на развихрилата се страховита битка, като взаимно си пазеха гърбовете. Топаз стреля в звяра, подскочил към гърлото ѝ, сетне отскочи встрани, щом горящото тяло се стовари край нея. Друг хищник се стрелна през мъглата към нея и тя осъзна, че няма време да извади меч си. Отвори уста и изпя един-единствен пронизителен тон. Право насоченият лъч на есперския звук покоси кучето в снега. То се преметна веднъж и остана на място, а от муцуната и ушите му рукна кръв.

Топаз прибра револвера в кобура и грабна меч. Озърна се и сърцето ѝ замря, понеже осъзна, че Майкъл Ган се бе отдалечил от нея. Отпусна нервите си за миг, щом съзря морскосиньото му наметало сред пурпурните одежди на стражите, и си наложи да се концентрира върху създалото се положение. Ган беше войник от десет години и можеше да се погрижи за себе си. Мечът и прониза гръдния кош на

едно куче, острият край на стоманата прозвънтя хладно о натрошените кости. Звярът се строполи и задраска безпомощно с лапи върху окървавения сняг. Топаз побърза да го умъртви, но в същия миг силна тежест се стовари отгоре ѝ и тя и връхлетялото я куче се затъркаляха в ноктесто, борещо се кълбо. Топаз избълва яростно проклятие, щом една размахана във въздуха лапа раздра бедрото ѝ. Тя се опита да не обръща внимание на болката и заби меча си дълбоко в корема на звяра, докато челюстите му тракаха към лицето ѝ. Хищникът зави от ярост и болка, а сетне се строполи безжизнен отгоре ѝ, като намокри кожената ѝ дреха с бликналата си кръв.

Топаз се измъкна изпод мъртвата тежест и тежко се олюля. Раненото бедро силно я болеше. Погледна надолу и видя, че левият ѝ крак е подгизнал от кръв, но само част от нея беше на кучето. Потрепера и извърна поглед встрани. Мускулът бе невредим и кракът ѝ все още издържаше под тежестта ѝ. Само това имаше значение. Тя наведе очи към мъртвия хищник и потрепера. Почти три метра дължина, ако не и повече. Очите му бяха вече изцъклени, но лапите му все още потрепваха, сякаш търсеше врага, който го бе убил.

Топаз вдигна меча си и се озърна, ала битката бе приключила. Стражите довършваха последните ранени хищници с пиките си и въздухът не ечеше вече от воя на кучетата. Единствените звуци сега бяха хрипливото дишане и стенанията на оцелелите стражи. Побърза да ги преброи И откри, че макар и да се бяха изправили срещу цяла дузина Дяволски псета, бяха загубили само деветима от двадесет и петимата стражи. Усмихна се сурово. Дяволските кучета бяха наистина ужасяващи, но мускулите, ноктите и зъбите им не можеха да се мерят с пистолетите и хладната стомана. Тя се огледа за Майкъл Ган, за да сподели с него триумфа си, но той не се виждаше никъде. Ненадейно хлад скова сърцето ѝ.

— Майкъл? Майкъл?

Отговор не последва. Бързо направи знак на стражите и те се пръснаха из околните улици и алеи, като крещяха високо името на сержанта. Не им се наложи да търсят дълго, за да го открият. Топаз съзря отговора, изписан върху лицето на стража, който дотича да ѝ съобщи новината. Тя го последва по една тясна алея и се втренчи безмълвно в неподвижното тяло на своя съпруг. Майкъл Ган лежеше по лице в просмукания в кървави съсиреци сняг, все още с меч в ръка.

Няколко стъпки по-нататък легеше убитото куче. Тя коленичи до съпруга си с овладяно както винаги лице. Посегна към рамото му, обърна го към себе си и застина, щом видя прогорения отвор върху морскосиньото наметало. Вледеняващ и страшен гняв я завладя, когато осъзна, че не звяр е убил мъжа ѝ. Бе стреляно в гърба на Майкъл Ган е енергиен пистолет.

„Има някой в мъглата, който ни наблюдава...“

Положи нежно ръка върху рамото на Майкъл Ган и го притисна.

— Почивай в мир, съпруге. Кълна се в сърцето и в честта си, че ще отмъстя за теб. Обещавам ти кръв и ужас, Майкъл, кръв и ужас за враговете ни.

Тя се спря за миг, сякаш очакваше той да повтори войнишката клетва след нея, но единственият звук в алеята бе далечното стенание на вятъра. Топаз погали Ган по рамото още веднъж, сякаш за да му се извини, че се разделя с него, после бавно се изправи на крака и напусна алеята, за да се присъедини мълчаливо към очакващите я стражи.

— Сержантът е мъртъв — съобщи тя тихо. — Закарайте го в дома му. Ще уведомя Съвета, че сме се справили с Дяволските кучета.

Гласът ѝ бе спокоен и идеално овладян, сякаш бе изплакала всичките си сълзи или ги бе заключила дълбоко в себе си. Топаз бе изследовател.

ПЕТА ГЛАВА

„ГИБЕЛЕН ОГЪН“

Стийл въздъхна и отмести чашата си встрани. Както винаги бяха забравили захарта. Единадесет години бе директор на единственото пристанище в Света на мъглите, а все още не можеха да запомнят поръчката му да слагат захар в кафето му. Това дори не бе истинско кафе. Той се облегна назад на специално уплътнения стол и се огледа кисело наоколо. Клавиатури на компютри и екрани на монитори бяха пръснати навсякъде край него. По-малко от половината все още работеха. Масивното дървено бюро пред него бе затрупано с рапорти, разписания и сметки, ала в момента той не бе в състояние да събере сили да се заеме с тях. Чувстваше се уморен, вял и раздразнителен, а „Гибелен огън“ опъваше нервите му като глождец до полуда зъбобол.

Около звукоизолирания му кабинет контролната кула на пристанището продължаваше да работи както обикновено. Винаги имаше да се прави нещо, за което не достигаше време, и всеки знаеше това. Технологиата се износваше по-бързо, отколкото можеше да бъде възстановена, работата се натрупваше, докато крайните срокове непрекъснато се скъсяваха, а всяка година проклетите зимни вихрушки засипваха пистите с двуметров сняг. Командният център я караше както си знае и се молеше за по-добри времена.

Джиджиън Стийл се отпусна тежко на стола и задъвка замислено последното парче момици. Той се пресегна към контролното табло, вградено в бюрото му и набра кода. Екранът на командния монитор се освети и след миг завихрените цветове се оформиха в ясен образ. Забуленият в мъгла, извисяващ се като огромна стоманена грамада, настръхнал корпус на „Гибелен огън“ беше надвиснал над централната писта за приземяване; последният кораб от Таним, преди Имперската флота да унищожи живота на планетата. Столът на Стийл проскърца жалостиво, щом сто и двадесет килограмовото му тяло се размърда неспокойно върху него. Като пристанищен директор Стийл бе лично отговорен за всеки кораб, който се приземяваше на летището, а

„Гибелен огън“ бе загадка. Стийл мразеше загадките. Той изгледа екрана навъсено и замислено се почеса по олисялото теме, сякаш за да събере мислите си. Като единствената оцеляла планета, която не бе подложена на строгите изисквания и правила на Империята, Светът на мъглите бе крайният пункт за отлъчените от нея — или си проправяш път към Пристанището на мъглите, или скалпът ти увисва безславно върху колана на ловеца като щедър дар. Обикновено, щом Желязната императрица отлъчеше от закона цяла планета, изникваха хиляди бегълци, които заминаваха за други светове. Странно, че не бе пристигнал и някой друг кораб.

Екранът затрептя и образът се разпадна на вихрени цветове. Стийл изруга уморено и стана. Приблужи се бързо до командния монитор и стовари месестия си юмрук върху включвателя. Екранът отново затрептя и в следващия миг неохотно се избистри, за да покаже „Гибелен огън“. Стийл бавно поклати глава и се върна на мястото си. Колкото по-скоро се появи споразумението върху бюрото му, толкова по-добре. Системите на командния център ставаха все по-импровизирани и по-лошо стъкмени и следователно не бе за учудване, че на тях можеше да се разчита все по-малко. Това дяволско място се разпадаше и нищо не можеше да го предотврати. Стийл взе последния бюлетин за контрабандата от бюрото си и разлисти хартията с отвращение. Типично. Той имаше нужда от кристали с памет и слънчеви енергийни конвертори, а какво му предлагаша контрабандистите? Абажури, тоалетни чинии и електрически печки. Стийл захвърли бюлетина и примижа за миг. Нямаше право да се оплаква. Контрабандистите рискуваха живота си всеки миг, когато нарушаваха блокадата на Империята; от тях следваше да се очаква да се концентрират само върху стоки, за които знаеха, че ще получат добра цена. Както и да е, дори и те повтаряха, че просяците не могат да избират.

Стийл разтвори широко очи и хвърли поглед от стъклената си кабина към заобикалящия го команден център. Техници и еспери сновяха напред-назад, от ниво към ниво, грижейки се за машините и поддържайки живота на сложния звяр, в какъвто се бе превърнал космодрумът. Мократа пелена на мъглите забулваше прозорците от армирано стъкло на контролната кула и я изолираше от пистите за кацане. Само еспери и мониторни екрани поддържаха живота на

Пристанището на мъглите, а те все не достигаха. Отляво на Стийл се очертаваше лекият, но ясен, прост рисунък на навигационните системи, а отдясно се простираше комуникационната мрежа. Право пред него, където някога се бяха намирали клавиатурите на главния компютър, сега бяха наредени походни легла. Върху тях лежаха изпружени петдесетина мъже и жени с изцъклени лица и празни очи. Към ръката на всеки от тях беше прикрепен интравенозен апарат, който им подаваше хранителни вещества. Стийл потрепера при тази гледка, но не отмести поглед. Те бяха негово задължение като всяка част от Пристанището на мъглите. Те бяха негови деца в известен смисъл, факт, който никога не преставаше да го измъчва. Когато първите компютри бяха започнали да се рушат, той бе потърсил и обединил единствените хора, които можеха да заместят компютър: светлинни калкулатори и учени-идиоти, всички в необходимата степен еспери, за да създадат телепатичен контакт. Вземи достатъчно от този вид хора и ги смеси е шепа еспери и ще получиш груб еквивалент на компютър. Мислеща машина. Но това беше оскъден заместител и от време на време някой елемент трябваше да бъде подменян. По-слабите мозъци бързо изгаряха.

— Директоре.

Стийл се извърна към командния монитор. Образът на „Гибелен огън“ бе изтрит от екрана и на негово място се бе появило разтревоженото лице на дежурния еспер. Той бе почти двадесетгодишен, но лицето му бе дълбоко набраздено от резките линии на грижите и тревогите. „Започваме с тях, когато са прекалено млади — проряза го тази мисъл. — И изискваме твърде много от тях. Колко много сме съкратили от детството им, за да ги превърнем в еспери, от които се нуждаем.“ Той въздъхна и поклати изнурено глава.

— Да, момчето ми, какво има?

— Капитанът на „Гибелен огън“ ни разреши достъп до светлинните си компютри, директоре. Очевидно преди корабът му да попадне в хиперпространството, бордовите му камери са успели да зафиксират някои моменти от отлъчването на Таним. Мислех, че ще пожелаете да се запознаете с тези записи.

— Разбира се. Пуснете ги.

Стотици кораби на нашествениците бяха обградили Таним и бълваха адски разрушителни пламъци. Корабите на бегълците, които

се опитваха да напуснат планетата, бяха взривявани в пространството, малко преди да напуснат атмосферата на обречената планета. Изпепеляващите лъчи на разрушителите бълваха ярка светлина като дракони срещу тъмнината на пространството и планетата се гърчеше в предсмъртните тръпки на насекомо, набучено на карфица. Океаните вряха, вулкани и земетресения разкъсваха утробата на попарената планета. Ледените полюси се топяха и въздухът се вихреше в безкраен водовъртеж от бури и урагани. Имперската флота нарастваше, все повече и повече кораби навлизаха в хиперпространството и в орбита около Таним, а лъчите на разрушителите пронизваха озонния слой, превръщайки планетата в бездиханна пустиня.

Колко милиона мъртви, колко милиона...

Екранът на монитора угасна и Стийл остана дълго в тишината, загледан безмълвно в нищото. Едно бе да знаеш, че цялото население на планетата е мъртво, съвсем друго бе да наблюдаваш как става това. Все пак той не си позволи да се афектира. Не смееше. Трябваше да остане верен на дълга си — защитата на Пристанището на мъглите. Той се пресегна и бавно набра кода от клавиатурата пред себе си. Командният монитор отново се освети.

— Дежурен еспер?

— Да, директоре.

— Разполагате ли с повече информация за странните неща, на които хората ви са се натъкнали на „Гибелен огън“?

— Нищо определено, сър. Сензорите ни доловиха концентрация от енергийни нива, което ни навежда на мисълта, че повечето от пътниците са били превърнати в криогенни единици, но ако е така нашите еспери все още долавят някакви необичайни признаци на живот. Нещо странно витае на борда на „Гибелен огън“, директоре. Нещо смразяващо, мощно и... чуждо.

— Чуждо? Имате предвид друга форма на живот?

— Не зная, директоре. Никой от нас не се е натъквал на подобно явление. Каквото и да превозва „Гибелен огън“, то сигурно е охранявано. Може да се намира навсякъде на борда на кораба.

— Мислиш ли, че този товар е опасен?

— Не бих казал, директоре. Но е доста смущаващ.

Стийл замислено прехапа устни и ги докосна с пръст.

— Свържи ме с капитана на „Гибелен огън“.

— Веднага, директоре.

Последва пауза и екранът побеля, после бавен, мрачен глас се разнесе от говорителя на монитора.

— Тук е Старлайт, капитан на „Гибелен огън“.

— Добре дошли в Пристанището на мъглите, капитане — любезно го поздрави Стийл.

— Оставете проклетите любезности; обшивката ми е пропукана на десетина места, корабните ми системи са се разпаднали, а корабният ми трюм е пълен с бежанци. Колко пъти досега можех да разтоваря и да получа ремонтен екипаж.

— Съжалявам, капитане. Докато „Гибелен огън“ не бъде инспектиран и изчистен напълно, на никого не ще бъде разрешено да напуска кораба ви по каквито и да било причини. Хората от охраната ми са въоръжени и имат инструкция да стрелят без предупреждение.

— Какво?

— Пристанището на мъглите вече е пострадало от чумата на Империята, капитане. Не искаме да рискуваме повече.

Последва дълга тишина.

— Как е екипажът ви, капитане — запита Стийл любезно. — В какво състояние се намира?

— В отчайващо лошо. Повечето са мъртви, още от излитането ни от Таним. Трябваше да потегля с кораба, докато все още имах възможност, не можех да чакам... Малцината, които останаха с мен, са изтощени. Трябва да вършат работата по на десетина човека. Нуждаят се от медицински преглед, директоре. Предполагам, че ще позволите поне лекар да стъпи на борда?

— Съжалявам — промълви Стийл.

— Невъзможно е да бъдете сериозен, дявол да го вземе! Екипажът ми се нуждае от лекар. Те могат да умрат!

— Тогава нека умрат — сви устни в отговор Стийл.

Думите му прозвучаха като безкрайно препредавано ехо в тишината.

— Само ако някой от хората ми умре...

— Спестете си заплахите, капитане. Чувал съм ги и преди.

— Да, сигурен съм. Не се и съмнявам в това.

— Моите еспери направиха пълен преглед на кораба ви, капитане. Те са доловили някои... някои интересни признаци на живот.

— Нима? Това ли е причината да ни държите затворени в този мъртъв кораб? Само защото няколко проклетни малоумници имат лошо отношение към нас! Ще ви откъсна главата за това.

— Съмнявам се — спокойно изрече Стийл. — Но аз мога да откъсна вашата. Ще продължим по-късно, капитане.

Той прекъсна връзката, без да чака отговор. Всеки в Страната на мъглите бе запознат с преданието за Троянския кон. А гробищата на Пристанището на мъглите бяха пълни с хора с къса памет. Ненадейно натрапчив шум зад гърба му го стресна, той трепна и мигновено се извърна. Джейми Роял се бе подпрял небрежно на отворената врата на кабината. Младият еспер му се ухили и подряза безупречно чистия си нокът със страшна наглед кама.

— Джиджиън, какво правиш тук?

— Затвори вратата! — заповяда със съскаш глас Стийл. — Не мога да си събера мислите при този непоносим шум!

Джейми кимна небрежно, прибра ножа и бутна вратата с лакът. Хорът от гласове и машини внезапно секна. Стийл се облегна назад на стола си и прикри усмивката си с ръка. Джейми Роял пиеше твърде много, простираше се не според средствата си и нямаше да свърши добре. Ако междувременно преди това не го убиеше някой вбесен съпруг.

— Здравей, Джейми. Какво правиш тук?

— Дойдох да инсталирам ново оръдие.

Стийл повдигна вежди.

— Откога си придобил вкус към честната работа?

Джейми се усмихна добродушно.

— Кредиторите ми взеха да стават все по-настойчиви.

— Съмнявам се, че са успели да те открият.

— И аз също. Трябва да съм заспал.

Стийл се разсмя.

— И така, Джейми, как така се ангажира с нашите разрушители? Какво разбираш ти от висока техника?

— Работех като посредник между техниците и живия ти компютър. — Младият еспер внезапно помръкна. — Не можеш да си представиш какво е това, Джиджиън. Онези бедни животни притежават достатъчно ум, за да разберат какво е сторено с тях. Ни

човек, ни машина, а някаква ужасяваща комбинация между двете. В нея те пицят през цялото време.

— Мислиш ли, че ми е приятно да си служа с тези чудовищни средства? Нямам друг избор, Джейми. Останали са ни по-малко от половината компютри, а онези, неподвижните, са връзката между жизненоважни звена на пристанищната механика. Нуждаем се от тези хора, Джейми, космодрумът не може да функционира без тях.

— Това не оправдава ситуацията.

— Да. Не я оправдава.

Джейми внезапно се усмихна.

— Чуй ме, моля те. Накъде вървим всъщност?

— И аз самият се питам — изръмжа Стийл. — Какво мислиш за новата защитна система?

— Всичко е наред, ако ти харесва такъв отговор.

— Би трябвало да се чувстваш малко по-заинтересуван, Джейми. Онова оръдие е достатъчно мощно, за да пробие имперски брониран кръстосвач.

Джейми се засмя, настани се елегантно на крайчеца на бюрото на Стийл с кръстосани крака и лениво полюшна единия.

— Все още ли поставяш вярата си в технологията над хората, Джиджиън? Псионичният щит е защищавал Страната на мъглите в продължение на два века и никоя проклета машина не може да ни замени. Ние сме подобри и по-бързи от всяко оръдие, което си виждал.

Стийл простена театрално.

— Не и като теб, Джейми. Спорил съм по цели часове на тази тема с проклетия Съвет. — Внезапно той млъкна и се загледа мрачно в младия еспер. — Имах време за кратък разговор с дядо ти. Той е загрижен за теб.

— Той винаги е загрижен за мен.

— Обикновено от добри чувства. Да не си загазил пак, Джейми?

— Не повече от друг път.

— Джейми...

— Не се тревожи, Джиджиън. Зная какво правя. Дължа на някои пари, това е всичко. Вземам мерки да си изплатя дълговете.

Стийл намираше за добре да се въздържа, щом лицето на Джейми придобиеше ангелско изражение, а погледът му станеше мек и приятен. Джейми притежаваше някаква особена гордост. Забъркваше

се в каши, а после трябваше да се измъква от тях. Ако бе някой друг, Стийл би го нарекъл въпрос на чест.

— И така, какво мога да сторя за теб, Джейми?

— Изглежда се нуждаеш от разрешението ти да напусна Центъра, понеже точно в този миг една доста очарователна блондинка ме очаква нетърпеливо да се появя при нея.

— Омъжена ли е?

— Откъде да знам?

— Мислех, че все още се срещаш с Мадълайн Скай; или са я арестували отново за кражба на техника?

Лицето на Джейми внезапно помръкна.

— Не мога да кажа. Няма да се срещам повече с нея.

— Но нали ти и тя...

— Вече не.

Стийл реши да не го разпитва повече, пък и не бе убеден, че проблемът наистина го вълнува. Животът му и без друго бе достатъчно комплициран, за да се интересува от непрестанните интриги в любовния живот на Джейми Роял.

— Добре — промърмори той накрая, усмихвайки се въпреки желанието си. — Ще наредя да те освободят по-рано. Предполагам, че ще можем да се справим и без теб.

Джейми се захла, изстреля едно „довиждане“ и се изниза от кабината, като внимателно затвори вратата след себе си. Стийл проследи наперената му, стремителна походка и унило поклати глава. Джейми нямаше, да се промени никога. Насочи отново вниманието си към командния монитор и остана дълго време спокоен, изучавайки забулената в мъгла грамада на звездния кораб „Гибелен огън“. След известно време се наведе и набра кода от клавиатурата пред себе си.

— Да, директоре?

— Свържете се с изследователката Топаз от градската стража и ѝ съобщете... предайте ѝ, че имаме нужда от нея.

Стийл въздъхна, без да изчака нареждането му да бъде потвърдено и потъна в стола си, като дебелиите му ръце забарабаниха лениво по големия му корем. Изминали бяха почти три години, откакто не бе виждал Топаз; надявал се бе това време да продължи. От всички, които Бладхоук бе пратил по петите му, всъщност само Топаз бе успяла да се добере до нещо против него. Но със странен кораб с бегълци на

главната писта и разрушителното оръдие, което все още инсталираха... Стийл се усмихна кисело. Каквото и да се говореше за нея, Топаз бе твърде находчива в намирането на отговори.

Стийл свали ръка от плешивината на темето си. „Тревожа се прекалено много — помисли си раздражено той. — Карай я по-леко.“ Той пое чашката с неподсладено кафе и я изсърба до дъно. Кафето беше изстинало.

* * *

Топаз крачеше бавно из дневната, като ту вземаше разни неща, ту ги слагаше обратно на мястото им. Един пън тлееше в камината и пламъците му се извисиха за миг, преди дървото да се укроти. Искрящите езици працияха силно в тишината. Единствената лампа разливаше мек, уютен блясък из стаята, ала въпреки това сенките бяха наситено черни. Топаз крачеше бавно сред вещите, сякаш търсеше разкъсаната нишка на своя живот, ала това не я успокояваше. Тя хвърли поглед към тапицираното кресло до огъня, но не седна в него. Все още бе твърде неспокойна, за да се разположи удобно. Стаята изглеждаше прекалено огромна и празна. Бяха живели с Майкъл Ган като съпрузи почти седем години и през цялото това време не се бяха разделяли, никога за повече от няколко дни, а това се случваше твърде рядко. Тя се взря в стола на Майкъл от другата страна на камината и осъзна шокирано, че той никога вече не ще седи там. Извърна безутешно поглед встрани, ала където и да погледнеше, всичко ѝ напомняше за него.

Майкъл Ган бе мъртъв.

„Боли...“

Тя беше организирала церемонията по погребението му. Погрижила се бе за всичко. Майкъл предпочиташе да бъде кремиран, той не вярваше в задгробния живот и изпитваше тих ужас от мародерите. Никакви цветя по негово настояване. Майкъл винаги бе твърдял, че цветята са за живите. Топаз придружи тялото на своя съпруг до крематориума и наблюдаваше безучастно как ковчегът потъна в пламъците. Малък хор изпя нещо приятно. След това управителят ѝ предаде урната с праха на Майкъл и тя я занесе в къщи.

Не тежеше толкова много. Тя прибра урната в един шкаф под стълбището.

Загинал сутринта, кремиран следобед. Пепел до пепел, прах до прах.

„Боли... сякаш някой ме е ударил.“

Тя закричи бавно и апатично из дневната, а мислите ѝ се рееха надалеч, търсейки някаква причина за смъртта на Майкъл. Той имаше врагове като всички наемни войници, но малцина от тях разполагаха с пари и ресурси, за да се впуснат да ги преследват в Света на мъглите. А убийците с енергийни пушки струваха твърде скъпо. Лорд Рейвън се бе закле да отмъсти за, аферата около изгарянето на Шадрах. Ган и Топаз тичат с мечове в ръка през пламтящия дворецов двор, докато стотина войници във фосфорициращо черно и сребристо се избиват с безсмислена ярост. Зад тях и над тях древният замък пламти на фона на безлунната нощ. Но старият господар още тогава бе луд и на смъртно легло, а синът му не проявяваше интерес към смъртната вражда и вендетата.

Тобиас Скинър таеше злоба от мига, когато Топаз и Ган бяха убили брат му. Тълпата ревеше, когато робовладелецът умря, и Топаз вдигна безмилостната глава, за да я размаха пред множеството.

Но Скинър нямаше толкова смелост и пари за такова отмъщение. Топаз бавно поклати, глава и накрая се отпусна в креслото. Бе се досетила вече за десетина стари врагове и изключи всички поред като възможност. Ако някой от тях бе дръзнал да се появи в Пристанището на мъглите, тя щеше да узнае. Все още поддържаше контакти с хората.

Топаз седна замислено в креслото. Мускулите я боляха от постоянното напрежение и невъзможността да се отпусне. Раненото бедро я гризеше с тъпа постоянна болка. Главата ѝ, тежеше, ръцете ѝ трепереха. Скръсти ръце в скута си и се загледа в огъня. Денят угасваше бавно и колкото и да бе изморена, все още не ѝ се лягаше. Бе опитала, но още с влизането си в спалнята бе потръпнала от мисълта, че ще трябва да спи сама в празното легло. Изобщо не изпитваше необходимост от сън. Сложи глава на облегалката на креслото и впери немиждащ поглед в тавана. Мислите ѝ се рееха лениво, блуждаеха в различни посоки, без да може да ги успокои. Спомени, планове за отмъщение, теории за вина и убийство... всичко бе безсмислено. Спомените се врязваха в паметта ѝ като множество наточени острия,

ала тя не можеше да се освободи от тях. Където и да погледнеше, в душата и се пробуждаше нов спомен. Тя не можеше да се освободи от тях, дори и да искаше. Те бяха всичко, което ѝ бе останало от Майкъл сега. Чувствата в нея бушуваха като огромни всепоглъщащи клади, но въпреки това лицето ѝ си оставаше спокойно и овладяно. Дълго бе носила маската си и знаеше, че без нея ще рухне напълно. А сега нямаше нито миг за това. Тя щеше да скърби и да страда по-късно, след като проследеше убиеца на Майкъл. Не се доверяваше на стражите. Пристанището на мъглите бе пълно с убийци. Освен това стражите действаха само в името на закона и правосъдието, а Топаз жадуваше за възмездие.

Тя се пресегна към масата до стола си и пое предпазливо малко дървено ковчеже. Задържа го за миг, загледана в него, унесена в спомени, сетне натисна ключалката и повдигна капачето. В ковчежето имаше орнаментирана желязна гривна. Топаз я разгледа, претегли тежестта ѝ на длан, след това я надяна на лявата си китка и я закопча здраво на определеното място. Това беше личен силов щит, който се срещаше рядко в Пристанището на мъглите, по-рядко дори от енергийните револвери. Бе я взела със себе си, когато бяха избягали с Ган от Обителта на мрачната луна и се бяха насочили право към Света на мъглите. Не я бе слагала в Пристанището на мъглите; с Ган и стражите до себе си не бе изпитвала никога такава необходимост. Сега Ган бе мъртъв и тя трябваше да намери убиеца му сама. Гривната тежеше на китката ѝ. Майкъл се бе трудил над нея през последните няколко месеца, опитвайки се да внедри някаква собствена своя идея в нея. Майкъл обичаше да бърника и да поправя разни неща.

Размърда се неспокойно на стола си, изпитваше необходимост да отиде някъде, да направи нещо... Но все още не бе открила ключ за разгадаване на загатката и следи, които да я насочат. Разумът ѝ все още бе твърде шокиран, за да функционира нормално, и тя съзнаваше това. Докато не отшумеше шокът, не бе в състояние да започне издирването. Тихо въздъхна. Междувременно ѝ се искаше да се залови за нещо, да ангажира съзнанието си с нещо, за да престане да мисли. Знаеше, че трябва да прегледа нещата на Майкъл и да ги сортира, да реши какво да задържи и какво да изхвърли. Но все още не бе в състояние да го стори. Това бе крайна мярка, която твърде много напомняше на „сбогом“ завинаги.

Мониторният екран на отсрещната стена тихичко забръмча и тя подскочи от внезапния звук. Изчака, докато се увери, че отново се контролира, стана от стола и без да бърза се приближи до монитора. Прокара пръсти по клавиатурата, набра кода и в същия миг на екрана се появи познато лице: Джон Силвър, дежурният еспер в командния център на Пристанището на мъглите.

— Здравей, Джон.

— Здравей, Топаз. Научих за Майкъл. Съжалявам много.

— Благодаря ти.

— Дадени ли са някакви разпореждания на стражите?

— Още не.

Силвър се поколеба.

— Топаз... добре ли си?

— Чувствам се добре, Джон. Какво искаш от мен?

— Пристанищният директор Стийл ми нареди да те повикам. Имаме проблем с кораба с бегълци, който се приземи днес. Стийл желае да дойдеш и да го огледаш.

Топаз се усмихна студено.

— Трябва да е изпаднал в истинска паника, щом прибегва до мен.

— Топаз, ако не желаеш да го сториш, разбирам те много добре. Винаги можем да намерим някой друг.

— Не, нямам други ангажименти. Готова съм да поема задачата.

— Ако си сигурна...

— Сигурна съм.

— Много добре. Директорът ще се срещне с теб на централната писта след два часа. Корабът е „Гибелен огън“, от Таним. Ще уведомя директора, че си на път.

— Благодаря ти, Джон. Благодаря ти за съчувствието. Винаги си бил добър приятел на нас с Майкъл.

— Добре дошла, Топаз. Ако имаш нужда от нещо, знаещ, че винаги можеш да ме повикаш.

— Да, знам.

— Довиждане, Топаз.

— Довиждане, Джон.

Мониторният екран се изчисти и Топаз го изключи. Позагледа се в угасналото му око и се обърна рязко настрани. Ако не друго,

„Гибелен огън“ поне можеше да ѝ предложи да върши нещо, докато намери ориентира, който щеше да я отведе към следите на истинския убиец на Майкъл. Бавно се усмихна на споходилата я мисъл. Тя щеше да открие убиеца на Майкъл, но не като сержант от градската стража. Стражите тук бяха ограничени от правила и наставления. Топаз щеше да преследва дивеча си като изследовател. Усмивката ѝ стана студена и мрачна, а в очите ѝ проблясна безпощада. Напусна дневната и се качи в спалнята, за да се преоблече. Все още пазеше старата си мантия на изследовател. Бе се заклела никога да не я облича, но това бе отдавна, още докато Майкъл бе жив.

Топаз бе изследовател и скоро Пристанището на мъглите щеше да разбере какво означава това.

ШЕСТА ГЛАВА

ПАРТНЬОРИ В ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО

Блекджак чакаше нетърпеливо, скрит до голата каменна стена, която маркираше периметъра на звездното пристанище. Пистите лежах, скрити в мъглата. Слънцето затваряше оранжевия си плод и бързаше надолу по здрачаващото се небе, а с понижаването на температурата мъглите ставаха все по-гъсти. Той се огледа небрежно, но все още никой не го бе предизвикал да се прехвърли зад оградната стена. На пръв поглед охраната на Пристанището на мъглите проявяваше непростима небрежност, сякаш нищо не можеше да попречи на когото и да било да се разхожда по пистите; ала Блекджак знаеше много добре как стоят нещата. Тренираното му войнишко око веднага бе забелязало заровените мини, пръснати между пистите и оградата. Като цяло високата техника на Света на мъглите може би не бе достатъчна, но космодрумът разполагаше с по-голямата част от нея. Блекджак се втренчи замислено в ярко осветената контролна кула в отдалечения край на пристанището. Пред очите му заиграха блестящите електрически светлини, които горяха с неукротима мощ през мъглите, а пламтящите прозорци приличаха на наблюдаващи очи.

Той се загърна още по-плътнo в наметалото, като се опитваше да не мисли за пристанищните сензори. Трябваше да има предвид и тях, ала първото правило на воина бе да не се доверява на никого, Особено на съюзниците си. Второто бе да не се тревожи за неща, които са извън неговия контрол. Той отмести поглед от кулата и го насочи към новоинсталираното разрушително оръдие. Блестящите му сребърни цеви бяха гордо насочени към забуленото с мръсни мъгли небе. Воинът се вгледа в огромните дула с респект. Той бе свидетел какво може да стори едно разрушително оръдие дори и в неопитни ръце. То можеше да разруши цяла планета, като остави на повърхността ѝ само обширни, бавно тлеещи пепелища. Блекджак никога не бе зървал Таним, но въпреки това потрепера, когато разбра, че планетата е отлъчена от закона. Той се обърна към широкия, очукан корпус на

„Гибелен огън“, който се извисяваше самотен на главната писта за приземяване. Звездният кораб представляваше развалина и воинът изпита възхищение пред капитана, който го бе приземил безопасно.

Блекджак се озърна наоколо, ала нямаше нищо за наблюдение. Останалите десетина кораба по пистите бяха най-различни машини, които принадлежаха на неколцина контрабандисти, достатъчно смели, за да се промъкнат през блокадата на Империята. Няколко смътни силуета, повечето стражи от охраната и техници, се движеха спокойно през мразовитата мъгла. В цялото пристанище цареше атмосфера на запуснатост и изоставеност. Пристанището на мъглите бе предназначено за около стотина кораба, от малки летателни апарати до звездни кръстосвачи, ала това бе отдавна, в дните на Империята. Пристанището на мъглите бе извоювало свободата си от тиранията на Имперските правила, но срещу твърде висока цена. Технологията бе животворна кръв, източник на сила за звездното пристанище, но Пристанището на мъглите работеше на много ниски обороти. Летателните писти не бяха ремонтирани или разширени, откакто ги бе построила Империята — почти преди три века. Високосъпротивителният кристал, който можеше да издържи на тягата на летателните апарати и да поема милиони тонове тегло, сега бе спукан и замрял, бавно износван от студа и безмилостните бури.

Блекджак рязко се огледа наоколо, щом от мъглата изникнаха две фигури и бавно се насочиха право към него. Едната му ръка замръзна върху спусъка на револвера, скрит под наметалото, а сетне се отдръпна, щом единият от мъжете вдигна ръка с предварително уговорения знак. Гримаса на антипатия изкриви лицето на воина. Той не бе склонен да дава рушвети на предателите, но Въртю, му бе дал нареждания и нямаше друг избор, освен да се подчини. Докато продължеха контактите. След това... Блекджак внезапно се усмихна, макар очите му да останаха ледени.

Двамата мъже поеха по забранената, невидима пътека през полетата със скрито напрежение и опасната близост на мините. Мястото на безопасните пътеки бе строго охранявана тайна, която знаеха единствено стражите, отговорни за сигурността на звездното пристанище. Но стражите също бяха хора, а всеки човек си има определена цена. Или точка на нарушаване на правилата. Блекджак не

знаеше защо Въртю искаше да има карта на безопасните пътища, а и това не го интересувахе. Той бе получил своите заповеди.

Двамата стражи от охраната най-сетне спряха пред него и откриха лицата си. Блекджак им се поклони учтиво. В отговор те кимнаха с глави й за миг и тримата останаха неподвижни един срещу друг. И двамата стражи бяха високи и слаби и донякъде анонимни в дебелиите си пурпурни наметала и подплатени шлемове. И двамата носеха пики, чиито тежки стоманени върхове проблясваха от светлините на контролната кула. Но въпреки приликата Блекджак можа лесно да ги разпознае. Мъжът с аленото лице бе Стърлинг, а другият, със златистите очи — Тейлър.

Ръката на Блекджак стисна цевта на пистолета. Той беше слушал много за Тейлър, но не бе чул за него нищо добро. Мълвеше се, че Тейлър е от Хейдън, и един поглед върху лудите му блестящи очи бе достатъчен да го убеди, че пред него стои един от редките, силни мъже от изчезналата Хейдън. Лицето на Тейлър бе приятно, почти красиво по свой начин, ала блестящите му златисти очи придаваха на чертите му див, нечовешки израз. Дори когато стоеше спокойно отпуснат, създаваше впечатление за сила, стремителност и някаква примитивност. Блекджак се изкуши да измъкне револвера си и да застреля Тейлър на място; мъжът беше опасен. Но бе получил наставления, а и освен това наемният воин изпитваше гадното чувство, че няма да е достатъчно бърз...

Мъжът до Тейлър трябваше да е Стърлинг, бивш гладиатор от Голгота. Това беше извънредно впечатляващо; известно бе, че са останали няколко воина от арените на Голгота, по-малко от оцелелите от Хейдън. Блекджак бе убеден, че Въртю в края на краищата знае какво върши, изпращайки го на такава проста и добре платена работа. И двамата стражи бяха опитни и закалени бойци. Блекджак леко се усмихна. Каквото и да предприемеше, те все пак бяха още аматьори, докато той бе професионалист.

— Вие, сте Блекджак — внезапно промълви Тейлър. Гласът му бе груб, стържещ като ламарина, чужд и по неуловим начин смуцаващ. Сякаш нямаше място за него в човешкото гърло. — Очаквах самия Въртю. Къде е той?

— Докторът е зает — отвърна Блекджак спокойно. — Но ме упълномощи да бъда негов представител.

— Докажете го — прояви настойчива агресивност мъжът.

Блекджак сне дебелията кожена ръкавица от лявата си ръка и показа на двамата тежкия златен пръстен с печата на Въртю. Тейлър кимна и Блекджак отново нахлузи ръкавицата. Ръката му бе изложена на вечерния въздух само няколко мига, ала пръстите му вече се бяха вкочанили.

— Наредиха ми да се поинтересувам за кристала с памет — произнесе той с равен глас. — Инсталиран ли е вече?

— Не още — заяви Стърлинг. Гласът му бе лек и приятен и контрастираше с грозните белези, които обезобразяваха лицето му. Но колкото и неприятни да бяха, можеха лесно да бъдат отстранени от някой компетентен хирург. Блекджак предположи, че Стърлинг ги носи като спомен от миналото си. Или може би се перчеше с тях. Вижете белезите ми; препатих всичко и все пак оживях. Той дебнеше всяка дума на бившия гладиатор и търсеше в меките, цивилизовани нотки ключа за разгадаване характера на мъжа.

— Кристалът още не ни е предаден — обясни Стърлинг. — Когато ни го предадат, ще го заключа в компютърната система. Веднъж да заработи компютърът, никой няма да смее да проверява за него; ще предположат, че вече е проверено.

— Ще ви връчим кристала по някое време тази вечер — обяви Блекджак. — А сега, у вас ли е картата?

— Носите ли парите — запита бившият гладиатор и неволно посегна с лявата ръка към пояса си.

Блекджак разтвори наметалото си, като внимаваше двамата мъже да не забележат разрушителя в калъфа на хълбока му. Близко до револвера на пояса му висеше кожена торбичка, която издрънка мелодично, щом Блекджак я претегли с ръка.

— Петдесет в злато, както се разбрахме. Къде е картата?

Стърлинг измъкна от вътрешността на ръкава си сгънато парче хартия. Връчи го на Блекджак, който на свой ред му предаде кожената кесия. Жестовите и на двамата бяха плавни и обмислени, като внимаваха да не извършат движение, което можеше да бъде изтълкувано зле. Щом приключи размяната, двамата отстъпиха крачка назад. Стърлинг отвори кесията, надникна вътре, сетне завърза връвчиците ѝ и бързо кимна на Тейлър. Двата стражи се

поотпуснаха. Блекджак пхна дебелия къс хартия във вътрешния си джоб, без да си направи труд да го разгледа.

Тейлър повдигна вежди.

— Няма ли да проверите плановете?

— Ако не са верни и сте ме измамили, ще убия и двама ви — процеди през зъби Блекджак. — Мислите ли, че трябва да ги проверя?

Устните на Стърлинг се разтеглиха бавно в усмивка и белезите по лицето му зашаваха като живи.

— Лесно я даваш със заплахите, войнико. Прекарал съм седем години по арените и бях непобедим. Какво те кара да мислиш, че можеш да се изправиш срещу мен?

Блекджак рязко замахна с протегнати пръсти и те потънаха дълбоко в стомашната кухня на бившия гладиатор, точно под гръдната кост. Стърлинг изхърка и бавно се свлече на колене с ужасно разкривено лице. Без да бърза Блекджак се обърна към Тейлър, който не бе помръднал и сантиметър.

— Отваря си устата твърде много — поясни Блекджак. — Дори нещо по-лошо, не е в добра форма. А аз съм.

Тейлър го изгледа твърдо, без да мигне със смущаващите си златисти очи.

— Аз също — заяви той тихо с грубия си, стържещ като ламарина глас. — Не бягайте от късмета си, войнико.

— Само ако се наложи — отвърна Блекджак. — А сега вземи приятелчето си и го махни оттук. Не мисля, че трябва да ни виждат заедно. Не бих искал някой да предположи, че съм свързан с хора като теб по свой избор.

Ненадейно Тейлър се усмихна.

— Ще ви запомня, войнико.

Той се наведе над Стърлинг и го вдигна с една ръка. Бившият гладиатор вероятно тежеше над сто килограма, ала за Тейлър това не представляваше особена трудност. Жилавото му тяло криеше невъобразима енергия. Киборг. Той нарами Стърлинг, кимна на Блекджак и се изгуби в мъглата. Блекджак свали ръката си от револвера. Никога не се бе сражавал с някой от легендарните мъже на Хейдън и бе сигурен, че не би и желал.

„Все пак — помисли си той, докато наблюдаваше как Тейлър се стопява в мъглата, — интересно би било някой ден да откриеш колко

добър борец е един киборг.“

* * *

Ханът „Черния трън“ бе виждал и по-добри времена. По прозорците висяха мръсни сини копринени пердета, в огромната камина тихо гореше огън. Повечето от масите и сепаретата бяха заети, ала клиентите си поръчваха само от най-евтините вина, като оставяха бирата за накрая. Кънтеше от песни и смехове, ала във веселбата се усещаше пресиления, почти отчаян рев на хора, решени да се забавляват, докато все още можеха. Не за пръв път в кратката история на Пристанището на мъглите парите не достигаха. Барман с мъртвешкобледо лице сервираше бавно питиетата със съмнително качество на редовните посетители, наредени край дългия дървен бар. Отгоре светеха старинни газови лампи и придаваха на задимения въздух приятна златиста омара. По мръсните грапави стени личаха петна от старо вино и скорошна кръв. Понякога „Черния трън“ се превръщаше в доста оживено местенце. Дървените стърготини по пода не бяха метени от седмици, но никой не се оплакваше от това. „Черния трън“ помнеше и по-добри времена.

Сайдър седеше в личното см сепаре в дъното на хана и пиеше вино с Джейми Роял. Тя бе висока и обаятелна блондинка, с разголена твърда плът и боядисана платиненоруса коса, която никога не би признала тридесетте си години. Сайдър имаше славата на най-каменносърдечната търговка на крадени вещи в Пристанището на мъглите. Тя никога не спореше за цената и никога не даваше на кредит. Имаше само неколцина приятели, а враговете ѝ бяха мъртви. Тя си играеше с кичур от дългата си сребриста коса и се усмихваше сладко на компаньона си. Джейми отпиваше от време на време от виното и поглеждаше към масивния никелиран часовник над бара. Той сложи чашата си на масата и хвърли укоризнен поглед към Сайдър.

— Каза ми, че ще бъде тук.

— Кат си има свои собствени пътища — отвърна спокойно Сайдър. — Защо ти е нужен кристал с памет, Джейми?

— Имам си купувач.

— Досетих се, сладурче, за това. Последния път, когато се отби тук, беше толкова отчаян, че даже ми изпроси заем.

Джейми потръпна при този спомен.

— Права си, така беше. Имах... някои дългове за уреждане.

— Ти винаги мяташ зарове само за зло, Джейми.

Той се засмя и огледа хана. Двама бяха започнали да се бият, а барманът събираше облозите.

— И така, как върви бизнесът ти, Сайдър?

— Все по-добре.

— Навсякъде купища пари?

— Нещо такова. Къде намери купувач за кристал с памет?

— Има ли значение?

— Любопитна съм да узная.

— Недей. — Джейми си наля вино, омърлуши се и рязко блъсна чашата си настрана. Сайдър не го кореше. Тя не си хабеше излишно нервите с Джейми Роял.

— Сигурна ли си, че можем да имаме доверие на този Кат? — попита той, като се озърна отново за часа.

— Той е най-добрият катерач на покриви, с когото съм работила — произнесе Сайдър меко. — Можеш да му имаш доверие, колкото и на мен.

Те си размениха сардонични усмивки.

— Дали не го е сполетяла някаква беда — промърмори Джейми.

— Ще се справи — отвърна уверено Сайдър. — Той винаги намира изход.

— Дори срещу една сирена?

Сайдър му хвърли остър поглед и светлосините ѝ очи блеснаха хладни и чужди.

— Никой не ми е съобщавал за някаква сирена.

— И не биха се осмелили. Но аз направих малка проверка. — Джейми се усмихна мрачно. — Не се хвърлям слепешком в каквото и да било начинание. Оказа се, че тази особена къща е на изследователката Топаз. Надявам се, че си чувала за нея.

— Кой не е чувал за нея.

— Чудесно. Мислиш ли все пак, че той ще се появи тук тази вечер?

Сайдър се замисли за миг и след това очарователно се усмихна, тревогата бе изчезнала от лицето ѝ.

— Ще се появи.

— Ами сирената?

— Не мисля, че това ще го обезпокои особено.

— Студена кучка си ти, не мислиш ли?

— Груби думи, скъпи Джейми, от един агент на Империята.

Джейми блъсна стола си настрани и скокна с нож в ръка, Сайдър запази самообладание. Навсякъде другаде барманът би застрелял Джейми в мига, в който извадеше оръжие, но тук, в личното ѝ сепаре, нямаше кой да ѝ се притече на помощ. Джейми Роял трябваше още доста да се потруди, за да я разтревожи. Тя поднесе небрежно чашата с вино към устните си и дори леко се изкиска.

— Хайде, Джейми. Не си единственият, който може да направи справка. Кой друг би се погрижил за всичките ти дългове за сметка на кристала с памет. Върни ножа обратно, ти си в Квартала на крадците, забравил ли си? Пет пари не давам кой за чия кауза работи, стига парите да са добри.

Тя отпи бавно от виното, изучавайки го внимателно иззад ръба на чашата си. Той рязко кимна и ножът изчезна обратно в ръкава му. Загърна се с овехтялото си наметало и се опита да прояви известно достойнство.

— Трябва да направим това, което е нужно — заяви той с равен глас. — Ще се върна за кристала след час. Не ми губи времето с дубликати.

Сайдър кимна и Джейми напусна заведението, без да каже „довиждане“. Сайдър допи виното от чашата си, като внимаваше да не погълне утайката. При незначителния брой кораби, които се приземяваха в Пристанището на мъглите, добро вино се намираще все по-рядко, както и всичко друго. Сайдър управляваше кръчмата „Черният трън“, откакто я бе спечелила на покер, ала ако нещата не се оправеха скоро, можеше да попадне в ръцете на кредиторите. Толкова малко неща имаше за крадене, че тя едва успяваше да си плати сметките. Ето защо Сайдър се занимаваше с Имперските агенти. Трудните времена създаваха и трудни хора.

Тя се изправи грациозно и излезе от сепарето. Битката между двамата бе приключила и изгубилият бе издърпан настрана. Сайдър се

усмихна и си запроправя път през претъпкания бар, тук-там изричайки ободрителна дума или радостно махайки с ръка, а дългата ѝ сребриста коса се мяткаше подире ѝ. Докато си проправяше път към личния си кабинет в дъното на хана, все пак успяваше да се усмихва. „Прави клиентите си щастливи, скъпа, прави клиентите си щастливи“.

* * *

Кат се катереше бързо по островърхите керемидени покриви, като подскачаше небрежно над височините, което би обърнало стомаха на всеки наблюдател. Няколко пъти се изкачи с лекота по голите отвесни стени, за които нетренираното око би се заклело, че нямат процепи за краката и ръцете, а загърнатата му в бяло фигура бе само неясно петно сред кълбящите се мъгли. Закъсняваше и много добре го знаеше. След като успя да избяга от сирената, продължи по нормалния си маршрут и се скри в една ниша, докато наоколо се разнасяха напевите и виковете. Проспа целия ден и се събуди чак вечерта. Да отбие атаките на сирената бе по-трудно, отколкото си бе представял. Провери колко е часът по големия градски часовник на площада и сетне се насочи колкото се може по-бързо към „Черният трън“. Сайдър не обичаше да закъснява.

Спусна се чевръсто по един полегат, затрупан със сняг покрив и скочи в една тъмна и тясна алея. Земята бе на доста отдалечено разстояние от него, но на Кат не му пукаше. Височините никога не го бяха плашили. Приземи се леко на стръмния керемиден покрив и пристъпи внимателно към ръба. Приклезна, огледа се бързо наоколо и се плъзна по ръба на покрива с вкопчени ходила в един несигурен, оголен улук. Здравите дървени кепенци под него бяха плътно затворени. Той почука по тях с пестник, изчака нетърпеливо и пак почука. Последва дълга пауза. Протегна китка да похлопа трети път, но кепенците внезапно се разтвориха, почти отнасяйки главата му. Кат здраво се хвана за солидните стоманени халки, вградени специално в камъка над кепенците и се люшна към прозорците. Сайдър му помогна да се вмъкне, сетне се надвеси над прозореца и огледа бързо наоколо. Улицата долу бе пуста и всички близки прозорци бяха плътно затворени. Сайдър затвори кепенците и ги залости отвътре.

Огънят отопляваше малката, е нисък таван стая и Кат побърза да застане пред него, като хвърли ръкавиците си настрана, за да постопли изтръпналите си крайници край прациящите пламъци. Топлинните елементи на ръкавиците не работеха нормално, ето защо си бе купил сравнително евтино термичен костюм. Той направи гримаса, докато топлината бавно пълзеше към пръстите му, сетне раздвижи глава напред-назад, докато болката постепенно заглъхваше. Една ръка го потупа по рамото и Кат забеляза, че Сайдър е вперила в него очи.

— Закъсня. Къде е кристалът?

Кат развърза кожената кесия на пояса си, Сайдър я грабна и изсипа съдържанието ѝ — блестящия кристал с памет — върху дланта си. Тя награди Кат с мимолетна усмивка на щедрата си уста, преди да се втурне към близката маса, за да изследва кристала под техническа лупа. Той ѝ се усмихна обичливо, изхлузи ботушите си, сетне съблече термичния си костюм и го сложи внимателно върху облегалката на най-близкия стол. Наведе се над огъня, потръпвайки блажено от разливащата се топлина по голата му кожа. Усмихна се широко, щом студът се отдръпна от костите му, сетне се изправи и волно се протегна. Обърна се и нахлузи проста вълнена туника, за да се постопли край огъня. Извърна поглед към Сайдър, която все още бе изцяло погълната от кристала и за кой ли път се запита какво добро бе сторил, за да я спечели. Красива като Арктурийски огнен прилеп и също толкова смъртоносна, Сайдър бе най-опитният укривател на откраднати вещи, с когото си бе имал работа. Тя знаеше занаята си идеално и винаги му предлагаше добра цена. Разбира се, понякога го мамеше безсрамно, ала това и трябваше да се очаква. Кат не го бе грижа. Тя набелязваше целите му, предоставяше му убежище от нощните студове и притежаваше сърцето му, въпреки че никога не ѝ го бе признавал открито. Можеше да го използва срещу него като коз.

Кат долавяше слаба вибрация от застланите с тънък килим дъски под нозете си. Долу изглежда ставаше прекалено шумно. Стая, разположена непосредствено над кръчма, не бе едно от най-спокойните места, ала за един глухоням тя не представляваше проблем. Над цепениците тихо къкреше гледжосано гърне и стомахът му изригна къркореция, щом до него достигна миризмата на любимото му задушено. Грабна черпака и чинията, приготвени за него, сипа си

щедра порция и я отнесе до близката маса, където вече го очакваха дебели филии пресен хляб и чаша греяно вино.

Сайдър свали очилата си, щом седна до нея, и се наведе над масата, за да го целуне.

— Добър удар, скъпи мой; кристалът е всичко, както казва моят партньор. Този удар ще ти позволи да харчиш след известно време. Имаше ли някакви проблеми?

Кат сви рамене и поклати глава невинно. Сайдър се разсмя.

— Някой ден ще престана да ти задавам въпроси. Ти само знаеш да лъжеш.

Кат се ухили и настървено запрегльща задушеното, тъпчейки се така, сякаш се боеше да не се изпари всеки миг. Дъвчеше и поглъщаше с почти френетична скорост, спирайки само да отхапва големи залъци от покрития с дебела коричка хляб. Бе гладувал твърде често в миналото, за да приема всяка храна като нещо, разбиращо се от само себе си. През цялото време, докато Сайдър пласираше откраднатите неща, той не бе оставал без храна, ала старите навици трудно се забравяха. Той улови укоризнения поглед на Сайдър и забави темпото.

Изяде втора порция почти лениво, като наблюдаваше съсредоточено устните на Сайдър, докато тя го уведомяваше за новините на деня. Толкова хубави устни. Кат не бе чувал човешки глас, откакто Империята бе внесла тайно мутантен вирус в Пристанището на мъглите, когато бе още дете. Стотици бяха измрели, а той се бе оказал един от щастливците. Можеше да чете по устните ѝ и да разговаря тромаво с пръсти, а притежаваше и дарба да подражава, но не можеше да чуе еспер; естествените му прегради бяха прекалено силни. Не го бе грижа за това. За него мълчанието бе начин на съществуване.

Върху покривите това изобщо нямаше значение.

Той се облегна на стола си, докато Сайдър продължаваше да говори. Чинията му бе празна, а стомахът му — приятно пълен. Сърбаше с одобрение греяното вино и наблюдаваше Сайдър, докато тя му разправяше за събитията през деня. Бе прекарал по-голямата част от деня в сън, за да бъде бодър през нощта. Впрочем, денят не му се бе понравил особено. Слънцето бе прекалено ярко и наоколо имаше прекалено много хора.

— На космодрума е кацнал звезден кораб — съобщи Сайдър. — „Гибелен огън“, с бегълци от Таним. И сигурно носят разни джунджурии, които ще побързат да продадат, щом поогладнеят.

Кат се ухили, отопи остатъците от задушеното в чинията си с няколко залъка хляб и лакомо ги изгълта. Само богатите можеха да си позволят да си купят право за преминаване като бегълци, а това със сигурност означаваше добър улов за такива като него. Кат се усмихна широко. Нещата вървяха добре.

СЕДМА ГЛАВА

СВИРЕПО ОТМЪЩЕНИЕ

Блекджак стоеше в луксозно обзаведения кабинет на Лиън Въртю и слушаше спокойно как собственикът му крещи. Наемният воин се изкушаваше да извърне очи и да се зазяпа в живописните платна и гоблените, които красяха стените, ала не го стори. Щеше да изглежда прекалено грубо. Наместо това се взря учтиво в доктора със спокойно и безизразно лице, докато Въртю не се умори от словесните обиди и не започна да се успокоява. В миналото Блекджак бе служил като наемен воин на много господари и бе отдавал на всеки дължимата почит и уважение, ала дори господари като Въртю трябваше да проявяват поне мъничко повече учтивост. Накрая докторът млъкна и се облегна на тапицирания си стол, дишайки тежко. Той прокара пръсти през оредялата си коса и отправи гневен поглед към рапортите на бюрото пред него. Блекджак извърна поглед към стола за посетители, но не седна. Не го бяха поканили. Бе заел наперена стойка, гледайки право пред себе си, и изчакваше търпеливо Въртю да си дойде на думата. Накрая докторът блъсна листовете настрана и впери заплашителен взор във воина.

— Дяволите да те вземат, Блекджак, всичко си провалил. Според тези рапорти изследователката Топаз е вече по петите ни. Само въпрос на време е кога ще се натъкне на някой, който да я отведе право при нас.

— Никой от нашите хора няма да проговори — опита се да се защити Блекджак. — Твърде наплашени са. Забелязал съм вече това.

— Не познаваш Топаз.

— Все пак мога да я ликвидирам.

— Точно сега, не — сопна се раздражено Въртю. — Ако я беше убил, когато му бе времето, вместо идиотски да стреляш погрешно в проклетия й съпруг, вече щяхме да сме се отървали от нея. А сега не можем да си позволим дори да я докоснем с пръст.

Блекджак не отвърна нищо. Можеше да се оправдае с обстоятелството, че не би могъл да предположи, че Майкъл Ган ще навлече наметалото на съпругата си. Можеше да спомене и за ужасните обстоятелства с мъглата и кучетата. Но предпочете да замълчи. Нямаше нужда от извинения, независимо дали от други или негови.

Въртю стана от стола си и се загледа през прозореца навън. Зад широкото фибростъкло гъстата вечерна мъгла се стелеше ниско, като обгръщаше града в безформена, сивкава пелена. Неясните силуети на околните сгради прозираха едва-едва през пелената. Уличните лампи грееха с кехлибарена, червена и златиста светлина — запалени островчета сред океан от несигурност. „Тя е някъде там — мрачно помисли той, — тя е там и ме търси.“ Спомни си суровото, неумолимо лице на Топаз и го побиха тръпки. Топаз бе изследовател и не знаеше милост, благородство или пощада. Той се извърна от прозореца и впери замислен поглед в учтиво изчакващия го воин, като се опита да придаде успокоен израз на лицето си и твърдост на гласа си.

— Не можем да си позволим повече какъвто и да било контакт с изследователката — прошепна едва чуто той. — Всеки друг опит да се посегне на живота ѝ, успешен или не, само ще привлече вниманието към нея. Засега я остави на мира.

— Точно това и правя — отвърна Блекджак спокойно. — Затова ли ме извика да бия целия път дотук, само за да ми го кажеш?

— Едва ли — процеди Въртю студено. — Имам друга задача за теб. Помниш ли Тейлър и Стърлинг?

— Разбира се. Двамата стражи, които ни осигуриха информацията за вътрешната охрана на звездното пристанище. Изникнал е някакъв проблем с тях?

Въртю се усмихна мрачно.

— Изглежда смятат, че не им е платено добре за услугите. Или трябва да им дадем повече пари, или ще сметат за свой дълг да се обърнат срещу нас.

— Остави това на мен — заяви Блекджак спокойно. — Ще се справя с проблема. Имаш ли нещо против да ги очистя?

— Съвсем не — отвърна Въртю ледено. — Но ако се наложи, искам телата им. Особено на онзи от Хейдън.

Блекджак кимна учтиво, изчака да разбере има ли още нещо, после се обърна и напусна кабинета. Въртю наблюдаваше как се отдалечава и бавно поклати глава, щом вратата се затръшна зад гърба на наемния воин. Мъжът бе твърде хладнокръвен, твърде овладян... и също тъй прекалено опасен. Знаеше, че Блекджак не представлява заплаха за него още от самото начало на контактите им, ала нито един договор не траеше вечно. Загриза нокътя си, после нервно дръпна ръка. Намръщи се и неохотно взе едно решение. Приведе се и набра един запаметен код в комуникационната система, вградена в бюрото му. Мониторът на отсрещната стена се извъртя, но екранът остана празен. След малко от говорителя прозвуча студен, немелодичен глас.

— Да, Въртю. Какво има?

— Дадох на наемния воин нарежданията си. Той ще се погрижи за Тейлър и Стърлинг. Предупредих го да се държи настрана от Топаз.

— Добре. Стигаме до деликатен стадий в плановете си, а Блекджак става прекалено подозрителен. Щом се справи с Тейлър и Стърлинг, май ще е най-добре да го отстраним от играта.

— Искаш да кажеш, да го убием.

— Разбира се че не, проклети глупако! Искаш цялата гилдия на наемните воители да се настрои срещу нас ли? Имам предвид да му платим, да му предложим местенце в някой контрабанден кораб и да го изпратим, по дяволите, извън Света на мъглите колкото се може по-скоро. Ясно ли е?

— Да, сър. Ще се погрижа за това. Относно изследователката...

— Забрави за нея. След като Блекджак се справи с Тейлър и Стърлинг и напусне нашия свят, няма да ѝ остане никаква следа да се насочи към нас. Не контактувай повече с мен, Въртю. Ролята ти засега е приключена. Ще те повикам по-нататък, ако се наложи.

Говорителят замлъкна. Въртю погледна към празния екран и го изключи. Да не би да е презрян дребен чиновник или слуга, та да му се говори с такъв пренебрежителен тон. Освен това бе немислимо наемният воин да прибере парите си и да отпраши невинен след всички тревоги, които му бе причинил. Особено, когато телесният му контейнер се нуждаеше толкова много от пресни сурови материали.

* * *

Изследователката Топаз сграбчи Маркус Райн за яката на ризата и го тръшна до стената. От удара евтината мазилка се пропука. Райн безсилно заби нокти в ръцете ѝ, а краката му заритаха над пода. И двете му очи бяха отекли и почти затворени, ала все още виждаше достатъчно ясно, за да се сгърчи, щом Топаз вдигна юмрука си да го удари отново.

— Името — заповяда тя. — Искam името на човека, който уби съпруга ми.

Райн кимна, доколкото можа в знак на съгласие и Топаз го остави като безжизнена купчина на пода. Отстъпи назад и се настани грациозно върху бюрото на Райн. Книжата, които бяха лежали в спретнато подредена купчинка върху блестящо полираната повърхност, се бяха разхвърчали по пода. Някои бяха изцапани с кръв. Двата бодигардове на Райн лежаха мъртви край отворената врата. За човек, който се справяше в живота със заплахи, изнудване и насилие, Райн трябваше да обърне повече внимание на защитата си. Би сторил по-добре и ако бе отказал да разговаря с изследователката Топаз. Той седна и се облегна на стената, като постепенно започна да контролира дишането си. Райн бе строен мъж среден на ръст, с яки четвъртити ръце и огромна лъвска глава със светлокестеняви коси. Носеше елегантни дрехи по небрежен начин и въпреки че лицето му бе нашарено по последна мода, зъбите му бяха черни и проядени. Въобще мязаше на плъх с илюзии за величие. Лицето му беше набраздено с ритуалните белези на рода Райн, но повечето от тях сега не личаха или бяха размазани от кръвта и контузиите.

— Кажи ми го — заповяда Топаз и Райн потрепера.

— Трябва да си луда — промълви той с надебелял език и стичаща се по брадичката от разцепената му уста кръв. — Когато се нахвърляш срещу един Райн, значи вдигаш ръка срещу всички ни. Семейството ми ще ти вземе главата за това.

— По дяволите семейството ти и ти самия — процеди Топаз презрително. — Ти знаеш името, искам и аз да го узная. Винаги си знаел имената, Маркус. И не ме заплашвай с отмъщението на рода ти, не си толкова ценен, колкото се мислиш. Твоите Райн съществуват още само защото стражата е твърде заета, та да си губи времето да ви очисти. Ти си само един евтин трошач на кости, Маркус, и винаги ще си останеш такъв. А сега, кажи ми името.

— Стърлинг — навъсено избъбри Райн. — Той е страж, част от охраната на космодрума. Преди години е бил гладиатор. Той не е насочил пушката към съпруга ти, но се носи слух, че знае кой го е извършил. Ще го намериш в „Червената пика“.

Щом Топаз се изправи на крака, той се присламчи до стената, ала тя прекатури бюрото му със сръчен удар с ръка и мина покрай него, насочвайки се към вратата, без да го погледне.

— Гледай да се окажеш прав, Маркус — процеди тихо тя и затръшна вратата зад себе си. Премина през рецепцията, без да обръща никакво внимание на щетите, които беше нанесла. Хубавичка, нагиздена секретарка седеше отпусната тежко в ъгъла, простенвайки тихо, щом докоснеше предпазливо с ръка счупения си нос. Тя бе направила грешката да извади нож на изследователката. Топаз мина, без да ѝ обръща внимание, и се отправи към изхода.

Навън се поспря край вратата, за да си поеме дълбоко дъх, сякаш да се отърси от неприятна миризма. Дробовете ѝ пламнаха от мразовития въздух, ала тя не почувства нищо. Бе тренирана да издържа и далеч по-лоши неща. Над града вече се бе спуснала вечерта и светлината бързо угасваше. Отново бе започнало да вали сняг и мъглите ставаха все по-гъсти. Вятърът тихо простенваше, а влажната пелена на мъглата тежко се стелеше над града. Топаз едва забелязваше срещуположния край на улицата, където стоеше. Типична зимна нощ в Пристанището на мъглите. Намести удобно меча на хълбока си и извади разрушителя си, за да провери енергийното му ниво. Кристалът бе зареден само наполовина, ала това ѝ бе достатъчно. Пъхна револвера обратно в кобура и закрачи надолу по улицата. Никога не бе ходила в кръчмата „Червената пика“, ала бе чувала за съмнителната ѝ репутация. Всички стражи също бяха чували. Всичко можеше да се купи там — дрога, проститутки, деца, тайни... всичко имаше своята продажна нелегална цена.

Снегът по земята се бе превърнал в киша от тълпите, които все още изпълваха тесните улички. Повечето от тях бяха работници, които бързаха да се приберат у дома, преди да стегне истинският студ, но имаше и банди от просяци и амбулантни търговци, които се опитваха да спечелят още някоя монета, докато позволяваше температурата. Мъглите се виеха бавно и бръснещият вятър остро шушнеша между постройките от камък и дърво, от водосточните тръби и первазите на

прозорците се спускаха дебели ледени висулки. Минувачите бяха загърнати в тежки наметала и дебели кожи, а тя привличаше не един поглед, докато крачеше из улиците с обичайната за изследовател униформа. Дебелата ѝ морскосиня пелерина покриваше само роба от сребриста коприна, а лицето и ръцете ѝ бяха изложени на студа. Тя не се боеше от студа, а сърцето ѝ кипеше от безмилостна ярост. Майкъл беше мъртъв. Нейният съпруг, единственото човешко същество, което бе обичала, бе мъртво — убито. Но тя щеше да отмъсти за тази смърт.

* * *

Вертепът „Червената пика“ се намираше наред Квартала на крадците. Имаше хора, които гледаха на него като на бордей, където гъмжеше от всякакви злодеи, но всъщност той не бе по-лош от която и да било друга част на града. Само бе малко по-беден от останалите квартали и това биеше повече на очи. Командирите на стражата обичаха да се заканват, че ще прочистят веднъж завинаги Квартала на крадците, но винаги изникваше нещо по-неотложно, с което трябваше да се захванат. А освен това Светът на мъглите беше претъпкан и с всякакъв вид криминални престъпници, тъй като само отлъчените от закона търсеха убежище там. Ако не се вдигнеше твърде много шум, никой не се интересувахе от нищо. За онези, които излизаха извън границите на контрола, стражата прилагаше закона, а законът не знаеше пощада. Но винаги се намираха и такива, които се смятаха за поставени над закона и се нуждаеха от уединени местенца, където да въртят бизнеса си нелегално. Местенца като „Червената пика“.

Топаз крачеше мрачно по мизерните улички и мръсните задни алеи, докато накрая се добра до целта си. „Червената пика“ бе кръчма като всяка кръчма на всяка друга улица; малка безлична постройка с една-единствена мъждукаща газена лампа, която осветяваше паянтовата табела на вратата. Каменните ѝ стени бяха безцветни и проядени от продължителното излагане на повеите на снега и мъглата, а двете малки прозорчета бяха със здрави решетки. Кръчма като всяка друга кръчма... но вратата я издаваше. Седем стъпки висока и четири — широка, огромната плоскост от обковано с желязо дърво бе украсена със сложни орнаменти от блестяща стомана. Вратата на

„Червената пика“ трябваше да държи хората настрани и вършеше работата си перфектно. Топаз се закова за миг пред нея и после похлопа с юмрук. Разнесе се едва доловимо бръмчене, щом миникамерата над вратата се обърна надолу към нея.

— Знаете коя съм — заяви Топаз. — Отворете вратата.

Последва дълга пауза, сетне вратата изскърца и бавно се отвори и Топаз влезе. Вътре я блъсна оглушително бръмчене като юмрук. Застоялият въздух бе просмукан от дим и пот. Топаз застана на върха на тясното стълбище, което водеше надолу към кръчмата и огледа претъпканото множество, дирейки с поглед човека, който бе дошла да срещне.

Постоянната врява се удряше в голите каменни стени, които я връщаха като ехо отново назад. Смехове, закани, крясъци и викове на главорези, които имаха намерение да се бият, се смесваха в безмилостна атака срещу слуха. Мъже и жени седяха рамо до рамо, наливаха се прекалено много и се смееха неприлично шумно. Една обикновена нощ за „Червената пика“. Топаз се запуска бавно по стъпалата, държейки ръка върху спусъка на револвера си под пелерината. Никой не ѝ обърна внимание, освен няколко настойчиви погледа; в място като „Червената пика“ всеки се занимаваше със собствения си бизнес. Спря се по средата на стъпалата и замислено се намръщи. Нямаше и следа от Стърлинг. Понечи да го потърси из тълпата, но незабавно се отказа от идеята си. Не бе в настроение за бавно и учтиво търсене. Измина внимателно и грациозно последните няколко стъпала, полирани от безчетния брой подметки и се отправи през жужащата тълпа към бара в дъното на вертепа. Всички ѝ правеха път. Знаеха коя е. Неколцина мъже имаха вид, сякаш възнамеряваха да възразят срещу присъствието ѝ, но само един поглед върху студеното ѝ, ожесточено лице бе достатъчен, за да ги накара да се въздържат.

Когато стигна до бара, Топаз се огледа без да бърза, докато не зърна Питър Гонт, собственикът на „Червената пика“. Той бе мускулист и висок, с грива от черни къдри, опасващи бледо като хартия, дружелюбно лице. Опитваше се да изглежда облечен по последна мода и почти успяваше. Мълвеше се, че е убил седем души, трима с голи ръце, ала слуховете силно преувеличаваха бройката. Изкарваше част от парите си, като пробутваше наркотици и проститутки, ала повечето от доходите му идваха от препредаване на информация. Топаз изкриви

устни. Гонт щеше да направи нещо ново: щеше да ѝ даде информация безплатно. Тя измъкна меч си от ножницата и си проправи път през тълпата към него. В последния миг един едър и изключително мускулист бодигард пристъпи и препречи пътя ѝ. Дясната му ръка бе положена върху къс меч в ножница, а лявата стискаше остър метален бокс.

— Дошла съм да се срещна с Гонт — повиши глас Топаз, за да се чуе над врявата.

Бодигардът поклати глава и размаха металния бокс пред лицето ѝ. Внезапно той се ухили и допря шиповете до кожата ѝ. Тя го ритна с коляно в слабините, изчака го да се приведе напред и тогава го удари с юмрук. Бодигардът се строполи на пода и остана там неподвижен. Някаква жена наблизко изпищя пронизително, ала Топаз вече се бе обърнала с лице към втория бодигард. Той бе по-едър от първия и носеше меч си по начин, който зловещо издаваше, че знае как да го употребява. Тя измъкна разрушителя си и го простреля в гърдите. Живият енергиен лъч го прониза за части от секундата и проби широка дупка в стената зад него. Бодигардът рухна мъртъв на земята, а от овъглената рана на гърдите му се вдигна дим. В „Червената пика“ се възцари неочаквана тишина, а единственият звук бе глухият шепот, който се носеше като ропот сред наблюдаващата тълпа.

„Енергиен пистолет... енергиен пистолет.“

Топаз извърна поглед към Гонт и бавно се усмихна. Не бе приятна гледка, но Гонт не трепна. Той пристъпи храбро напред да я пресрещне, като внимаваше да държи ръцете си встрани от хълбоците и да не прави внезапни движения. Отблизо спокойното му приветливо лице не можеше да заблуди никого. Очите му бяха тъмни и коварни и чувство на неприкрита злоба витаеше около него подобно на миризмата на прясно проляна кръв.

— Ти току-що уби двама отлични мъже — промълви той спокойно с приятен и самоуверен глас. — Скъпо ще ми струва да ги заменя, надявам се, че си имала основателна причина да ги убиеш.

— Трябваше да привлече вниманието ти — отвърна Топаз. — Търся някого. Ти знаеш къде се намира.

Гонт поклати глава.

— Аз не предавам хората си на стражата. Това е лош бизнес.

— Гонт, не го искам за стражата. Искam го за себе си.

Гонт я изучаваше внимателно, забил поглед в робата ѝ и изследователската ѝ пелерина. Той сви рамене.

— Кажи ми името му.

— Стърлинг. Охрана е на космодрума. Бивш гладиатор.

— Познавам го. Почакай тук и ще ти го доведе.

* * *

Топаз кимна, очите ѝ бяха ледени като нощ в Пристанището на мъглите. Гонт се извърна и тълпата мълчаливо му стори път. Накрая той хлътна зад една врата зад бара и Топаз остана сама сред струпалото се множество. Тя плъзна поглед наоколо и мнозина извърнаха очи, тъмни очи, горящи с едва сдържана омраза, страх и подозрение. Някой се размърда от лявата ѝ страна и тя леко повдигна дясната си ръка, за да демонстрира пред всички револвера си. Шумотевицата стихна и се възцари дълго мълчание. Имаше чувството, че се намира в странна глуха и мъртва гора, заобиколена от призрачни разгневени и опасни диви, кръвожадни зверове. Лека усмивка заигра по лицето ѝ при това сравнение, но в същия миг тя се озърна за Стърлинг и усмивката ѝ угасна. Вратата зад бара се откряна и от нея излезе Гонт, следван от Стърлинг. Тя спокойно кимна при вида на набразденото му лице и праметна оръжието в лявата си ръка. Стърлинг и Гонт излязоха пред бара и тя извади меча си.

— Стърлинг — остро произнесе тя и гласът ѝ прокъркна сред тишината, — дошла съм за теб.

Стърлинг отстъпи десетина крачки и я проучи внимателно с поглед.

— Значи ти си Топаз — промълви накрая той. — Винаги съм мислил, че си по-висока.

В отговор Топаз го изгледа и не произнесе нищо. Стърлинг се озърна към заобиколилата ги тълпа, сякаш търсеше съчувствие или подкрепа, ала онова, което излъчваха лицата около него, не му вдъхна увереност. Той мълниеносно стрелна с поглед Питър Гонт.

— Ще ѝ позволиш ли да го стори? Нима ще ѝ разрешиш да отведе някой от твоите хора току-така?

— Ти не си от нашите — изрече Гонт спокойно. — Ако не искаш да тръгнеш с нея, си е за твоя сметка. — Той обърна поглед към множеството. — Направете им малко място.

Тълпата от клиенти се подчини на тихо произнесената заповед и оформи кръг около нея и Стърлинг. Тя пристъпи бавно напред и Гонт побърза да се шмугне сред множеството. Стърлинг отстъпи предпазливо встрани. Измъкна бляскав ятаган от ножницата на хълбока си и издърпа разрушител от скрит до рамото му кобур. После потупа с лявата си длан хълбока си и в ръката му проблясна широк квадрат ослепително ярка светлина: силов щит. Тя се усмихна мрачно и активира собствения си силов щит. Щитовете забръмчаха леко в тишината, щом двамата противника започнаха да се дебнат. Топаз се движеше грациозно и самоуверено, прехвърляйки наум простите правила на битката. „На един разрушител са му нужни поне две минути да се презареди след всеки изстрел. Силовият щит е годен за десетминутна употреба, след това кристалът трябва да се презарежда половин час, преди да бъде пуснат отново в действие. Един щит би могъл да спре меч и да отбие изстрел. Мечът не се нуждае от презареждане.“

Стърлинг се прицели в гърлото на Топаз с ятагана си, но тя лесно го отблъсна с щита си. После размаха меча си в широка дъга, насочвайки го към слабините му. Той успя да блокира удара с щита си. Мечовете проблясваха в пурпурно и златисто под светлината на лампата, преследвайки се един друг, търсейки силата и слабостта на противника и пролука, която можеше да позволи на двамата да използват разрушителите си. Ако щитът се удареше под погрешен ъгъл, щеше да излее енергията си право напред. За нещастие подвижната мишена бе много трудна, когато трябваше да внимаваш и за меча си.

Топаз и Стърлинг нанасяха удари и ги парираха, хвърляха се един срещу друг и отново се раздалечаваха, а мечовете им се кръстосваха и отскачаха сред вихрушка от искри. Двата щита се сблъскаха отново и отново, между тях избухваше статично електричество, щом се срещнеха енергийните полета. Стърлинг използваше старите гладиаторски трикове плюс нови, които бе усвоил в Пристанището на мъглите, но не постигаше надмощие. Топаз може би не въртеше толкова изкусно своя меч, ала беше силна, бърза и

неуморима, пришпорвана от някакъв свой вътрешен демон, докато той... постепенно се предаваше. Дишането му ставаше все по-затруднено, по лицето му се стичаше пот и пареше в очите му. Мечът му натежаваше с всеки нов удар, а ръцете и гърбът го боляха безмилостно. „Трябваше да я застрелям изпод щита — помисли си той горчиво. — Кой би помислил, че тази кучка е толкова добър борец?“ Все още продължаваха да обикалят в кръг един срещу друг, мечовете им мушкаха, свистяха и разсичаха въздуха в нескончаем ритъм. Стьрлинг се вглеждаше с ярост в лицето пред себе си — студено, диво и безмилостно, и тих ужас изпълваше сърцето му.

Накрая той направи грешка, първата и последна грешка. Наведе се твърде силно напред, за да нанесе удар, и не можа да отскочи навреме. Мечът на Топаз проблясна и се вряза дълбоко в бедрото му, стигайки чак до костта, и полетя отново към него сред вихрушка от кръв. Стьрлинг изкрещя и рухна на пода с подгънати крака. Щитът му проблясна и замря. Вдигна пистолета си за последен отчаян изстрел, но Топаз се наведе бързо и му нанесе удар със силовия си щит. Острият като бръснач ръб на енергийното поле се заби дълбоко в китката му, като я отрязва и обгори в същото време прерязания крайник. Стьрлинг изпищя още веднъж и припадна. Топаз отстъпи назад и се огледа, за да се увери дали някой се осмелява да оспори победата ѝ. Никой не го направи. Тя се извърна към Стьрлинг и бързо вдигна револвера си, за да се предпази от Гонт, който се пресягаше към изпуснатия от Стьрлинг разрушител.

— Не се опитвай — заплаши го Топаз. — Не помисляй даже за това.

— Разбира се — отвърна Гонт. — Плячка от битката.

Той се изправи и отстъпи назад в тълпата. Топаз сложи меч в ножницата и се наведе да вдигне разрушителя. Пъхна го в пояса си, изправи се и се взря с леден поглед в изпадналия в несвяст бивш гладиатор.

— Свести го — изстреля тя към Гонт.

Гонт кимна на бармана, който приготви кофа със студена вода зад плота. Гонт я грабна и я изля върху Стьрлинг. Той дойде на себе си, кашляйки и храчейки. Топаз насочи щита си към него и извади револвера си от кобура. После сграбчи Стьрлинг за туниката, изправи го на крака и го тръшна на бара. Заклеши краката му с тялото си и

бавно започна да увеличава натиска на ръката си, притискайки гръдния му кош назад, докато Стърлинг не почувства, че гръбнакът му ще се счупи. Той вдигна ръце и се опита да я спре, сетне едва не припадна отново, когато зърна овъгления си ампутиран крайник. Топаз приближи лице до неговото и Стърлинг потрепера от студената, неумолима ярост, която съзря в очите ѝ.

— Кой уби съпруга ми, Стърлинг? Кажи ми името му?

— Не го знам — запелтечи Стърлинг, после зина за въздух, щом Топаз увеличи натиска върху гръдния му кош. — Гърбът ми! Ще пречупиш гръбнака ми!

— Кажи ми името му. Кой уби съпруга ми?

— Тейлър знае! Попитай него. Той беше мой съдружник и знае всички имена. Аз само изпълнявах нарежданията му.

— Къде да го намеря този Тейлър? — попита Топаз. Тя се усмихна презрително на колебанията на Стърлинг и мускулите му се сгърчиха, щом го притисна още веднъж силно върху бара. Лицето му се изкриви от болка.

— Тейлър е от Хейдън. Работи в охраната на Пристанището на мъглите като мен. Питай него.

— Няма ли какво повече да ми кажеш?

— Нищо! Кълна се!

— Струва ми се, че ти вярвам — изрече Топаз. — Кое е цяло нещастие за теб.

Мускулите на ръцете ѝ внезапно набъбнаха и Стърлинг изпищя, щом гръбнакът му се прекърши. Топаз извади меч и преряза гръкляна му с мълниеносно движение, отскачайки мигновено назад, за да избегне фонтана от рукнала кръв.

— Това е първият, съпруге мой — промълви тихо Топаз. Тя бавно се огледа и наобиколилата я тълпа отстъпи назад, неспособна да издържи горящия ѝ поглед. Дори Гонт извърна очи. Топаз леко се усмихна и си проправи път необезпокоявана към изхода на вертепа.

Тишината се задържа, докато се качваше по стълбите и отваряше вратата, ала в момента, когато се захлопна зад гърба ѝ, тълпата се върна към първоначалното си разюздано и необуздало настроение. Врявата избухна отново, само леко позаглъхнала при вида на това, на което множеството бе станало свидетел. Гонт повика двама от хората си и те извлякоха трупа на Стърлинг, после се върнаха и за двамата

бодигарда. Една прислужница започна да чисти кръвта с кофа и парцал. Блекджак изникна от вратата зад бара и си проправи път към Гонт.

— Благодаря ти, че не й каза къде съм.

— Тя не ме е и питала — отвърна Гонт.

— Ако те беше попитала, щеше ли да й кажеш?

Гонт сви рамене.

— Точно в момента не мисля, че в града има някой, който би се осмелил да отрече нещо пред тази жена.

Блекджак бавно кимна.

— Струва ми се, че си прав, Гонт. Много си прав.

* * *

Около десетина стражи очакваха Топаз, когато напусна вертепа „Червената пика“. Тя се спря навън пред вратата и се озърна. Стражите се бяха разгърнали във верига, за да завардят всичките изходи. Тя извърна поглед към дежурния страж и кимна смирено.

— Здравей, Джон. Търсиш ли някого?

— Пристанищният директор Стийл има нужда от теб — отвърна дежурният еспер Джон Силвър. — Всъщност той се нуждае спешно от помощта ти.

— Този дебел, мръсен крадец може да почака — избухна Топаз.

— Не, не може, няма нито миг за губене.

— Тогава да намери някой друг.

— Той иска да говори с теб, Топаз.

Топаз се навъси и потърси някакъв знак на слабост или колебание върху лицето на Силвър. Наместо това зърна само умора и спокойно чувство за дълг, които изглеждаха странни върху толкова младо лице. Той носеше прекрасно ушит кожен костюм и алено наметало, но те не можеха да прикрият изпосталялото му тяло. На хълбока му висеше къс меч в износена ножница. Силвър бе пират, преди да се появи в Света на мъглите, и Топаз знаеше, че стигне ли се до бой, трябваше да го убие, за да го спре. Но не бе сигурна дали би го сторила. Силвър ги бе довел с Ган в Квартала на стражите, когато и двамата се чувстваха зле. Той бе най-близкият приятел на Топаз.

— Как ме намери? — запита тя накрая, колкото да каже нещо.

— Ти си оставила много следи — отвърна Силвър. — Като включим и четирите вертепа, и повече от шейсет ранени. Стражите още се опитват да свалят един покачил се на полилея в „Зеленият мъж“.

— Близко съм Джон. Близко съм до следите на този, който уби Майкъл. Не бих могла да си позволя да ме спреш. Не бих оставила прясната следа да изстине.

— В пристанището се нуждаят от теб, Топаз. Има нещо странно на борда на „Гибелен огън“. Стийл мисли, че то е заплаха за цялото Пристанище на мъглите, а ти знаеш, че той не се поддава лесно на паника. Трябва да ни придружиш, Топаз.

— А ако откажа?

— Има заповед за арестуването ти. Изплашила си седем видни персони тази вечер и те настояват за главата ти. Все пак заповедта не е подписана още. Ако се съ согласиш да помогнеш на Стийл, може и да ти се размине.

— Пет пари не давам за твоята заповед за арестуване, Джон.

— Не жертвай безпричинно живота си, Топаз. Това не би се понавило на Майкъл.

— Заклех се пред него с клетвата на отмъщението. Клетвата на наемните войни.

— Тази задача няма да ти отнеме много време, Топаз. Най-много няколко часа. Междувременно, ако ме насочиш към някаква следа, бих могъл да заловя тези хора вместо теб.

Топаз отправи поглед към смълчаните стражи.

— А ако не искам да те придружа доброволно, ще трябва да ме отведете под стража, така ли?

— Нещо подобно — отвърна Джон Силвър. — Ето защо дойдох с тези стражи. Ти можеш да се справиш с всички тия мъже, но мен не би могла да убиеш.

— Толкова ли си сигурен?

— Не. Но тогава какво сигурно съществува на този свят?

Той се засмя сърдечно и след миг и Топаз му се усмихна в отговор.

— Търся човек от охраната на космодрума на име Тейлър — промълви накрая тя. — Той е от Хейдън и знае кой е убил Майкъл.

— Няма да ни е необходимо много време да го намерим — вметна Силвър самоуверено. — Докато свършиш работата си със Стийл, той ще те очаква.

— Надявам се — заяви Топаз. — А ако ти се изплъзне, Джон, кълна се, ще те убия, независимо дали си ми приятел или не.

Тя закрачи напред сред мъглата и след миг Силвър и стражите я последваха към звездното пристанище.

ОСМА ГЛАВА

СТАРЛАЙТ

Директорът Стийл чакаше нетърпеливо край главната летателна площадка, като се мръщеше на нощния студ и лакомо дъвчеше шоколадов бонбон. Слънцето бе залязло преди час и нощният мраз ставаше все по-остър и хаплив. Зимата се очертаваше да бъде тежка. Стийл бавно засмука, наслаждавайки се на сладостта на бонбона и затъпка снега, за да се стопли. Зад него се извисяваше „Гибелен огън“ — страховита грамада от блестяща стомана, зад която тънката контролна кула с ярките си електрически светлини приличаше на светеща детска играчка. Не духаше вятър и надиплената мъгла се бе спуснала ниско над летателната площадка, загръщайки всичко с безформена сива, намръщена пелена. А от нея изникна изследователката Топаз.

Лицето ѝ бе мрачно и замислено. Тя се появи от сивата пелена с широка, горделива походка. Стийл я заизучава замислено с поглед, докато приближаваше, и се запита дали бе взел правилно решение. Той уважаваше Топаз и се страхуваше от нея, ала нямаше представа какво се таи зад студените ѝ, неумолими безжалостни очи. Бе чул, че употребява по-голямата част от деня и вечерта, за да оставя кървави дири из най-мръсната част от Квартала на крадците, търсейки човека, който бе убил съпруга ѝ. Стийл ѝ се възхищаваше, той не би се осмелил да припари в Квартала на крадците без разрушител във всяка ръка и свита от стражи, които да го охраняват. При все това Топаз, която познаваше от три години, бе винаги студена и неумолима, не позволяваше нищо да застава между нея и работата ѝ и именно от това безпристрастно усърдие на изследователката той се нуждаеше в момента.

Той леко смръщи вежди, щом я забеляза да се приближава. Носеше се слух, че е ранена в битката с Дяволските кучета, ала човек не можеше нищо да отгатне от пръв поглед. Дори да се бе загнездила в нея някаква болка или слабост, това не личеше в изражението на

лицето ѝ или в поведението ѝ. Част от тренираността на изследователите, помисли си Стийл. Отново се взря в лицето ѝ и леко се усмихна. Топаз не изглеждаше особено щастлива, че са я отклонили от битката ѝ за отмъщение. Ала той не изпитваше угризения. Нуждаеше се от помощта ѝ, от изследователската ѝ хитрост. Когато накрая тя застана пред него, той ѝ се поклони учтиво; в отговор тя кимна, след което се извърна и се загледа в „Гибелен огън“.

Масивният звезден кораб се извисяваше мрачен и безмълвен на летателната площадка, а огромното му полирано туловище проблясваше в червеникаво от заобикалящите го прожектори, преди да се стопи в мъглата. Широки дупки бяха набраздили носа и кърмата му, а на едно място цяла секция бе пробита и зееше оголена пред безпощадния суров студ. Централният двигател бе лишен от покритието си и голите му стоманени подпори бяха прорязани от кухини и бяха корозирали като древни кости. Истинско чудо, че „Гибелен огън“ бе издържал толкова дълго и бе успял да се приземи в Пристанището на мъглите. Стийл се начумери и пхна друг бонбон в устата си. Той не вярваше на чудеса.

— Колко време ще чакаме, докато се качим на борда, директоре?

Сухият, възгруб глас го стресна и се наложи бързо да преглътне, за да изпразни устата си, преди да отговори.

— Зависи от капитана. Той знае, че сме тук.

— Защо ме повика, Стийл? Между стражите има и по-опитни от мен.

— Ти си по-различна — ласкателно изрече Стийл. — Дълго време си била изследовател.

Топаз го стрелна с поглед.

— Какво те кара да бъдеш толкова сигурен, че се нуждаеш именно от изследовател?

— Моите еспери изследваха кораба десетина пъти и резултатът никога не бе един и същ. Има нещо необичайно на борда на този кораб, нещо странно.

— Извънземен?

— Може би. Каквото ѝ да е, крие опасност. В това са убедени всичките ми еспери. То е опасно, могъщо и е скрито някъде на „Гибелен огън“. Нуждая се от помощта ти да открием какво е и да се справим най-добре с него.

Ненадейно Топаз се изсмя и Стийл се размърда неспокойно при горчивия, безжалостен звук.

— Трябва ли да ти обяснявам каква е мисията на изследователите, Стийл? Империята ни похити още като деца и унищожи човешкото у нас. Нямаме право да изпитваме емоции. Те могат да отслабят характера ни. Съвестта, съчувствието и състраданието не ни бяха позволени. Те можеха да попречат на тренировките ни. Империята създаде и моделира телата и мозъците ни, а когато ни научиха на всичко, което знаеха за убийството, измамата и разкриването на скритите тайни, ни пръснаха сред звездите, до границите на Империята. Изследвахме редица нови чужди култури и решавахме дали представляват заплаха за Империята или не. Ако нещо ни застрашаваше или така ни се струваше, трябваше да предложим съвет на Империята как най-добре да подчиним или унищожим чужденците. Поробване или геноцид; и двете не са толкова различни в същността си, в края на краищата. Наричат ни пратеници, но ние сме само високообучени убийци. Ето какво представлява изследователят, Стийл.

Стийл несигурно пристъпи от крак на крак и се чудеше какво да отвърне.

— Точно сега ме интересува какво се крие в „Гибелен огън“. Ще ми помогнеш ли?

Топаз сви рамене.

— Колкото по-бързо приключи всичко това, толкова по-скоро ще мога да се върна към личните си работи. Ако има чуждоземен на борда, ще го открия.

— Благодаря ти.

Топаз го изгледа с подозрение.

— Какво те засяга лично теб това, Стийл? Страхуваш се, че бегълците могат да направят контрабанда зад гърба ти?

— Знам добре задълженията си — студено произнесе Стийл. — И ги изпълнявам.

— На някаква цена.

Стийл извърна очи настрани, неспособен да издържи на сардоничния ѝ поглед.

— Чух, че имаш известно затруднение при предаването на кристала с памет, изследовател.

— Лошите новини се разпространяват бързо. Един крадец се опита една нощ да открадне кристала; очевидно никой не го бе уведомил, че съм сирена.

Стийл леко се усмихна.

— Какво нещастие за него. Знае ли се вече кой е?

— Не още — отвърна Топаз. — Някак си успя да се измъкне от мен.

Стийл повдигна вежди.

— Кристалът е все още заключен на сигурно място в ковчежето — отбелязах равен глас Топаз. — И все още беше там, когато го връчих на охраната ти. Надявам се, че си щастлив да чуеш това, директоре.

— Разбира се, изследовател, разбира се.

Стийл лапна друг бонбон, загърна се плътно с наметалото си и се взря любопитно в одеждите на Топаз. Забеляза веднага, че отново носеше старата си униформа на изследовател, но си помисли, че е по-добре да не го коментира, освен ако тя не пожелаеше сама. Докато я разглеждаше, тя леко се извърна на пети, за да огледа главната херметична камера на „Гибелен огън“ и той зърна овъглената дупка на гърба на дебелото ѝ морскосиньо наметало. Внезапно потрепера Съвсем не от студа. Как можеше да носи още това проклето наметало? Леко сви рамене и извърна поглед встрани. Лунният диск проблясваше бледо през мъглата, по земята леко се стелеше сняг. Той налага последния бонбон и изтри мръсните си пръсти в кожата на дрехата си. Бързо надяна ръкавиците и потупа ръце, за да прогони студа. Ако Топаз си въобразяваше, че присъствието ѝ щеше да му попречи да вземе обикновения десерт от пляката, която бегълците носеха със себе си, дълбоко грешеше. Трябваше само да бъде малко по-внимателен, това бе всичко.

* * *

Капитан Старлайт седеше на командното кресло, взирайки се над опушения в черно мостик. Бордовите му компютри бяха замлъкнали и светлината им намаляваше с падането на енергийните им полета. Главният видеоекран бе мъртъв и само статичното електричество

бръмчеше от говорителите. Празните седалки, върху които никога вече нямаше да седят членове на екипажа, пустееха обвиняващо зад гърба му. Когато заспиваше, а това не се случваше често, Старлайт чуваше как мъртвият екипаж го зове. Угасна още една светлина, докато главните корабни компютри продължаваха да затварят всяка система, която не бе от съществено значение за целостта на кораба. Той почти не обърна внимание на това. Бе прегледал рапортите за повредите; „Гибелен огън“ не можеше да потегли без основен ремонт. Тъмнината върху мостика се сгъстяваше и пред очите му плъзнаха обвинителни сенки.

Старлайт се размърда бавно на стола си, умората сковаваше крайниците му като с вериги. Две трети от екипажа му лежаха мъртви на Таним, превърнати в пепел от дяволските кораби на Империята. Корабът му бе развалина, а той бе отлъчен от Закона. Усмихна се тъжно. Той бе нарушил законите и правилата — кой корабен капитан не би го направил — но не бе сторил нищо, за да заслужи това.

„А бедният ми екипаж...“

Спомняше си гласовете им, крещящи от комуникационните системи, докато „Гибелен огън“ си проправяше път към външната атмосфера, а бронята му се тресеше под непрестанния огън на имперските кораби. Би могъл да изчака екипажа си, ако имаше време, ала нямаше, не бе получил никакво предупреждение и не се осмели да отложи полета. Десет души от останалия му екипаж бяха мъртви. Два пъти повече бяха ранени. А пътниците му... Те бяха осведомени за рисковете, когато се появиха пред него и когато отлъчването от Таним бе все още само непотвърден слух. Знаеха какво може да им се случи, ако нещата вземеха лош обрат. Бяха запознати с всички рискове и ги приемаха, но нито те, нито той можеха да предскажат какво ще се случи; ужасното, което трябваше да направи, за да спаси кораба си...

Капитан Старлайт огледа празния мостик. Оцелялата част от екипажа спеше непробудно в отделенията или се опитваше да заспи. Какво друго им оставаше да правят. Трудно се изправи на крака, умората го върхлиташе като бавен, познат прилив. Пристанищният директор го очакваше вече, а Старлайт беше отлагал срещата достатъчно дълго. Той имаше свои задължения, докато бе все още капитан.

Стийл се взираше суеверно в Топаз, докато тя бе вторачила мрачно очи в заобикалящата ги мъгла. Питаше се какви ли мисли витаят в красивата ѝ горделива глава. И да изпитваше някаква тъга или съжаление за загиналия си съпруг, не го издаваше с нищо пред външния свят. Дори отмъщението ѝ бе хладнокръвно и добре пресметнато действие.

Внезапното бръмчене на пренапрегнати машини насочи вниманието му към „Гибелен огън“, главната херметична камера бавно отвори окото си и се чу нещо като стържене на метал, когато застоялият въздух се втурна навън. Той се навъси и се постара да диша само с уста. Пристъпи напред и се взря изпитателно в откряхнатия люк. Голямото помещение със стоманени ребра бе дълго трийсетина метра и бе слабо осветено от единствената блестяща сфера, окачена над вратата. Таванът и отсрещната стена бяха забулени в сянка. Лошата миризма бавно запълзя навън, щом мразовитият въздух на Пристанището на мъглите нахлу в камерата. Стийл прекрачи предпазливо отворената врата, следван от Топаз. Никога не бе обичал разтварящите се като очи врати. Винаги се бе страхувал, че могат внезапно да се затворят, преди да е излязъл от тях. Пристъпи бавно напред, сред сенките в края на помещението се раздвижи неясна фигура. Той се закова на място и се намръщи.

— Капитан Старлайт?

Фигурата пристъпи бавно към светлината. Висок, среброкос мъж с уморени очи, загърнат с мръсно парцаливо наметало. Сребристата му униформа бе разкъсана на места и изцапана с кръв. Лицето му бе изпито и измъчено, а дълбоко хлътналите в орбитите очи плуваха в уморена горчивина.

— Аз съм Старлайт.

Стийл бързо кимна, щом Старлайт спря пред него.

— Пристанищен директор Джиджиън Стийл, на ваше разположение съм, капитане. Това е изследователката Топаз.

Старлайт изгледа Стийл недружелюбно, очевидно опитвайки се да надвие емоциите си.

— Всичките ми пътници са бегълци от Таним. Планетата им е мъртва, няма къде другаде да отидат. Ще бъдат ли тук в безопасност?

Стийл повдигна рамене.

— В безопасност както навсякъде другаде. Светът на мъглите е беден и твърде груб. Вашите пътници трябва сами да се погрижат за себе си, в противен случай ще умрат от глад. А ние трябва да огледаме първо тях.

— Разбира се — уморено се усмихна Старлайт. — Може всички да се окажем шпиони на Империята.

— Да — намеси се Топаз. — Възможно е.

Старлайт втренчи поглед в нея, а Стийл дискретно се прокашля.

— Колко бегълци превозвате със себе си, капитане?

— Около петнадесет хиляди. Повечето от тях са мъртви.

— Какво се е случило? — запита Топаз.

— Аз ги убих — спокойно отвърна капитан Старлайт.

* * *

„Гибелен огън“ се изпълни с дрезгав шум, когато Старлайт поведе Стийл и Топаз по безкрайните стоманени лабиринти на коридорите. Металът се свиваше и разпускаше от температурите на Пристанището на мъглите, при което се разнасяше несекващо шумолене като от множество невидими миши крачка. Стийл подскачаше от време на време при внезапен пращящ призрачен звук от някое парче машинария, което бе спряло да работи. Старлайт и Топаз не обръщаха внимание на това, което се чуваше, лицата и на двамата бяха еднакво сурови и безизразни. Стийл мърмореше под носа си и правеше всичко възможно да ги следва. Макар че само един дявол можеше да схване за какво се бяха разбързали толкова: товарното помещение щеше да си остане там, докато се доберяха да него.

Светлините отгоре мъждукаха несигурно и угасваха една по една, щом компютрите на кораба излизаха от строя — техните кристали с памет изчерпваха заряда си с падането на енергийното ниво. Въздухът бе непоносим за дишане, изпълнен с неприятния мирис на прегоряла инсталация и натрошени охладители, което подсказваше, че циркулиращите помпи бяха вече разрушени. Топлинните елементи

бяха угаснали и студът от Пристанището на мъглите вече нахлуваше в кораба. „Гибелен огън“ умираше.

— Защо дойдохте вие? — внезапно попита Старлайт, като хвърли любопитен поглед към Топаз. Ехото на гласа му разсече спокойния въздух. — Защо ни е нужен изследовател?

— Това беше всъщност моя идея — побърза да се намеси Стийл. — Моите еспери откриха нещо твърде необичайно на вашия кораб.

— Да, спомням си — заяви Старлайт. — Но на борда на „Гибелен огън“ няма чужденци.

— Моите еспери определено доловиха нещо обезпокоително.

— По дяволите, какво са открили вашите еспери! Познавам собствения си кораб по-добре от тях. Тук сме аз, моят екипаж и бегълците. И никой друг.

— Няма ли чужденци сред бегълците?

— Нито един.

— Ще имате ли нещо против, ако изследвам кораба ви?

— Имам ли друг избор?

— Не.

Те продължиха мълчешком.

— Казахте, че сте убили повечето от бегълците — подметна предпазливо Стийл. — Какво се е случило, капитане?

— Ще разберете — заяви Старлайт. — Вече почти стигнахме.

Той ги поведе през един тесен тунел, който отвеждаше към също тъй тесен проход и там спряха. Светлината от тунела не достигаше до прохода. Стийл се огледа неспокойно наоколо. Макар че не можеше да вижда нито на метър в каквато и да било посока, все още бе уплашен от отекващото ехо, което съпътстваше и най-слабия звук. В същия миг огромни светлини пламнаха отведнъж, когато Старлайт включи стенния контрол и Стийл се притисна до стената при вида на товарната ниша, която се разтвори пред него. Нишата представляваше просторно помещение около хиляда квадратни метра със стоманени ребра. Златисти светлини танцуваха по стените и се отразяваха от хилядите тела в летаргия, които изпълваха товарната ниша. Оцелелите бегълци от Таним спяха непробудно необезпокоявани. Скупчени един връз друг от пода до тавана, спалните цилиндри приличаха на кристални ковчези.

— Таним бе вече атакуван, когато излетях с кораба — съобщи Старлайт, като се движеше бавно по тясната пътека, която се виеше нагоре в товарната ниша. Стийл и Топаз го следваха мълчаливо. В един от най-близките цилиндри зърнаха неколцина от бегълците, плаващи като сенки в лед. — Имперската флота се оттегляше от хиперпространството със стотици кораби. Звездолетите с бегълци бяха взривявани във въздуха навсякъде около мен. „Гибелен огън“ беше под обстрел и обшивките му започнаха да се рушат. Нуждаех се от повече сила, така че я взех от поддържащите системи на спалните цилиндри. Нямах друг избор.

Стийл се намръщи замислено. Дори с извънредна сила „Гибелен огън“ не би изкарал достатъчно дълго, за да навлезе в хиперпространството. Той сви рамене — може би такъв му е бил късметът. Така се бе случило. В същия миг значението на онова, което бе казал Старлайт, достигна до съзнанието му.

— Колко енергия получихте от цилиндрите, капитане? Колко?

Старлайт се облегна на армираната бариера и се опита да получи малко жизнена енергия от най-близкостоящия спален цилиндър. Никоя от лампичките не светна. Той отпусна ръка и се обърна към Стийл и Топаз.

— Корабът се нуждаеше от енергия. Аз не можех да я получа, докато „Гибелен огън“ навлизаше в хиперпространството. Но тогава вече бе твърде късно.

— Колко? — попита Топаз. — Колко от бегълците ви преживяха загубата на енергия?

— Двеста и десет — тихо отвърна капитан Старлайт. — Двеста и десет от петнайсет хиляди.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ДАРКСТРЪОМ И БЛАДХОУК

Руините на „Тъмен вятър“ лежаха полупогребани под снеговете на около двадесет километра северно от Пристанището на мъглите, в сянката на Мъртвешките планини. Между града и планините се простираше огромно плато, покрито със стотици метра сняг и лед. Нагънатата планина даваше простор на ревящите ветрове, които вилнееха и изравняваха снега, лишавайки го от всякакви форми на живот. Дори Дяволските кучета заобикаляха платото. Снеговете се простираха на около тридесет километра във всяка посока, а температурата никога не се вдигаше над точката на замръзване, дори през сезона, който минаваше за лято в Света на мъглите. Това бе сурово и пустинно място, което ревниво пазеше своите тайни. Нямаше име; нямаше нужда от него. Всеки знаеше платото и неговите опасности. Носеха се истории за смелчаци, които са се опитвали да го прекосят или сами, или на групи, ала през кратката история на Пристанището на мъглите никой не бе успял. Или се изминаваше дългият път около платото, или въобще не се преминаваше през него.

Така щеше да бъде задълго, ако не бе опитът на Арне Сакнусен да прекоси платото. Той и екипът му бяха останали само пет дни сред снеговете, когато направили своето откритие. Като всички големи открития и то бе случайно. Вятърът духал непрестанно през последните три дни и снегът се стелел като дебела, непроницаема завеса. Компасите били непотребни толкова близо до планините и отрядът на Сакнусен пълзял дълго като охлюв, докато изгубили посоката. Сетне вятърът се обърнал във виелица и Сакнусен трябвало да спре. Неговите хора използвали техниката на термитите и издълбали широки дупки в снега, за да се подслонят от бурята, но в паниката си не изчислили силата на натоварването. Вихрушката убила десет човека и ранила още повече, ала накрая Сакнусен и другите оцелели се озовали в дълбока около осемстотин метра дупка, на чието дъно се намирали останките на „Тъмен вятър“.

Сега тази част от платото изглеждаше твърде различна. Страните на дупката бяха внимателно издълбани и укрепени, за да се осигури лесен достъп до развалините. Срещу вятъра бяха издигнати прегради, за да защитят малкото селище от укрепени заслони, изникнали около кораба. Дългата повърхност на блестящия корпус стърчеше бездиханна и чужда срещу настръхналата снежна покривка като кожата на огромна метална змия. Огромни сондажни кули и кранове бяха скупчени пред единствения отвор на корпуса, готови за извличане на различни парчета машинария. Зърнати отдалеч, те приличаха на тронави, непохватен като кибритена клечка човек, който непрестанно се навеждаше и изправяше срещу заслепяващата белота на снега.

Айлин Даркстриъм скокна тронаво от моторната шейна, която я бе превела през платото, и изпружи изтръпналите си крайници. Блясъкът на снега бе болезнено ярък дори през тъмните очила, а острият вятър я пронизваше като с нож. Тя се загърна плътно с наметалото си връз дебелото си кожено облекло и пристъпи предпазливо върху отъпкания сняг. Изглеждаше достатъчно корав, но не ѝ харесваше мисълта, че под краката ѝ няма нищо освен стотици сантиметра сняг. Реши твърдо да не мисли за това и се приближи до ръба на кратера, за да надникне надолу към останките от „Тъмен вятър“. Погледът ѝ жадно се плъзна по блестящата стомана. Съветник Даркстриъм бе главен ковач на Пристанището на мъглите близо дванадесет години, но никога не бе забравила времето, когато бе капитан на космически кораб. Усмихна се замислено, щом осъзна, че главната ѝ грижа сега бе колкото се може по-бързо корабът да бъде изкормен за технологически материал. И как би могла да се сгромоляса тази грамада.

Озърна се, докато изчакваше шейната на Бладхоук да се приближи до нейната. Навсякъде по широкото плато мъглите бяха толкова тънки, че чак изглеждаха прозирни. Обедното слънце ярко блестеше отгоре и по светлосиньото небе не се забелязваха никакви облаци. Зъберите на Мъртвешките планини се мержеелееха отляво и отдясно: големи синьочерни канари, увенчани със сняг. Считаха се, че са от вулканичен произход и понякога боботеха застрашително, за да демонстрират това. Нажежената сяра изригваше и клокочеше откъм начупената им страна, вдигайки температурата по планинските хребети достатъчно, за да ги направи годни за живот. Но засега имаше

само няколко човешки поселища по хълмовете; Дяволските кучета ги бяха надушили.

Даркстрьом надникна отново в катера и се начумери. По-рано тази година тя бе направила всичко възможно да проникне до платото. Парчетата машинария, извлечени от утробата на „Тъмен вятър“, бяха мечтата за висока техника и тя бе решила да се включи в проекта. Но Съветът не ѝ разрешаваше да го стори. Твърдяха, че е твърде ценна в Пристанището на мъглите. Сега, най-сетне, се бе озовала точно на мястото, за което копнееше, ала не можеше да остане тук. Единствената причина да се появи на това забравено от Бога място бе да открие защо бяха преустановени комуникациите между фермите и селищата и града.

Кашлящият шум на моторна шейна я накара да се обърне. Тя се вгледа и видя шейната на Бладхоук да се плъзга към нея по снега. Ниската, тантуреста машина се закова, разтресе се и замлъкна, щом Бладхоук изключи мотора. Той слезе грациозно от нея и елегантно се протегна. Въпреки че беше прекарал няколко часа прегърбен, за да контролира шейната, граф Стефан Бладхоук изглеждаше аристократ и джентълмен от главата до петите. Кожените му дрехи бяха от най-скъпа материя, а наметалото обгръщаше тялото му елегантно. Стройното му тяло и финото облекло подхождаха по-скоро за залата за дебати, отколкото за това сурово и запустяло плато. Но Бладхоук бе проявявал винаги силно чувство за отговорност и не позволяваше нищо да се изпречва на пътя му. Това бе може би една от причините, поради което Даркстрьом го обичаше толкова много. Той се приближи до нея и двамата се прегърнаха тромаво през тежките кожени облекла. Бладхоук сложи ръка на раменете ѝ и погледна надолу към кратера. Крановете и сондите работеха все тъй неуморно в синхрон, а шумът на машините тътнеше като далечно ръмжене.

— Стефан — промълви Даркстрьом накрая — какво правиш тук? Гриф знае, че мога да си почина след пътуването с шейната, но не можем да си позволим твърде много спирания, ако искаме да се доберем до Хардкасъл Рок преди полунощ.

— Рок може да почака малко — изказа мислите си Стефан. — Разговарях със съветник дю Волф чрез комуникационната система. Изглежда част от технологията, която напуска „Тъмен вятър“, не стига до Пристанището на мъглите. И тъй като трябваше да минем оттук на

път за Хардкасл Рок, реших да се отбием и да хвърлим едно око какво става. Няма да ни отнеме много време. Освен това знам колко много ти се иска да видиш „Тъмен вятър“.

Айлин Даркстрьом поклати глава със съжаление и по устните ѝ плъзна бавна усмивка. Понякога си мислеше, че той я познава по-добре, отколкото самата тя. Кратерът на Сакнусен бе малко отдалечен от пътя ѝ, ала не можа да устои на изкушението да хвърли един поглед на „Тъмен вятър“. След като Бладхоук бе разбрал накъде го водеше тя, трябваше да е установил контакт с Пристанището на мъглите и да е потърсил някакво извинение, което да им послужи да спрат за малко. Бъди благословен, помисли си Даркстрьом.

— Добре, Стефан — гласът ѝ бе леко пресипнал. — Предполагам, че можем да отделим малко време за един кратък оглед. Какъв вид техника липсва?

Бладхоук повдигна рамене и тръгна надолу по ръба на кратера към най-близките стъпала, които водеха към кораба.

— Трудно е да се определи с точност. По-голямата част от техниката е сама по себе си неповредена; само когато събереш отделните елементи заедно и видиш какво представляват като цяло, тогава загубите стават осезаемо... тревожни. Те са най-различни и биха били много полезни за създаване на потомство в изкуствена среда или за телесен контейнер.

Даркстрьом изруга злобно. Тя бе дала клетва, че ще се противопоставя на всякакви уреди за създаване на изкуствено потомство в Света на мъглите, макар че вече съществуваха няколко нелегални телесни банки. Съветът и градската стража бяха изгубили много време за издирване на доказателства, за да затворят зловещите места. През ума ѝ минаха няколко имена, които притежаваха достатъчно пари или влияние да предприемат такова начинание.

— Въртю — промълви тя накрая. — Трябва да е Лиън Въртю.

— Това определено е една възможност — съгласи се Бладхоук. — Ала съществуват и други. Нека вървим стъпка по стъпка. Първо, да направим проверка на охраната и да установим точно каква технология липсва. След това ще проверим персонала, който има достъп до тази технология. И тогава...

— Ще наострим уши...

— Точно така, скъпа моя. Ще задаваме въпроси, ще си пъхаме носовете навсякъде и накрая ще станем непоносими. Аз съм доста добър в това, което си наумя.

— Наистина, така е — заяви Даркстрьом тържествено.

Бладхоук се засмя.

— Ти също — щедро й отвърна той.

И двамата се засмяха и се запускаха по широките снежни стъпала, издълбани в кратера.

* * *

Във вътрешността на „Тъмен вятър“ се носеше приятна топлина. Даркстрьом отметна качулката си и свали слънчевите си очила, щастлива да се почувства приютена от бръснещия вятър и безкрайния блясък на снега. Озърна се любопитно около себе си, докато Бладхоук се връщаше от херметичната камера, за да се присъедини към нея. Бяха минали повече от дванадесет години, откакто кракът ѝ не бе стъпвал в звезден кораб, но блестящият стоманен коридор я върна към спомените ѝ. Приличаше почти на завръщане у дома. Стените бяха гладки, без никакви орнаменти и декорации. Империята не допускаше да се отвлича вниманието на екипажа, когато изпълняваше своя дълг. Светлинните сфери над главите им примигваха ярко, подхранвани може би от страничен генератор, но тя запомни главно тихото, едва чуто бръмчене. Когато човек стъпеше на кораб за първи път, можеше да полудее от постоянното жужене на светлините, но след седмица или две вече се абстрахираше от тях.

Тя крачеше бавно по широкия, просторен коридор с Бладхоук. Присъствието му бе мълчаливо, той знаеше, че е потънала в стари спомени, ала вървеше близо до нея, в случай, че почувства необходимост от нещо. Даркстрьом взе ръката му в своята, без да се обръща. Изпитваше нужда от известна подкрепа. Бе забравила колко много ѝ липсва да бъде капитан на свой собствен кораб. Не, поправи се тя, не бе съвсем така. Не бе забравила, а бе принудена да забрави. Това бе единственият начин да запази разсъдъка си здрав. Закрачи по-бързо, сякаш се опитваше да остави спомените зад себе си.

Капитан Даркстрьом на „Демон“. Пет години служба с неопетнено име. Нито една неуспяла мисия в бордовия ѝ дневник. Един от най-добрите капитани на Флотата за по-висши мисии. А после един от братовчедите ѝ бе отлъчен и на Айлин бе учтиво напомнено, че правилата строго забраняват на всеки, който има отлъчен роднина, да командва кораб. Внушено ѝ бе, че трябва доброволно да се откаже от длъжността си, в противен случай я очакваше разжалване.

Отначало не можа да схване какво точно се опитват да ѝ кажат. Със сигурност правилата не можеха да бъдат приложени спрямо някой като нея, с такъв натрупан опит. Когато накрая проумя какво имат предвид въпреки всичко, което бе сторила за Империята, отведе кораба с екипажа му сред звездите и стана пират. Това трая година или две, но тя не изпитваше особено удоволствие от положението си. Нямаше вкус към непрестанното проливане на кръв и разрушенията. Бе извършила множество ненадейни набези и нападения и в Империята я очакваше съд. „Демон“ кацна на Земята, а тя трябваше да избяга с един очукан кораб с малко оръдие на борда. По-късно, след като се бе прехвърляла от кораб на кораб и от планета на планета, кацна в Света на мъглите и започна нов живот, първо като механик, а сетне като съветник. Понякога се питаше кое от двете ѝ положения бе по-значимо. Неочаквано поклати глава. Нещата не бяха тръгнали толкова зле, откакто се бе приземила в Света на мъглите. Имаше свобода, нещо, което бе непознато в Империята и което бе още по-важно, бе срещнала и се бе влюбила в граф Стефан Бладхоук. Нежно стисна ръката му и се усмихна, щом той отвърна на жеста ѝ.

С навлизането във вътрешността на кораба все по-често срещаша по коридорите хора. Техниците бяха пробили стените и преглеждаха системите, за да видят какво бе годно за спасяване. Според рапортите, които бе прегледала, кърмата се бе пропукала, а долните палуби се бяха превърнали в купчина смачкан метал, ала тук, вътре в кораба, всичко бе повече или по-малко непокътнато. Може би дебелият, смръщена покривка от сняг бе омекотила до известна степен удара. Техниците изглеждаха ужасно заети. Даркстрьом отиде непринудено при тях и започна да ги разпитва за работата, за технологията, понеже знаеше същността на нещата. Повечето от техниците си отдъхнаха, като разбраха, че говори на техния език, докато Бладхоук

предпочиташе да стои настрана. Той би изглеждал заплашително в ситуация като тази и отлично го съзнаваше.

Хората общо взето изглеждаха щастливи от работата, която вършеха. Имаше и обичайни оплаквания от жизнените условия, ала без нещо сериозно. Те разбираха трудностите на живота тук, на платото. Бавно и внимателно тя се зае да им задава въпроси за липсващата технология. Повечето от мъжете не разбираха за какво става дума или твърдяха, че не са запознати, но мрачните им лица и внезапната тишина, прекъсваща разговора им, ѝ даваше да разбере, че някои знаят повече, отколкото казваха. Спря се до някои от тях и ги притисна за повече подробности, използвайки целия си чар на съветник. Най-накрая някой прошепна едно име: Джошуа Крейн.

— Нищо определено няма около него — замислено каза Даркстрьом на Бладхоук, когато двамата си запроправяха път към сърцевината на кораба. — Но той е най-добрият ни залог. Виждали са го често на едно място в определено време на денонощието. От това, което се приказва, излиза, че тази операция е от малък мащаб, в края на краищата може да се окаже, че работи само за себе си.

— Той е човекът, който ми трябва — заяви Бладхоук. — Ненавиждам крадците на техника. Когато кръвопийци като Въртю започнат да задигат машинария за себе си, това заплашва цялото Пристанище на мъглите с разруха.

— Само помни, че Джошуа Крейн ни трябва жив — усмихна му се Даркстрьом и хвана ръката му, положена върху дръжката на меч. — Един мъртъв техник може да преустанови засега грабежа, но без името на неговия господар впоследствие всичко ще се поднови. Предполагам, че главното лице в играта ще се окаже Лиън Въртю. Много би ми се искало да го видя обесен. Едва ли има семейство в Пристанището на мъглите, което да не е загубило някой свой близък в банката за резервни органи.

— Ще видим какво ще му се случи — заканително сви устни Бладхоук.

Даркстрьом се усмихна въпреки желанието си. Бладхоук бе винаги така уверен в себе си.

Светлините над тях заблещукаха все по-нарядко, щом се насочиха към главните инженерни отделения. Някои от ескалаторите между палубите работеха и тя трябваше да разчита на старите си

спомени за стълбищата и проходите. Бе изненадана колко много от устройството на корабите си спомня след всичките тези години, макар че от време на време се спираше, за да се увери, че е на прав път. „Тъмен вятър“ бе от същия клас и тип кораби като „Демон“, но тя рядко бе имала възможност да надниква в собствените си инженерни отделения. По време на една от кратките почивки, за да се ориентира, за пръв път изпита чувството, че е наблюдавана. След още няколко коридора с остри завои вече бе сигурна в това. Извърна поглед към Бладхоук, за да разбере дали и той е доловил нещо, и почти се усмихна, щом видя ръката му отново близо до дръжката на меча. Той срещна погледа ѝ и кимна леко. Спряха се на следващото разклонение и се озърнаха небрежно, сякаш бяха загубили пътя.

— Той е зад нас — тихо прошепна Бладхоук с едва мърдащи устни. — Около седем часа е.

— Мислиш ли, че е въоръжен с енергиен пистолет?

— Не. Ако бе така, досега да го е използвал. Мисля, че е най-добре да се разделим. Аз се връщам по пътя, по който дойдохме, като че ли съм се насочил към главния сектор. Сетне, след като той тръгне след теб, ще го заобиколя в гръб и ще го заловя отзад.

— Звучи ми добре.

— Нали нямаш нищо против да те използвам за стръв?

— Стефан, мога и сама да се грижа за себе си в битка. Нося меч и зная как да го използвам. Наистина Трябва да престанеш да се тревожиш за мен. А сега да тръгваме. Помни, че го искаме жив.

— Добре.

Той ѝ махна и пое без да бърза надолу по коридора, а тя изчака, след което се запъти към инженерните отделения. Косата на тила ѝ бе неприятно настръхнала и едва се сдържаше да не грабне меча си. Долавяше с всички сетива незримото присъствие на наблюдателя. Сега той бе твърде близо до нея. Тя се изкушаваше да спре внезапно и да се огледа, ала се овладя. Инстинктите ѝ подсказваха, че той е зад нея, а те никога не я бяха лъгали. Не държеше ръката си върху меча и полагаше усилия да изглежда безгрижна. И все пак, въпреки всичките ѝ инстинкти и очаквания, ръката, която внезапно се стрелна и се уви около врата ѝ, я свари съвсем неподготвена. Изкрещя силно и се забори отчаяно, но замря, щом нападателят тикна остра кама пред очите ѝ.

— Само да гъкнеш и ще те убия — дочу тя груб глас в ухото си.
— Коя си ти?

— Съветник Даркстрьом.

— Избрала си лошо място за изследване, съветник, само си търсиш белята. Освен това, не трябваше да отпращаш приятеля си по другия коридор.

— Той ще се върне.

— Няма да стигне навреме.

— Ти не си ли Джошуа Крейн?

Последва кратка пауза.

— Току-що произнесе нещо твърде лошо, съветник. Всичко друго и щях да те пусна, ала, сега, след като знаеш името ми...

— Не съм единствената, която го знае.

— Трябва да се погрижа и за приятелчето ти. Вече е твърде късно за Съвета да изпрати някой друг. Последните проверки вече са направени и аз скоро ще се измъкна, след като свърша една малка работа. Чакат ме много пари в Пристанището на мъглите и нито ти, нито някой друг ще ме спре.

— Не можеш да убиеш съветник и да се измъкнеш така лесно — гласът на Даркстрьом бе равен и спокоен.

— Ще бъдеш удивена какво мога да сторя, съветник. Наистина не трябваше да оставяш приятелчето си да тръгва сам. Сега ми се налага да бързам. Мога, първо... малко да се позабавлявам. Не мисля, че ще ти хареса особено, съветник.

Камата лъсна с приглушен блясък в неясната светлина и Крейн започна бавно да я върти. Наточеният като бръснач връх постепенно се приближаваше към лицето ѝ и тя се опита да отметне глава назад. Крейн стегна хватката си и тя не можа да помръдне. Острието проникна в жилавото месо на лицето ѝ, точно над дясната скула, той натисна яко и тънка струйка кръв се процеди надолу по бузата ѝ. Крейн бавно плъзна камата надолу и разшири разреза. Въпреки болката Даркстрьом усети слабото придърпване на кожата, която се разцепваше под острието, и прясната кръв, която шурна върху лицето ѝ. Тя простена, а сетне инстинктивно рязко удари с лакът Крейн по гръдния кош. Дванадесетгодишната практика на първокласен ковач бяха заякчили мускулите ѝ превъзходно. Крейн силно изохка от внезапния удар, който го лиши от въздух в гърдите. Камата замря и

Даркстрьом атакува устремно и му нанесе още един удар, като вложи цялата си мощ и енергия в него. Хватката на Крейн отслабна. Тя го настъпи по левия крак и усети прашенето на костите му под тока на ботуша си. Крейн изстена от болка, камата се изплъзна от ръцете му и тя се хвърли храбро напред, откопчвайки се от силните клещи на ръцете му. Претърколи се на пода и мълниеносно се изправи на крака, пресягайки се за мечата си. В същия миг се закова и се вгледа мрачно в Крейн, който се строполи тежко на пода и залази отчаяно с вкопчени в огромната алена рана на врата му ръце. Между пръстите му се стичаше кръв, сетне ръцете му паднаха от врата и той замръзна на място. Бладхоук пристъпи от тъмния коридор, хвърли бегъл поглед върху безжизненото тяло и кимна доволен. Зае се да почиства мечата си с парче плат. Даркстрьом ядосано тръсна глава.

— По дяволите, Стефан, трябваше ни жив!

— Не исках да рискувам. Можеше всеки миг да те убие.

— Щях и сама да се справя с него.

— Може би. Но той държеше оръжие в ръце, а ти не, а аз не обичам неравните двубои. Имаш кръв по лицето си. Вземи това.

Даркстрьом му се озъби, ала пое парчето плат, което Бладхоук й подаде, и внимателно избърса тесния разрез. Той не бе толкова дълбок, колкото можеше да се очаква.

— Добре ли си, скъпа?

— Да, Стефан. Отървах се само с една драскотина.

— Тревожех се за теб.

— Да, знай. Хайде да се махаме оттук. Можем да изпратим някой да прибере този боклук.

— Спомена ли ти Крейн някакво име, например Лиън Въртю?

— Не. Каза само, че в Пристанището на мъглите го очаквали много пари.

Бладхоук замислено се намръщи.

— Мисля, че не бихме оправдали завръщането си без някакво име. Мисията ни да осъществим комуникация с града е твърде важна...

— За съжаление си прав. Но би било най-добре накрая да притиснем Лиън Въртю.

— Да — съгласи се Бладхоук и я поведе по слабоосветения стоманен коридор. — Но не се тревожи, скъпа, обещавам ти, че той ще

си получи заслуженото.

ДЕСЕТА ГЛАВА

МЕРИ

Нощта захлупи Пристанището на мъглите. Пълният диск на луната неясно проблясваше през гъстата мръснобяла мъгла, която се виеше над летателните площадки. Джейми Роял се загърна в овехтялото си сиво наметало и се озърна от мрачния си и безопасен пункт за наблюдение. Летателните площадки бяха пусати и дори маркировъчните прожектори светеха слабо. Той измъкна от гънките на наметалото си карта на звездното пристанище и я заразучава внимателно под светлината на химикалката си фенерче. Малки светлинки затамбуваха по нагънатата карта, а ръцете му трепереха от сковаващия студ. Той тихо изруга и се постара ръцете му да са спокойни. Нощта ставаше все по-студена. В дробовите му пареше при дишане, а зъбите му не преставаха да тракат от ужасния студ. Опитва се, доколкото бе по силите му, да забрави студа и да се съсредоточи върху картата. Колкото по-скоро приключеше задачата си, толкова по-бързо щеше да се отърве от убийствения студ. Само глупак или луд можеше да се мотае на открито през нощта в Пристанището на мъглите. Само глупак, луд... и отчаян. Смръщил вежди, Джейми разучаваше картата.

Космодрумът бе осеян с полета под високо напрежение и мини в близко съседство, но безопасните просеки между тях изглеждаха достатъчно ясни. Той изгаси фенерчето, внимателно сгъна картата и я пъхна в джоба си. Бе използвал по-голямата част от вечерта да запамети безопасните пътеки, ала искаше да бъде напълно сигурен в плана си. Изкриви от неприязън лице и се закле пред себе си, че това е последното нещо, което върши за Лиън Въртю, независимо от заплахите. Блекджак бе седял мълчалив пред доктора, усмихвайки се студено и очаквайки Джейми да откаже. Но той нямаше да му достави това удоволствие.

„Ще ви го върна тъпкано — помисли си Джейми яростно. — Ще ви накарам да си платите за това, което ми причинихте, и за Мадълайн.

Моята сладка Мадълайн...”

Той се усмихна горчиво и поклати глава. Щеше да си има достатъчно грижи, за да се измъкне от тази каша невредим, за да крои планове за Въртю и Блекджак. Отмъщението трябваше да почака за по-добри времена, при положение разбира се че се справи с този проклет план. Зорко огледа терена около себе си, като се заслушваше внимателно. Никакви сенки не се помръдваха в мъглата, никакъв звук не нарушаваше тишината. Според предварителната информация стражите патрулираха през половин час. Достатъчно, за да се изплъзне от пристанищната охрана и да се скрие в мъглата. Може би нямаше да има никакъв фал. Пое си дълбоко дъх и се запромъква предпазливо към летателните площадки.

Мините лесно се забелязваха сега, когато знаеше какво търси, но полетата под напрежение бяха неуловими за невъоръженото око. Първото, което трябваше да има предвид бе, че някой от стражите можеше да изникне внезапно от нищото и да го сграбчи. Скръцна със зъби и се втурна в мъглата. Картата можеше и да не е вярна, но вече бе твърде късно за тревоги. Корабите на контрабандистите се извисяваха от двете му страни, дългите блещукащи сребърни игли на върховете им светеха в матовочервено под примигващите светлини на маркировъчните прожектори. Другите писти бяха голи и празни в мрака и Джейми се почувства изложен на опасност и уязвим, докато прекосяваше мълчаливо пространството в мъглата. Въображението му зарисува безкрайната дрипава пелена с хиляди дебнещи, строги съгледвачески очи и въоръжени до зъби стражи; при тази представа го побиха тръпки и усети как сърцето му лудо бие в гърдите. Закова се на място, щом от мъглата ненадейно изплува огромен черен силует, ала си отдъхна, когато разпозна корпуса на „Гибелен огън“. Той беше точно на означеното на картата място. Закрачи бързо към него и потъна в сянката на външната стена.

Прилекна в успокояващия мрак и зачака дишането му да се успокои и сърцето му да възвърне нормалния си ритъм. Аз съм един отвратителен шпионин, помисли си той с горчивина. Поклати глава и насочи вниманието си към пълзящата редица от бегълци, които, олюлявайки се, отмалели и изтощени, се измъкваха от главния люк на „Гибелен огън“. Те се тътреха безшумно и бавно през летателната площадка, облечени във фини дрехи от коприна, съвсем неподходящи

за хапливия, режещ като бръснач студ на нощта в Пристанището на мъглите, ала никой от тях не обръщаше внимание на това. Лицата им бяха безизразни, очите празни и никой от тях не се извърна към кораба, който бяха напуснали току-що. Отчаяни и самотни, хранещи надежда въпреки обречеността си, те бяха пристигнали в Пристанището на мъглите като толкова много други преди тях. Защото за тях не съществуваше друга възможност.

Джейми се загърна в наметалото си, изправи се и затыпка с нозе, за да прогони студа. Въпреки че беше с ботуши и ръкавици, краката и ръцете му се бяха вкочанили, а студът пълзеше в косата му и напукваше кожата на лицето му. Въртю — не Въртю, той не можеше да издържа повече на този студ. Ако не успееше да открие беглеца, който търсеше спешно, трябваше да напусне космодрума и да рискува да се озове отново лице срещу лице с проклетия наемен воин. Огледа се с бдителен поглед и трепна, щом забеляза Джон Силвър, който беше застанал на входа на приемателния пункт. Какво, по дяволите, правеше дежурният еспер тук? Долепи се до стената с надеждата, че мракът ще го скрие. Психическият му щит бе толкова непроницаем, колкото успя да го направи, и, доколкото зависеше от еспа на Силвър, щеше да остане невидим.

Силвър се отмести от вратата, поколеба се за миг и бавно се насочи към Джейми. Дежурният еспер бе намръщен, но вниманието му като че ли изцяло бе погълнато от бегълците. Джейми се пресегна към ботуша си и измъкна оттам остра кама. Тънкия нож проблясна в ръката му. Не искаше да убива Силвър, ала не можеше да се остави да бъде заловен. В Пристанището на мъглите обесваха предателите. Силвър упорито се приближаваше към него. Джейми протегна ръка за смъртоносен удар и изчака дежурния еспер да направи фаталната крачка. В последния миг някой извика Силвър от вътрешността на двора и той спря. Джейми замръзна на място, като се стараеше да не диша. Силвър се обърна и закрачи обратно към приемателния пункт. Джейми се отпусна и изпусна тежка въздишка на облекчение. Върна ножа на мястото му, треперейки целият от напрежение. Колкото по-скоро приключеше, толкова по-добре; нервите му не издържаха.

Той вдигна своя есп и го изпробва внимателно, като се опита да пази ума си защитен. Изглежда бе дошъл точно навреме, първите бегълци вече бяха приети. Джейми се намръщи. Други двама еспери

бяха застанали до Силвър и преглеждаха новодошлите много внимателно, сякаш търсеха нещо. Не знаеше какво точно търсят, но можеше да се досети. Озърна се, без да сваля щита си и да разкрива присъствието си на есперите. Търсеха същия беглец, за който бе пратен и той. Джейми се ухили. За тяхно нещастие той бе тук, за да се увери, че никога нямаше да го намерят. Внимателно избра сгоден момент и направи деликатни мозъчни проби на бегълците най-близо до него. Те бяха само четирима и Джейми бързо ги освободи. Въртю му бе съобщил, че тя няма да бъде сред първите и май излезе прав. Обърна своя есп към бегълците, които тромаво пристъпваха сред мъглата и им направи проби, докато се приближаваха към пропускателния пункт. Това бе дълга и много измерителна процедура, ала Джейми бе упорит. Скоро престана да следи броя на преминаващите през пункта бегълци, но малко го бе грижа за това. Изглежда напразно си губеше времето и в някакво кътче на съзнанието си се надяваше да е така. На предателите им плащаха щедро, но тази работа не му бе по сърце. Той въздъхна тихо. Все още имаше много дългове за плащане...

И тогава висока руса жена изплува мълчаливо от мъглата. Носеше дълга, пищно украсена роба, характерна за аристократичната класа на Таним, разкъсана и изцапана с петна от засъхнала кръв. Навярно бе на малко повече от двадесет години, ала болката и страданието бяха издълбали дълбоки бразди по лицето ѝ. Беше все още хубава, ала никога нямаше отново да изглежда красива. Движеше се бавно и грациозно сред мъглата, гледайки съсредоточено право пред себе си с лека усмивка. Джейми осъществи мигновено контакт с нея чрез съзнанието си и получи в отговор една единствена дума: „Мери“. Усмихна се почти със съжаление и пристъпи от мъглата към нея, за да я посрещне.

— Здравей, Мери. Аз съм Сянката, твойт контактър.

Тя му се усмихна и Джейми потрепера. Очите ѝ бяха тъмни, студени и ужасяващо празни.

— Здравей, Сянко. Мери е програмирана. — Думите излязоха от устата ѝ бавно и монотонно, а бледите ѝ очи гледаха безжизнено. Но вътрешният ѝ взор бе фиксиран върху нещо друго.

Той се огледа с бърз поглед, за да се увери, че никой не ги е забелязал. После я хвана за ръка и я поведе сред гъстата виеща се

мъгла. Докато вървяха, ѝ хвърляше бегли погледи, като внимателно избираше пътя. Тя вървеше с него спокойно и безучастно, без да произнася нито дума. Той бе щастлив от състоянието ѝ. Гласът ѝ бе леден, безчувствен и някак си нечовешки. Какво, по дяволите, бяха направили с нея тия гадове от Империята? И какво искаше да му каже с това, че е програмирана? Опита се да ѝ направи друга мозъчна проба, но тя изковаваше превъзходни щитове, или нейни собствени, или имплантирани от мозъчните техники на Империята. Сви рамене и забърза с нея през сгъстяващата се мъгла. Бяха се уговорили с Въртю да установят контакт така, че сензорите на контролната кула веднага да уловят гласовете им, ала Джейми не бе склонен да поема ненужен риск. Загложди го едно твърде неприятно чувство относно цялата тази операция. Той хвърли бърз поглед към Мери. Тя продължаваше да се усмихва.

Стигнаха необезпокоявани до края на периметъра и Мери му позволи да ѝ помогне да прескочи ниския каменен зид. Бързо я настигна в тясната уличка и тревожно се огледа. Мъглата ставаше почти твърда и плътна и започна да прехвърча сняг. Потрепери от студ под излиялото си наметало и огледа с недоверчиво око тънките дрехи на Мери. Нощта бе студена и времето ставаше все по-смразяващо ледовито. Понечи да я отведе веднага при Въртю, но се отказа: в този вид тя несъмнено щеше да премръзне по пътя. Особено ако се наложеше да се изплъзват от нощния патрул. Както бе облечена Мери приличаше на монахиня, внезапно попаднала в бардак. Трябваше отнякъде да ѝ намери топли дрехи, от място, където нямаше да им задават любопитни въпроси. Внезапно той се усмихна. Кръчмата „Черният трън“. Идеалното място за целта. В известен смисъл Сайдър вече се познаваше с Въртю от аферата с енергийния кристал, така че щеше да си държи езика зад зъбите. А кръчмата не бе далеч. Той хвана Мери за ръка и забърза с нея по слабоосветените улици. Сайдър трябваше да осигури някакви дрехи за Мери. Можеше да има и някаква представа какво, по дяволите, ставаше.

* * *

Джейми надзърна предпазливо през отворената врата и забеляза, че „Черният трън“ бе пълен с посетители. Повечето от масите бяха заети, а край бара бяха плътно насядали. Въздухът бе пропит от острата и противна миризма на тютюнев дим и навред се носеше безспирното бърбене на хора, решили да прекарат времето си приятно, докато не свършат парите. Джейми хвана Мери здраво за ръка и я въведе в кръчмата. Не знаеше как ще реагира тълпата на екзотичната ѝ външност. Насочи поглед право пред себе си, като се стараеше да не обръща внимание на нищо и се поуспокои. Проправиха си път до бара, като Джейми се оглеждаше за Сайдър, но за беда тя не се виждаше никъде. Един нехранимайко, навлечен в мръсни кожи, се пресегна, за да сграбчи Мери. Тя не реагира, но натрапникът замръзна на мястото си, щом ножът на Джейми заигра пред лицето му. Той преглътна вдървено.

— Ъ-ъ... нямах намерение да я обидя.

— Няма нищо — заяви Джейми вежливо и задърпа Мери към бара. Натрапникът неохотно отстъпи и се върна при своята хилеща се компания, като се престори, че не се е случило нищо.

Джейми намери празно място край дългия дървен бар и побърза да се настани на него с Мери. Зачака нетърпеливо високия, с мъртвешки изглед барман да им обърне внимание и огледа тревожно пълните маси. Не очакваше барът да бъде толкова претъпкан по това време на вечерта. Пристигането на Мери в Пристанището на мъглите трябваше да бъде тайна, а той я бе довел тук, в място като „Черният трън“ сред хора, които биха я продали веднага, ако имаха някаква сметка от това. Джейми се начумери. Не можеше да я заведе при Въртю с тези дрехи. Нямахше да издържи на студа. Почувства силна необходимост от нечий съвет. Нещата се изплъзваха от контрола му. Щом барманът се приближи, той се опита да изпише върху лицето си доверчива и отпусната усмивка. Стори му се, че не го е направил много убедително.

— Търся Сайдър.

— Тя е навън по работа, мистър Роял — по устните на бармана цъфна любезна усмивка.

— Трябва да я видя, спешно е.

— Съжалявам, мистър Роял, но Сайдър не е тук. Ако искате почакайте я, ще се върне всеки момент.

— Окей. Благодаря ви.

Джейми хвана Мери за ръка и я поведе към едно от сепаретата в задната част на кръчмата. Седна на един стол, но трябваше да скокне отново, за да настани Мери. Тя остана закована на мястото си, все още леко усмихвайки се. Джейми се строполи на стола и изпружи крака. Хубаво бе да бъдеш отново на топло. Раздвижи премръзналите си пръсти, питайки се какво, по дяволите, трябваше да направи сега. Не можеше да си позволи да чака дълго, но от друга страна, не можеше да остави и Мери, облечена така. Той изсумтя презрително и прокле наум Въртю. Вината бе негова, погледнато от която и да е страна. Хвърли замислен, изучаващ поглед към Мери. От мига, в който бе седнала, не бе помръднала. Лицето ѝ бе все така спокойно и студено, а очите ѝ — далеч. Сякаш... очакваше нещо. Джейми се навъси. Тя продължаваше да се усмива мистериозно. Той извърна очи. Усмивката ѝ започваше да му лази по нервите.

— Е, Джейми Роял. Не очаквах да те видя тук.

Джейми вдигна остър поглед нагоре, ръката му сграбчи ножа в ботуша, но в следващия миг го пусна.

— Мога да кажа същото и за теб, Сузана. Какво прави съветник от Пристанището на мъглите във вертеп като този?

Сузана дю Волф повдигна рамене и издърпа един стол от масата до Джейми.

— Случайно минавах оттук. Коя е твоята приятелка?

— Една позната, тук сме по работа. Виж, Сузана, нуждая се от една малка услуга. Трябва спешно да я заведа на едно място, а тя не може да върви облечена така през нощта. Имаш ли излишно наметало или нещо, което можеш да ѝ заемеш? Смятах да помоля за това Сайдър, но тя не е тук.

Сузана свъси вежди.

— Пак ли имаш проблеми, Джейми?

— Както винаги. Тези дни всичко, до което се докосна, се обръща против мен.

— Джейми... Разбрах, че си се разделил с Мадълайн. Съжалявам.

— Благодаря. — Джейми се поколеба, сетне вторачи поглед в Сузана.

— Сузане, имам неприятности. Сериозни. Нуждая се от помощта ти.

Цинична усмивка плъзна по устните ѝ и тя се облегна на стола си.

— Добре. Колко искаш да ти заема този път?

— За бога, Сузане, не става дума за пари. Или поне не само за пари. Нуждая се от влиянието ти, от протекцията ти.

— Джейми, не мога да направя много за теб. Като съветник мога да си затворя очите за някои неща, но...

— Ти не си само съветник — бавно изрече Джейми. — Ти си още и Волф.

Лицето на Сузане внезапно стана каменно.

— Дю Волф, Джейми. Аз съм Волф само по мъж, а Джонатан е мъртъв почти от три години.

— Зная — отвърна Джейми. — Аз помогнах да заловят човека, който го уби, не помниш ли?

— Да, помня.

— Моля те като приятел, Сюз. След като веднъж станеш част от Клана, винаги си оставаш част от него. Ще ти помогнат, ако ги помолиш. А само някои могат да ми осигурят закрилата, от която се нуждая.

— Хайде, Джейми. Кой може толкова да те е разтревожил, че да имаш нужда от защита?

— Лиън Въртю — отвърна Джейми тихо. — Той е агент на Империята. Държи всичките ми дългове и уби Мадълайн.

— О, Джейми, не...

— Работя за Въртю тези дни; един наемен воин на име Блекджак ми даде ясно да разбере, че нямам право на избор в тази игра. Въртю планира нещо, Сюз, нещо колосално. Искam да се чупя, но ако го сторя, той ще изпрати онзи проклет воин по петите ми. Трябва да получа закрила, в противен случай ме считай за мъртъв.

— Джейми...

— Моля те, Сюз. Не зная какво точно става, но имам гадното предчувствие за огромна опасност.

— Добре — промълви Сузане дю Волф. — Ще говоря с Клана и ще видя какво ще ми кажат. Междувременно дръж се по-близо до мен.

Не ще се осмелят да те нападнат, докато съм наоколо. А сега, какво ще правим с приятелката ти тук?

Джейми Роял и Сузане дю Волф погледнаха към Мери и замръзнаха на местата си. Мери им се усмихваше, а очите ѝ бяха потъмни от нощта. Времето на нейното очакване бе приключило.

* * *

Кат увисна с вкопчени в улука на покрива ходила и заблъска ядосано по затворените кепенци с юмрук, но те оставаха плътно залостени. Той се намръщи и се върна на покрива. Сайдър трябваше да е вече тук досега. Сви се върху затрупаните със сняг керемиди с объркани мисли. Фъртуната навяваше студен сняг край него и въпреки термичния си костюм той трепереше. Накрая сви рамене и закрачи покрай ръба на покрива към водосточната тръба. Лесно се спусна по нея към резервния си вход: тясно прозорче откъм коридора на горния етаж над кръчмата „Черният трън“. Кепенците му бяха винаги развинтени и леко открехнати, но никой друг не бе толкова жилав и гъвкав, че да се провре през него. Въпреки това Кат с мъка се промъкна през него, питайки се дали не е надебелял. Ето до какво водеше редовното и изобилно хранене.

Освободи се от прозоречната рамка и тупна леко на пода. Бързо се озърна около себе си, но нямаше никой. Лампите горяха ярко в своите поставки, но въпреки това от коридора лъхаше странен студ. Кат свърна по него, но в следващия миг една врата вдясно се открехна. У него се пробудиха всички инстинкти и той побърза да се шмугне в сянката на една ниша. В мига, когато стори това, го напуши смях. Нямаше нищо заплашително в една отваряща се врата. Може би не бе добре затворена. Но въпреки това не помръдна от сянката на нишата. Доверяваше се само на инстинктите си. Внимателно проучи отворената врата. Върху площадката не се процеждаше никаква светлина от нея и Кат разбра, че стаята бе съвсем тъмна.

Никой не се появи на прага и след миг вратата се затръшна. Той наблюдаваше любопитно и вратата отново се отвори и отново се затръшна. Усети, че косите му се изправят, докато наблюдаваше как вратата се отваряше и затваряше. Вътре сякаш имаше някаква

контролирана, осъзната пулсираща сила, което дълбоко го разтревожи. Внимателно избра момента и се втурна от скривалището си надолу по коридора, докато вратата беше затворена. Когато мина покрай нея, тя се отвори и Кат се притисна плътно към стената насреща ѝ. Последва пауза, преди тя да се затръшне отново, но той не се опита да надзърне, за да разбере какво се крие в тъмнината зад нея. Не искаше и да знае.

Запристъпва безшумно по коридора с лице, изкривено от тревога. Тръшкащата се врата вдигаше ужасен шум, но никой не се появи, за да разбере какво става. Продължи към стъпалата в дъното на коридора, после се поколеба, щом осъзна, че между него и стъпалата имаше друга врата. Тя бе затворена и изглеждаше успокояващо нормална. Внимателно се приближи до нея, но тя остана затворена. Разгледа я замислено, после хвърли поглед към стъпалата. Все повече и повече го гложеше неприятното чувство, че в „Черният трън“ се бе случило нещо. Инстинктите му подсказваха да побърза да се махне от коридора, но затворената врата го предизвикваше. Обърна се назад и видя, че вратата продължаваше да се отваря и затваря, да се отваря и затваря. Загледа се в затворената врата край стъпалата и прехапа загрижено устни. Накрая свали едната си ръкавица, пхна я в пояса си и залепи голата си длан върху повърхността на вратата. Ако нещо в стаята се движеше, щеше да долови вибрациите му. Но не след дълго отдръпна ръката си. Вратата трептеше. Той нервно облиза пресъхналите си устни и си наложи да пробва отново. Постепенно осъзна, че това, което усещаше, бе постоянният шум от някой, който яростно думкаше по вратата с юмруци. Отдръпна се и се затича надолу по стъпалата, които водеха към бара.

Какво, по дяволите, се бе случило в „Черният трън“? И къде беше Сайдър?

Поколеба се долу на площадката, загледан в тежката дървена врата на бара. Никога не стъпваше там, когато правеше бизнес, не беше безопасно. Ако стражата забележеше, че се прибира в „Черният трън“ като у дома си, нямаше да ги оставят на мира със Сайдър. Освен това след преживяванията с двете мистериозни врати на горния етаж не бе сигурен, че иска да разбере какво става зад нея. Но трябваше да намери някакъв отговор. Прекръсти се суеверно и бутна вратата.

На пода на крчмата се търкаляха разцепени мебели. Стените бяха прорязани от дълбоки следи и нашарени с дупки сякаш от

дращенето на чудовищни нокти. Всички огледала бяха изпочупени и разпиляни, навсякъде се търкаляше разбита стъклария. Кат стоеше неподвижен на вратата, смразен от ужас, и не вярваше на очите си. Огледа се бавно, като се опитваше да възприеме размерите на катастрофата. Дългият дървен бар бе разцепен от единия до другия край. Столовете и масите бяха преобърнати, сякаш вилнеещ ураган бе помел всичко в кръчмата. Върху пода бяха разляни вино и бира като огромни и тлъсти лъскави капки кръв. Всички прозорци бяха изпотрошени, а лампите и фенерите бяха пръснати. Мъждива светлина се процеждаше единствено от пушещите огньове, които горяха тук-там сред руините. И навсякъде по странен начин се движеха сенки, които някога са били мъже и жени. Някои седяха, апатично облежнати върху стените или катурнатите маси. Устата им бяха зинали широко, а очите им не издаваха нищо. Други лежаха проснати по гръб, неவிждащо втренчени в тавана, а петите им барабаняха по пода. Мнозина се бяха сгушили в импровизирани подслони, с примиждали очи и широко разтворени уста, издавайки пронизителни писъци, които Кат не можеше да чуе. Неколцина мъже и жени лежаха мъртви сред останките в средата на помещението, макар че нямаша видими рани по телата си.

Той пристъпи бавно напред. Надникна зад бара и потрепера. Барманът бе предал Богу дух с ръце, притиснати до ушите. Кат долови движение с периферното си зрение и рязко се извърна, готов да побегне или да се бие, ако е нужно. Сайдър бе прекрачила през вратата и гледаше шокирана и изумена. Той бързо си проправи път да я посрещне, като стъпваше внимателно сред множеството проснати тела. Протегна към нея ръце, за да я прегърне и тя се притисна към него, заровила в рамото му лице. В следващия миг се изправи и леко го отблъсна. Огледа се из разрушената кръчма и въпреки че лицето ѝ бе ледено и сурово, раменете ѝ бяха тежко отпуснати от покруса.

— Свършено е с мен — промълви тя тихо. — Няма начин да събера достатъчно пари, за да възстановя разрушенията. Какво се е случило, докато ме е нямало? Сякаш е паднала бомба. Бомба или полтъргайт. Проклятие! Проклятие! Кат, наблюдавай кръчмата, докато отида за лекар. Може би някой от тези клетници ще ни каже какво се е случило.

Кат кимна нещастно, тъй като не беше особено въодушевен от идеята да остане сам в „Черният трън“, но докато се колебаеше,

Сайдър бе вече излязла. Той потръпна, огледа се безпомощно и приседна да чака край отворената врата.

В обгореното сепаре в дъното на кръчмата Джейми Роял и Сузане дю Волф лежаха мъртви, проснати върху масата.

Мери Тифона^[1] бе пристигнала в Пристанището на мъглите.

[1] Тифон — у древните гърци Митично, стоглаво огнедишащо чудовище, победено от Зевс и притиснато с планината Етна на остров Сицилия; според митологията изригването на вулкана били огнените пламъци на това чудовище. Бел.ред. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДВАМА ВОИНИ

Къщата на Доналд Роял се намираше близо до вътрешната граница на Търговския квартал, недалеч от Звездното пристанище. Когато се премести навремето в нея със съпругата си, тя бе в едно от най-привлекателните места в Пристанището на мъглите, ала това бе преди много години. Сега фасадата ѝ бе стара, олющена и полусрутена и се нуждаеше от основен ремонт, както и околните жилищни сгради. Някогашните големи къщи се бяха превърнали в мизерни квартири за даване под наем и бордеи, а старият театър бе деградирал до покрит пазар. Заможните и амбициозните отдавна се бяха преместили в други, по-изискани части на града, но Доналд и жена му си останаха тук. И двамата винаги бяха хранили обич към дома си, а след смъртта ѝ той не искаше и да чуе за преместване, освен това къщата бе негова собственост и той нямаше намерение да я заменя, само за да плаща данък на капризите на модата.

Доналд Роял бе твърде упорит.

Той седеше в креслото в кабинета си и беше вперил немигащ поглед в тихо пращящия огън. Джейми бе мъртъв от три дни, а стражата още не се бе добрала до някакви съществени улики за предполагаемия убиец. Не можеха да стигнат до единодушно мнение дори за евентуалната причина за смъртта му. В документацията на съдебния лекар фигурираше единствена сърдечна недостатъчност. Доналд бавно поклати глава. Винаги бе твърдял, макар и само на шега, че Джейми ще си умре млад. Не искаше да повярва, че е единственият му жив роднина, последният ат голямата фамилия Роял. Кроеше такива планове за него, хранеше такива надежди. А сега всичко бе станало излишно. Едно от предимствата на стареенето бе да наблюдаваш как децата и внуците ти растат и да ги предпазваш от капаните и уловките, в които сам си попадал, от грешките, които си направил. Истинско удоволствие бе да знаеш, че си сторил всичко, което си могъл, за тях и да се увериш, че те са се почувствали по-добре от това. А сега на

всичко бе сложен кръст. Той бе надживял двете си деца и единствения си внук и за какво? За да обикаля сам из празната къща, да протяга вечер старческите си кокали край огъня, за да прогони студа.

Облегна се на тапицираното кресло и зарея поглед към заобикалящите го вещи. Всяка картина или украшение, всяко изделие на техниката или мебел имаше своя история. Младият Джак Рандъм бе седял на отсрещното кресло, когато бе дошъл за пръв път в Пристанището на мъглите да набира войници за въстанието в Лайънис. Това бе преди повече от двадесет години, ала Доналд все още чуваше страстните нотки на убеждение в гласа на Рандъм, когато говореше за нуждата от хора навсякъде, за да се възправят срещу тиранията на Империята. Бе се помъчил да го убеди, че това не е толкова просто, ала Рандъм не искаше и да чуе. Той бе организирал малка армия, сплотяваше я със страстна риторика и обещания за плячка и слава и подтикваше Лайънис да се опълчат срещу изчакващата ги Империя. След известно време научи, че въстанието било смазано. Армията на Рандъм била посечена, а пленниците били избесени за предателство, но самият Рандъм избягал, кълнейки се, че ще си отмъсти. Оттогава Джак Рандъм бе предводител на много въстания в много светове, но Империята си остана непоклонима. Той не бе научил онова, което Доналд Роял отлично знаеше отдавна — че е необходимо много повече от силата на ръцете, за да бъде разгромена Империята. Хората все още й засвидетелстваха вяност, дори когато тя ги предаваше и убиваше, и ако вярата им не се подменеше с нещо друго, Империята щеше да продължава да съществува с кървавото си господство.

Размърда се в креслото, щом други спомени го връхлетяха. Лорд Дюрандал бе стоял изправен под онзи портрет, излагайки му налудничавите си планове за нахлуване в Черното нищо в търсене на легендарния Свят на Вълчетата. И да го беше намерил, никога не се беше завърнал, за да му разкаже за него. А тази рисуванa китайска ваза му бе подарена от граф Айрънханд от Марчиз за ознаменуване на славните времена, когато с един-единствен страж се бе сражавал със стотина проклети Дяволски кучета. Не можеше да понася грозотата й, но все още я пазеше, за да не го обиди. Внезапно се навъси при спомена, че графът бе мъртъв от петнадесет години. Удавил се бе, спасявайки дете, паднало в река Отъм. Храбър и самопожертвувателен до края на дните си. Всички бяха загинали; всички стари герои и

воини, които поддържаха и крепяха Пристанището на мъглите. Отишли си бяха от този свят преди много години и го бяха оставили да си спомня славните дела, които бяха извършили през живота си.

„А кой ще си спомня за мен, когато умра — помисли си мудро той. — Кой ще си спомня за Доналд Роял, освен като бележка в някоя ненужна, обвита в паяжина прашна историческа книга?“

Бавно поклати глава и в гърдите му се надигна гневен протест. Вече бе стар и уморен и не бе вдигал яростно меч повече от дванадесет години, но да бъде проклет, ако остави смъртта на внука си неотмъстена. Стана от креслото и закрачи край огъня с бушуващи мисли. Откъде да започне, ето кой бе проблемът. Имаше време, и то до неотдавна, когато можеше да повика група стражи и да им заповяда да направят разследване, но тогава имаше голяма власт. Беше престанал да се интересува от политика, когато и последният му опонент умря, и оттогава се бе отказал от обществения живот. Все още стоеше в Съвета само от чувство за дълг. Освен това стражите не се свъртаха на едно място. Всичко вървеше все по и по-зле. Наместо да се съсредоточат върху онова, което се бе случило с Джейми в „Черният трън“, щяха да започнат да ровят и да търсят какво го бе завело там. Щяха да възникнат и догадки какво бе правил със съветник дю Волф в уединеното сепаре. По дяволите, та те нямаха нищо общо. Добре, можеха да се окажат любовници, но Доналд бе готов да се закълне, че дю Волф имаше по аристократичен вкус.

Замислено се навъси, крачейки край запалената камина, пъхнал десния си юмрук в лявата си длан. Трябваше да продължи по-нататък, трябваше да се опита да открие с какво Джейми бе заслужил смъртта си. А това нямаше да е лесно. Джейми никога не пазеше книжа или записки за личните си работи от страх да не бъдат използвани срещу него от закона в съда. Но кой друг можеше да знае? Внезапно се закова на място, щом отговорът го осени. Джейми сигурно не се беше доверил на хартията, но това можеше да е направил старият му партньор. Не бе изтекло много време, откакто бяха се разделили. И дори тя да не бе съхранила никакви записки, съществуваше вероятност да знае защо Джейми се е отбил онази вечер в „Черният трън“.

Добре, трябваше само да открие следите на стария партньор на Джейми — Мадълайн.

Изскочи като бесен от кабинета си и се втурна по мрачния коридор към стария трофеен семеен шкаф. Забърника припряно с ключа, докато най-сетне отключи вратичката. В шкафа бяха скътани всичките му стари мечове и ками, все още избърсвани с любов, намаслени и увити в специално пригодени за целта парчета плат, които да предпазват метала. Избра любимия си меч и внимателно го разви. Полюбува се на дължината и тежестта му, сраснали се сякаш с ръката му. Усмихна се, спомняйки си стари случки, после пъкна меча в ножницата и закопча колана на кръста си. Разви един нож и го пъкна в ботуша си. Премери с ръка тежестта на старата си бойна секира, но реши да не я взема със себе си. Не бе практикувал бойно изкуство толкова отдавна, очите му трябваше да бъдат нащрек. Бутна секирата настрана и вместо нея загреба няколко безполезни неща и ги нареди до себе си. За всеки случай.

* * *

Затвори вратичката на шкафа и я заключи. Мечът на пояса му тежеше повече, отколкото си спомняше, значи доста бе остарял. При тази констатация той се усмихна. За щастие, винаги бе разчитал повече на умението си, отколкото на мускулите си. Грабна чифт дебели кожени ръкавици и се загърна с най-плътното си наметало. Доколкото си спомняше, Джейми го бе уведомирал, че Мадълайн Скай има кантора в старата сграда Блуджелт в Квартала на еснафите. Един час път, ако се побърза. Доналд Роял се усмихна. Чувстваше се във форма отново да върши нещо след толкова години.

* * *

Кварталът на еснафите не бе мирен и импозантен като Техническият квартал, но се виждаше, че преуспява. Тумбестите постройки от камък и дърво бяха спретнати и излъчваха наперено самодоволство от своята здравина и внушителна външност. Улиците бяха отлично осветени и измити, а просяци изобщо не се виждаха да се шляят. Преуспяващи и влиятелни хора живееха в Квартала на

еснафите, хора, които правеха кариера. Или се разоряваха. Според ситуацията.

Но този квартал като всеки друг имаше и добри, и лоши страни. Кантората на Мадълайн Скай се намираше в един от най-занемарените райони, сред плетеница от тесни улички, толкова близко до вътрешната граница, че дори беше съмнително дали могат да се смятат за част от квартала. Блуджелт бе най-високата на улицата масивна триетажна постройка, но тухлената ѝ зидария бе стара и нащърбена, а фасадата ѝ олющена и мръсна, изобщо цялото място излъчваше благовъзпитана бедност. Доналд помнеше времето, когато Блуджелт бе една от главните търговски къщи, но по-късно явно бе западнала. Той стоеше на улицата, загледан мрачно в изцъклените тъмни прозорци, като се опитваше да регулира дишането си и да сподави разочарованието си. Когато бе по-млад, му беше лесно да направи такава разходка, но на тази възраст това му се удаваше все по-трудно. Той уморено се приближи до голямата врата откъм лицевата страна на сградата и се облегна на нея за миг, докато му премине световъртежа. Газовият фенер над вратата пръскаше мръсножълта светлина, която блестеше като олио. Това не го интересуваше. Нямаше какво толкова да се гледа на тази улица.

Най-после дишането му се нормализира и той плътно се уви в наметалото си. Вечерта неусетно преминаваше в нощ и трябваше да се мушне вътре час по-скоро, докато не бе настъпил същинският студ. Натисна дръжката на вратата и тя леко се превъртя под ръката му. Не беше заключено. Поклати тъжно глава. Блуджелт трябваше сериозно да е западнал, за да забрави задължителните правила за сигурност. Влезе в сградата и притвори вратата зад себе си.

Пред него се простря дълъг тесен коридор почти забулен в мрак. Една-единствена лампа светеше над централната врата и синкавото ѝ езиче колебливо трептеше с изтичането на газта. Прокрадна се бавно по коридора, като се озърташе предпазливо. Миришеше чисто на хлор, но самият коридор бе пуст. Нямаше нито мебелировка, нито портрети или гоблени по облицованите с ламперия стени. Скърцащият дървен под не бе застлан нито с пътеки, нито с килими и от пръв поглед се забелязваше, че не бе полиран от години. Плъховете отдавна бяха напуснали потъващия кораб и бяха отмъкнали със себе си всичко, което не бе заковано. От двете страни на коридора имаше врати, но той

не се осмели да пристъпи към никоя от тях. Едва ли някой щеше да прояви любопитство защо е тук и каква работа има да върши. Той се втренчи в стъпалата в края на коридора. Спомни си думите на Джейми, че кантората на Мадълайн е на втория етаж. Мразеше стълбищата. Дори когато се чувстваше най-жизнен, една стълбищна площадка можеше да му напомни колко крехък бе станал.

Три пъти по няколко стъпала с три дълги почивки и залитна несигурно към втората врата в тесния коридор на горния етаж. Излинелият надпис на вратата лаконично гласеше: МАДЪЛАЙН СКАЙ ЧАСТНИ РАЗСЛЕДВАНИЯ. Леко се усмихна. Никога не бе зървал Скай, ала надписът му говореше много за нея. Евфемизъм като този можеше да означава всичко каквото пожелаеш. В основата си означаваше, че Скай е наемен детектив и цената ѝ е добра. Той похлопа учтиво на вратата и зачака нетърпеливо. Отговор не последва. Посегна към дръжката, но вратата бе заключена. Усмихна се кисело — поне един в тази сграда осъзнаваше нуждата от солидна сигурност. Долепи ухо до вратата и се заслуша. Отвътре не се чуваше никакъв звук. Изправи се и бързо се огледа, след това коленичи пред вратата и надзърна през ключалката ѝ. Светлина идваше само от един фенер в другия край на коридора, но тя беше достатъчна. Измъкна от лявата си ръкавица тънка прегъната тел и я пхна внимателно в ключалката. Почовърка и отвори със силен замах вратата. Дръпна телта и я пхна обратно в ръкавицата си. Чудесно бе да открие, че не бе загубил уменията си. Открехна вратата и влезе в кантората на Мадълайн Скай.

Затвори внимателно вратата след себе си и почака очите му да свикнат със сивкавия мрак. От една улична лампа под прозореца струеше млечнобяла светлина. Поклати мрачно глава като видя, че няма кепенци. Дори прозорецът не бе от фибростъкло. Сигурността в тази къща бе ужасяващо занемарена. Закрачи бавно из стаята, докато очите му свикнат с млечния сумрак. Помещението не приличаше много на кантора, но притежаваше най-съществените характеристики: бюро с разхвърляни книжа отгоре, един удобен стол зад него и няколко обикновени стола за посетители. Две лампи, които не рискува да запали. До дясната стена се мъдреше вехта кушетка. Няколко внимателно сгънати одеала и една възглавница бяха струпани в края ѝ, което издаваше, че понякога се използва за спане. Голямо декоративно

цвете бе забодено в саксия на перваза на прозореца. Нямаше цветове, а листата му бяха увяхнали.

Пристъпи бавно из стаята, за да долови атмосферата ѝ. Всичко бе евтино, ала на място. Мебелировката бе твърде функционална, но в това нямаше нищо лошо. Той не харесваше разточителните украшения и лукса и не се доверяваше на онези, които се фукаха с тях. При все това... всичко издаваше занемареност, сякаш Скай бе излязла доста отдавна и не се бе връщала. Прокара пръст по бюрото и смръщи вежди при вида на следата, която остави в праха. Мина зад бюрото, избърса с носната си кърпичка седалката на стола и седна на него. Бе по-удобен, отколкото предполагаше. Протегна отеклите си крака и се огледа наоколо. Всичко бе твърде интересно, но все още не се бе натъкнал на нещо, което да му подсказва причината за смъртта на Джейми. Трябва да е било някой случай, върху който е работел. Не можеше да бъде убит заради дълговете си — всеки знаеше, че накрая все пак си ги връща. Замислено се намръщи. Може би все пак той или Мадълайн Скай бяха засегнали поради непредпазливост нечий интереси.

Той взе химикалката си фенерче и запрелиства книгата. Само записки, напомнителни известия, най-обикновени канцеларски принадлежности — нищо актуално. Книжата явно бяха постъпили за преглед отдавна. Поколеба се пред двете чекмеджета на бюрото. Опита се да ги отвори — и двете бяха заключени. Повтори отново трика с телта и внимателно зашари с пръст в съдържанието им. Пак обикновени канцеларски материали, но накрая измъкна тънка папка. Тя бе пъхната в дъното на дясното чекмедже, без етикет отгоре. Съдържаше три листа, изписани с бележки с разкритен почерк. Той бе толкова неразбираем, че не можеше да разчете и половината от съдържанието, но изглежда бе рапорт за придвижването на Дяволските кучета към запустелите ферми. Навъси се. Доколкото можеше да разбере, в рапорта се съобщаваше, че единствената причина, поради която кучетата избягват отдалечените ферми и населени места е, че са били отблъснати надалеч...

Взря се в потрепващия в ръката му лист. Ако рапортът бе верен, и Джейми и Скай бяха заминали да съберат повече информация, това можеше да обясни всичко. Само Империята имаше интерес и средства да осъществи операция с такъв мащаб, а те не биха понесли да бъдат разследвани. Пъхна листовите обратно в папката и сетне ненадейно

сбърчи чело. Ако Империята е искала смъртта на Джейми, някой от нейните агенти би го убил и чисто и просто би се възползвал от тялото му. Те не оставяха следи, които можеха да бъдат избегнати. Със сигурност биха разпертушили цяла кръчма, претъпкана с хора, само и само за да ликвидират един човек.

Той се навъси. Който и да беше убиецът на Джейми, това със сигурност не беше Империята, което означаваше, че се връща към изходната си точка. Облегна се на стола и си затананика под нос, опитвайки се да обхване смисъла на всичко. Папката и съдържанието ѝ безспорно бяха ценни, но той не съзираше никаква връзка между тях и смъртта на Джейми.

— Какво правите във владенията ми?

При ненадейния глас сърцето на Доналд подскочи. Той трепна, изви нагоре очи и зърна висок силует в сумрака на откритата врата. Скокна от стола и се протегна към дръжката на меч си.

— На ваше място не бих сторила това — прошепна гласът и Доналд отдръпна ръката си. Едва сега осъзна, че гласът бе на жена и примига, щом стаята се заля от ярка, прогонваща мрака светлина. Той отправи изучаващ поглед към новодошлата. Тя стоеше мълчаливо край отворената врата, държейки фенер в лявата си ръка. Бе висока и снажна, около метър и шейсет. Бухналата ѝ с червеникаво-кафеникав оттенък гъста коса падаше на вълни върху раменете. Лицето ѝ бе прекалено широко и грубо, за да бъде красиво, ала здравата му костна структура му придаваше ярка чувственост. Бе облечена с плътни дебели кожени дрехи под излинялото, ала удобно наметало. На хълбока ѝ висеше меч, а в дясната си ръка държеше кама.

— Зададох ви въпрос — настоя тя спокойно. Гласът ѝ бе самоуверен и дълбок. — Попитах ви какво правите на територията ми.

— Казвам се Доналд Роял. Търся Мадълайн Скай; имам да разговарям с нея по някои делови въпроси.

Жената му хвърли остър поглед и втъкна обратно камата с ловко, обиграно движение. Приблужи се до бюрото, запали фенера си и го разгледа внимателно.

— Аз съм Мадълайн Скай. Какво желаете от мен?

* * *

Сега стаята изглеждаше по-топла и по-уютна с двете запалени лампи. Доналд Роял се отпусна на стола за посетители, който бе толкова неудобен, колкото изглеждаше на пръв поглед, и започна да изучава внимателно лицето на Скай, докато тя приказваше. След като най-после се бяха срещнали, лесно му бе да отгатне защо Джейми бе прекарал толкова дълго с нея. Обикновено отношението му към жените се свеждаше до това да прави любов с тях и да ги зареже, но ако човек се взреше по-внимателно в тях, не оставаше твърде учуден. Ала Джейми и Мадълайн Скай бяха партньори от почти три години и това несъмнено се дължеше на нея. Тя бе динамична, ала твърде женствена, с енергия, достатъчна да задвижи малък генератор. За Доналд нямаше съмнение, че бе направила от Джейми превъзходен партньор. Само се питаше какво ли, по дяволите, бе открила в него. Внезапно се сепна, защото осъзна, че Скай го информираше за случая, с който се занимаваше понастоящем, и се заслуша по-внимателно.

Трудно било да се получат сведения от отдалечените ферми и селища, говореше Мадълайн, напоследък те били сведени до минимум. Това донякъде се дължало на последните бури, но дори мрежата от еспери имала проблеми с получаването на отговор. Скай се сближила със съветник Даркстрьом на чисто неформална основа и я помолила да се погрижи за това. Тя и Бладхоук били заминали за Хардкасъл Рок за официални разследвания, но Даркстрьом пожелала да работи сама и да направи самостоятелни разследвания. Очевидно не се доверявала на някои членове на Съвета.

Даркстрьом не й съобщила нещо повече, но за парите, които й предложила, Скай нямала желание да я притиска още. Така тя се захванала да рови по-дълбоко в нещата и веднага дочула странни неща за Дяволските кучета. Успяла да разбере, че кучетата изглеждат били прогонени от крайните ферми и селища. Комуникациите били саботирани, за да не се разнася мълвата, но в някои квартали били подочули нещичко. Мъжете, включени в операцията, били положили големи усилия, за да останат анонимни, но нямало съмнение кои били те. Агенти на империята. А защо Империята е трябвало да защитава отдалечените селища, засега оставало неизвестно.

Доналд сви вежди и се приведе напред.

— Но какво общо има всичко това със смъртта на Джейми? Къде е връзката?

Скай сви рамене.

— Това не ме засяга. С Джейми се разделихме преди да се захвана с този случай. Не съм сигурна с какво се е занимавал напоследък, аз бях... доста далеч от него известно време. Но изглежда Джейми редовно е посещавал един известен доктор, Лиън Въртю.

— Докторът с телесните контейнери ли?

— Именно. Лесно се досетихте. А всеки знае, че Лиън Въртю поддържа сигурни връзки с Империята.

— Може би трябва спокойно да поговорим с него — бавно предположи Доналд.

— Възможно е, но се съмнявам, че ще се съгласи да осъществи контакт с нас.

— С мен ще се срещне. Аз съм съветник.

— И вие смятате, че ще ви обърне внимание с тези свои връзки?

Доналд се намръщи и кимна неохотно.

— Добре, ще трябва да се доберем до него по заобиколни пътища. Имаме нужда от някой, който да ни информира за експериментите на Въртю; някой, който знае какво е правил Джейми за него.

— Познавам един човек, стар спътник в пианските ни гуляи. Ловък и находчив дребен хитрияга, който ми дължи известни услуги. Но дори да е така, информацията, от която се нуждаем, ще ни струва много пари. Много.

— Имам пари — отсече мрачно Доналд. — А къде ще намерим този изпечен дребен хитрец?

— В „Червената пика“.

Доналд внезапно се ухили.

— Още ли съществува това свърталище? Мислех, че стражите са го разчистили отдавна.

— Сега има нов управител, но общо взето не се е променила много. Освен към по-лошо.

— Много добре. Да вървим тогава.

Скай повдигна гъстите си вежди.

— Искате да тръгнем сега? Още тези вечер?

— Разбира се. Колкото повече изчакваме, толкова по-вероятно е следата да изстине. Да тръгваме!

— Почакайте минутка. Какво ви кара да бъдете толкова сигурен, че съм готова да ви сътруднича? Добре, вие сте дядо на Джейми и аз зная репутацията ви. Предполагам, че всеки в Пристанището на мъглите я знае. Учат я даже в школските учебници. Но това е било твърде отдавна. Аз не мога да се заема с този случай и в същото време да се грижа за вас.

— Мога и сам да се грижа за себе си. — Доналд разтърси рамене и се изправи, развърза кожената кесия на пояса си и с ловък жест я хвърли върху бюрото. — Тук има сто и петдесет в злато. Като предплата. Вие ще работите за мен сега. Приемливо ли е предложението ми?

— Златото винаги е добре дошло. Освен това... аз обичах Джейми. Добре, намерихте си майстора. Само не се опитвайте да ми се пречкате много.

— Ще се опитам — прие условието Доналд. — А сега, моля ви, да тръгваме. Не искам да бъда заловен на улицата, когато падне нощта.

Скай въздъхна и се изправи. Тя пое торбичката и я завърза на пояса си, сетне неочаквано се усмихна на Доналд.

— Винаги съм се питала откъде бе наследил Джейми тази упоритост.

* * *

Кракът на Доналд Роял не бе стъпвал в „Червената пика“ от двадесет години и той бе изумен, че през тези години обстановката не се бе променила никак. Вертепът бе все тъй отблъскващ и отвратителен, както го помнеше. Въздухът бе просмукан от гъста миризма на пот и урина, на дрога и безмилостно бръмчене в ушите. Чудно бе как сред тази сбирщина можеше да чуваш гласа на партньора си. Той бавно заслиза към кръчмата по каменните стъпала, следван отблизо от загърнатата с наметало фигура на Мадълайн Скай. По причини, най-добре известни само на нея, тя бе настояла да нахлупи качулката си ниско над очите, за да прикрие лицето си. Доналд реши да се въздържа да ѝ задава въпроси. Пък и не мислеше, че това го засяга.

Проправиха си път до бара и никой не им обърна внимание. Доналд дори се засегна. От една страна, последното, което желаше, беше да привлекат вниманието на някой, ала до неотдавна само появата му в кръчма като „Червената пика“ би накарала всеки да се смръзне на мястото си от ужас. Той се усмихна горчиво, докато си проправяше път пред задръстените с тела маси. В края на краищата следваше да се очаква, че половината от тукашните посетители още не са били родени, когато бе започнал да се превръща в мит. Той се закова, щом Скай го дръпна за ръката и му посочи Питър Гонт, новия управител на „Червената пика“. Доналд се насочи към него и изпита известно задоволство, че Гонт веднага го позна.

— Е, съветник, това вече е приятна изненада — избъбри приветливо Гонт, като раздруса ръката на Доналд прекалено силно. — Какво води прочутия Доналд Роял в „Червената пика“? Сигурно искате да пораздрусате малко старите си кокали, а?

Доналд впери студен поглед в Гонт. Не му харесваше фамилиарния тон на мъжа.

— Търся Донован Шрайк. Тук ли е?

— Може би. Зависи какво ще искате от него.

Доналд впи твърд поглед в Питър Гонт и нещо в очите на възрастния мъж стопи подигравателната усмивка върху лицето на управителя. За миг старите легенди за Роял сякаш оживяха и Гонт усети, че го побиват студени тръпки. Спомни си какво бе чувал за Доналд Роял в годините на неговата слава и то вече не му, се струваше невероятно. Гонт преглътна сухо. Този мъж е опасен, ненадейно си помисли той и едва се сдържа да не повика бодигардовете си. По челото му се застичаха студени капчици пот.

— Искам да се срещна с Шрайк — повтори Доналд Роял. — Посочете ми кой е!

Гонт кимна в знак на съгласие, но в този миг един от бодигардовете му се изпречи между него и Роял. Гонт хвърли поглед встрани и се облегна с известно облекчение на бара. Отново погледна към Доналд Роял и съзря само един стар човек с излиняло наметало, но въпреки това потрепера, когато си спомни тъмносивите очи, които го пронизваха. „Този човек е все още опасен...“

Бодигардът тикна пръст в гърдите на Доналд.

— Когато приказваш с мистер Гонт, ще разговаряш с него учтиво. Ясно ли е?

Доналд го огледа внимателно, като отбеляза мислено огромния ръст на мъжа и яката му мускулатура. Мадълайн не се виждаше никъде.

— Това е личен разговор — поясни той учтиво. — Не виждам никаква причина да се намесвате.

— Ха. Белята ли си търсиш?

— Не — отвърна Доналд. — Не желая да си имам никакви неприятности.

— Добре. Защото сега ще си обереш крушите. Незабавно.

— Още не съм си свършил работата.

— Щом аз казвам, значи е така. Или искаш да ти го докажа?

— Наистина не искам да си имам никакви неприятности. Само ме оставете да си свърша работата и незабавно ще си тръгна.

Бодигардът се ухили и арогантно разтресе мускулите си.

— Мислех, че си ме чул добре. Не искаш да ти направя масаж, нали? Ще си тръгнеш, щом аз ти казвам. Мистър Гонт е зает с по-важни неща, отколкото да стои тук и да слуша един изкуфял дъртак, който много си въобразява. А сега, сам ли ще се изпариш или искаш да те изнеса на върха на ботуша си?

— Знаеш ли кой съм аз?

— Не. Пък и хич не ме интересува. Трябва да се омиташ, докато не ти е изневерил късметът. А сега ще те науча на някои обноси по най-неприятния начин. Мисля да започна първо с пръстите ти.

Той се ухили неприятно и се пресегна да сграбчи ръката на Доналд. Но юмрукът на Доналд се стрелна изпод наметалото и цапардоса бодигарда в слабините. Лицето му се сгърчи от болка и той рухна на пода. Доналд сне тежкия стоманен бокс от ръката си и го пхна в джоба си. В следващия миг чу зад себе си шум от боричкане и още преди да успее да издърпа и размаха меча си зърна Скай да пробожда другия бодигард право в сърцето. Кимна ѝ в знак на благодарност и се обърна към Питър Гонт. Управителят на „Червената пика“ гледаше с бялото на очите си към рухналите бодигардове и тъжно клатеше глава. Възвърнал бе напълно самообладанието си, само дето лицето му изглеждаше възжълто, но това навярно бе от светлината.

— Напоследък нямам късмет с бодигардовете — констатира той с равен глас. — Изглежда не сте изгубили уменията си с годините, съветник.

Доналд се усмихна.

— В схватките съм добър както винаги, само че съм станал по-злобен.

— Виждам. Коя е анонимната ви приятелка?

— Една, която желае да запази анонимността си. А сега, къде е Донован Шрайк?

— В едно от сепаретата, третото вляво — Гонт посочи с ръка затворените дървени сепарета в отдалечения край на кръчмата.

Доналд кимна учтиво.

— Благодаря ви. Приятно е да се види, че и двамата не сме пострадали. — Все още с меч в ръка той се дръпна встрани, без да изчака отговора на Гонт. Скай се приближи бързо до него и Доналд забеляза с възхищение, че тя също не е прибрала меча в ножницата си. Тежкото острие бе успокоителна тежест в ръката му, щом наближиха сепаретата. Тълпата се разстъпи пред тях и отново се заключи зад гърбовете им, без да спира разнообразните коментари. Оголените мечове очевидно бяха нещо твърде обичайно за „Червената пика“. Доналд спря пред сепарето, което му посочи Скай, и похлопа на затворената врата. Не последва никакъв отговор. Той блъсна вратата и се закова на място. Ниско, хилаво човече бе проснато по лице на масата. Гърлото му бе прерязано. От ръба на масата се стичаше кръв в разширяваща се вадичка на пода. Той се втурна в сепарето и повлече Скай със себе си. Затръшна вратата и се озърна за някакви видими улики, докато Скай оглеждаше трупа.

— Предполагам, че това е Шрайк — напрегнато прошепна той.

— Очевидно — отвърна Скай. — Не е мъртъв от отдавна.

— Някой да не е проявил желание да разговаря с нас? Например Гонт?

— Съмнявам се. Не е в неговия стил.

Той се отказа от предположенията си и се загледа безсмислено в бездиханния труп.

— Сега поне знаем, че сме попаднали на вярна следа...

— Май че е така — отвърна Скай. — Дявол да го вземе! Можеше да ни спести доста време. Сега какво ще правим?

Доналд сви вежди.

— Никой няма да посмее да си отвори устата след този случай. Всеки ще иска да запази кожата си. Но ни остава още едно име, човекът, който е работил с Джейми.

— Лиън Въртю.

— Именно. Твърде късно е да го безпокоим тази вечер, дори да предположим, че ще успеем да се промъкнем през охраната му. Във всеки случай, първо искам да събера малко информация за него. Не е зле да намеря средство, с което да упражня известен натиск върху него. Съобщи ми кодовия си номер и ще ти се обадя по някое време сутринта.

— Не, предпочитам да ти се обадя аз. В кантората ми няма комуникационен апарат. Дай ми личния си код и аз ще се свържа с теб.

Доналд повдигна рамене.

— Щом желаш, нека бъде така. — Той се взря в безжизненото тяло на Шрайк и отмести поглед. Въпреки многото смърт, на която бе ставал свидетел през годините, никога не я приемаше леко. От внезапната, насилствена смърт му ставаше зле, душата му се поболяваше. Това означаваше, че е все още човек. Навремето се бе нагледал на толкова много чудовищни машини за убиване. Те обикновено умъртвяваха себе си, след като се справеха с противника. Обърна се и напусна сепарето, следван от Скай, като внимателно затвори вратата след нея. Отправиха се през шушукащата навалица към стълбището и излязоха навън, в нощта.

От мрака на своето сепаре, съседно на сепарето на Шрайк, ги следеше наемният воин Блекджак. Още щом зърна Доналд Роял да влиза в „Червената пика“, той се досети, че устата на Шрайк трябва да бъде затворена. Шрайк знаеше твърде много, дори и да не го осъзнаваше. Загледа се замислено в качулатата фигура до Роял. В сепарето бе дочул женски глас, но не го бе разпознал. Не би било зле да разбере коя бе тя. Но да първо време трябваше да проучи съветник Роял. Можеше да е нещо повече от изкуфял дъртак, който живее изключително с легендите от миналото си, но засега се бе справил добре. Навярно Въртю бе прав да се бои от него. Все пак, ако се стигнеше до най-страшното, на съветник Роял винаги можеше да му се случи някоя неприятност. Нямахше да бъде толкова трудно да се

инсценира. Може би падане — всеки знае, че застаряващите мъже се справят трудно със стъпалата.

Блекджак напусна сепарето и си запробива самоуверено път в кръчмата, за да проследи Доналд Роял и неговата придружителка. На този етап нямаше да им се случи нищо лошо; поне докато Въртю не осъществеше планове си докрай.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГАЛОУТРИЙ ГЕЙТ

Сайдър седеше покрусена край разрушения бар в кръчмата „Черният трън“. Градската стража бе пристигнала и бе отнесла вече мъртвите и умопобърканите. Това бе станало преди три дни, но въпреки усилията ѝ барът си оставаше все още развалина. Прозорците бяха напукани и широки звездообразни дупки зееха в тях. Ламперията по стените бе издълбана, следите наподобяваха одраскване от огромни нокти, но никой не знаеше причината за тях. Големият никелиран часовник над бара бе замръзнал на два часа и две минути. Вътрешността не бе повредена, но стрелките бяха замрели в едно положение. Масите и столовете Сайдър вече бе прежалила, но нямаше пари да замени изпотрошените мебели.

Нямаше посетители, хората се бояха да идват в „Черният трън“. Сайдър не ги винеше. Тя бе изгубила спокойния си сън от мига на разрушението и често се будеше, разтреперана от кошмари, които предпочиташе да забрави. Кат бе променил навиците си и прекарваше нощите с нея. Тя намираще утеха в обятията му, но и той не можеше да я успокои. Нямаше да бъде толкова зле, ако имаше поне някаква представа какво се бе случило в кръчмата, след като бе излязла от нея. Никой от жертвите — и живите, и мъртвите не можеха да проговорят, за да ѝ подскажат някакъв отговор. Умопобърканите бяха отведени в единствената болница в Пристанището на мъглите, но все още никой не бе дошъл на себе си нито от лекарствата, нито от усилията на есперите. Аутопсията на мъртвите показваше един и същ резултат: смърт от сърдечна недостатъчност. В края на краищата всяка смърт можеше да настъпи вследствие на сърдечна недостатъчност. Бяха изминали три дни, откакто Сайдър бе заварила кръчмата си, превърната в гробница, и все още никой не можеше да ѝ съобщи истинската причина за случилото се и начинът, по който бе станало то.

Или защо например четиримата клиенти от първия етаж бяха загубили разума си изцяло.

Някакво зло се бе нахвърлило върху „Черният трън“ и следите от присъствието му все още личаха. Във въздуха витаеше нещо смразяващо, въпреки огромния бушуващ огън в камината. Дори най-тихите звуци заглъхваха в едно нескончаемо ехо. Барът бе осеян с газови лампи и фенери, ала въпреки това празното помещение си оставаше сумрачно, а сенките изпълзяваха черни и плътни. Сайдър се огледа около себе си и блъсна метлата, която влачеше безцелно по пода. Трябваше да узнае истината. Дори и да имаше клиенти, малко можеше да им предложи. Само основен ремонт можеше да оправи „Черният трън“, ала тя нямаше толкова пари. Излезе от пустия бар и се отправи към стълбището в дъното му. Трябваше да поговори с Кат. Дълго бе отлагала този разговор, ала сега и бе останала една-едничка възможност, ако не искаше да изгуби всичко. Шанс, който трябваше да използва, дори и да изложи Кат на опасност.

Бавно изкачи витите стълби, които водеха към тясната мансарда, като през целия път се питаше как да каже на Кат. Когато блъсна вратата, Кат вече я чакаше, нахлузил белия си термичен костюм. Сайдър се усмихна в прилив на нежност и тъжно поклати глава. Понякога се питаше дали Кат не проявява тайни телепатични способности. Той се ухили хитро и тръсна глава край затворения прозорец, с което запита има ли някаква работа за него.

— Да — отвърна Сайдър. — Има работа за теб, скъпи мой. Но този път е нещо по-сложно и първо трябва добре да я обмисля. Ела и седни до мен.

Тя се отпусна на леглото в другия край на мансардата и Кат се приближи до нея. Обви талията ѝ с ръка и тя се притисна към него. Все по-често съзнаваше, че се нуждае от простата безмълвна подкрепа, която ѝ засвидетелстваше той. Бе прекарала почти целия си зрял живот в грижи за себе си, сражавайки се безмилостно с враговете си. Никога не забравяше обидите и не оставяше сторената ѝ услуга невъзнаградена. Не се доверяваше никому, не я бе грижа за никого, не бе привързана към никоя жива човешка душа. А ето че сега превъзходната ѝ хитрост и тънък усет за бизнес не бяха довели до някакъв резултат. Търговията с крадени вещи явно западаше, а с кръчмата ѝ бе свършено. Малкото заделени пари с всеки изминал ден се топяха, заплашваше я пълен фалит. Кат обърна към нея разтревоженото си лице и тя почти гальовно го погледна. „Бедни мой

Кат — рече си замислено тя. — През цялото това време ти зависеше от мен и аз кроях планове и за двама ни, а сега, когато наистина се налага, нямам представа какво да направим за наше добро.“

Кат долови отчаянието ѝ и нежно положи главата ѝ върху рамото си. Държеше я здраво и я полюшваше, както се успокоява разтревожено дете. Би искал да намери думи, за да я утеши, ала в гърлото му клокочеха само неразбираеми, нечленоразделни звуци. Даваше ѝ всичко, което можеше да направи, и я изчакваше да събере отново сили. Рано или късно тя щеше да намисли какво да предприеме и той щеше да го извърши за нея.

Сайдър притисна лице към гърдите му, като прехвърляше наум една неясна надежда след друга. Нуждаеше се от пари, и хо незабавно. Винаги можеше да накара Кат да открие подходящо място чрез катерене по покривите, ала сега не искаше да действа слепешком. Един успешен взлом трябваше да бъде планиран добре няколко дни предварително, като се вземе предвид всяка опасност и удобна възможност. Дори и тогава можеха да възникнат неприятни проблеми. Ако Кат бъдеше заловен по време на работа, тя щеше да страда ужасно. Сега той бе единственият ѝ шанс. Тя силно смръщи чело. Не ѝ харесваше посоката на мислите ѝ, но доколкото схващаше, нямаше друг изход.

Както и да е, всичко бе станало заради Стийл. Единствената причина, поради която бе напуснала „Черният трън“, преди да се случи целият този ад, беше опитът ѝ да окаже съдействие в малък бизнес на пристанищния директор Стийл. Бяха работили успешно заедно в миналото, но този път той ѝ беше предложил възможност да сложи ръка на част от плячката, с която се надяваше да се сдобие от „Гибелен огън“. А това, че трябваше да изчака определено време, бе поохладило намеренията ѝ. Сайдър се намръщи. Не можеше да си позволи да чака и миг; нуждаеше се от парите тъкмо сега. Всичко бе станало заради Стийл: ако тя беше в кръчмата тогава, може би щеше да може... да направи нещо... Тя въздъхна със Съжаление. Както и да погледнеше на нещата, отговорът неизменно бе един и същ: единственото нещо, което можеше да ѝ бъде в помощ сега. Работа не без известен риск... Тя стана и внимателно се освободи от прегръдките на Кат. Той долови мисълта ѝ за бизнес, изписана върху лицето ѝ и послушно застана край нея, очаквайки новите ѝ инструкции.

— Имам работа за теб — бавно произнесе Сайдър. — Не е свързана с голям риск, ако бъдеш предпазлив. Искам да отидеш и да се срещнеш с един човек вместо мен. Името му е Старлайт, капитан Старлайт от „Гибелен огън“. Ще го намериш в десет часа в гробището Галоу Гейт, в Търговския квартал. Той ще ти покаже стоката си. Ако качеството е добро, обади ми се веднага и аз ще организирам среща, за да уредя прехвърлянето ѝ. Сега, внимавай за нещо, Кат. Честно казано, на Старлайт му е забранено да взема каквото и да било със себе си от „Гибелен огън“; всичко ценно трябва да се предаде на звездното пристанище като такса за пребиваването му там. Така че всичко, което Старлайт ще предложи, ще бъде откъснато от летателната площадка. И тъй като пристанищният директор Стийл е широко известен със съмнителната си репутация, Старлайт ще бъде внимателно надзираван. Капитанът ме увери, че ще гледа да не помъкне опашка след себе си на тази среща, но аз не желая да поемам никакви рискове, Кат. Ако Стийл подуши, че искаме да го преметнем, ще ни насече на парченца. Ако забележиш някой, чийто поглед не ти хареса, не влизай в контакт със Старлайт. Просто се измети оттам и ела бързо при мен. Разбра ли?

Кат кимна. Бизнесът си беше бизнес, стига да имаш очи и на гърба си. Той целуна Сайдър за довиждане, целуна я още веднъж, защото му харесваше, и ловко се придвижи към затворения прозорец. Активира топлинните елементи в костюма си, провери дали функционират правилно и надяна качулката на главата си. Сайдър развинти болтовете на кепенците и ги открехна, потрепервайки от ледения въздух, който нахлу в стаята. Той надяна ръкавиците, прокара ръце по тялото си, за да провери дали не е забравил нещо и скочи с лекота върху перваза на прозореца. Кимна на Сайдър, пресегна се и сграбчи двете стоманени халки, вградени в камъка над прозореца. Хвана ги яко, стегна мускулите си и с една извивка на тялото се приземи на покрива. Зад него кепенците се затръшнаха.

Лъчите на огромното оранжево слънце вече се бяха скрили, но още не бе настъпил истинският нощен студ. Кат се запромъква внимателно по затрупаните със сняг керемиди, след което приседна до един очукан от времето фронтон. Огледа се спокойно, свикнал вече със студа и поривите на ледения вятър. Мъглата беше плътна и гъста, а ледовитият въздух предвещаваеше сняг. Не особено добри условия за катерене по покривите. Сви рамене и се усмихна на себе си. Колкото

по-лоши бяха условията, толкова по-добре бе скрит от недискретните погледи. Той се сви замислено върху фронтоната, наблюдавайки света като орнамент с фантастични фигури. Хрумна му една мисъл и усмивката му се разшири. Щом срещата му със Старлайт беше в десет часа, значи се налагаше да измине голямо разстояние за кратко време. А имаше само един сигурен начин да го направи...

Кат се плъзна по фронтоната, пребяга бързо през покрива, прескочи тясното пространство, за да се прехвърли на отсрещния покрив, както винаги поглеждайки с пренебрежение бездната под себе си. Той бързаше, прехвърляйки се от покрив на покрив като призрак-фантом, носещ се грациозно от фронтон до комин и оттам до водосточна тръба, навлизайки все по-навътре в поквареното сърце на Квартала на крадците. След около половин час скокна на един понисък покрив с изглед към доковете и се взря в тъмните води на река Отъм.

Серпантините от мъгла се виеха над мудните ѝ води, които криволичеха през Квартала на крадците. Реката прорязваше по-голямата част от града и преминаваше през три от кварталите му. Независимо дали бе заледена или не, тя бе най-простият начин за превозване на стоки в Пристанището на мъглите. По нея се плъзгаха шлепове по всяко време на деня и нощта. Кат наблюдаваше щастливо как те се движеха с горящи въглища и носовете им бавно си проправяха път през мрака с един-единствен фар върху кърмата, блестящ като запалено въгленче в нощта.

Смъкна се по една хлъзгава подпора и скокна мълчаливо върху дока. Укри се в сенките и предпазливо се огледа. Встрани от него бяха наредени около десетина щайги готови за товарене, но наоколо не се забелязваше жива душа. Дори толкова рано вечер никой не се осмеляваше да се излага на студа, освен ако не бе крайно наложително. Пристанищните докери сигурно се бяха скупчили около някой мангал в най-близката хижа. Измръзването бе обичайният риск за онези, които работеха в доковете на Пристанището на мъглите. Заплащането беше щедро, ала такова следваше и да бъде. Кат никога не би се изкушил да върши такава работа. Скрит в сенките, той търпеливо изчакваше мудното влачене на шлеповете край него. Дългите плоскодънни лодки изплуваха като огромни зловещи плаващи ковчези от мъглата. Ледът, сковал повърхността на водата, плачеше и се трошеше под

стоманените им носове. Кат наблюдаваше и изчакваше. Накрая един шлеп мина съвсем близо до дока, Кат избра подходящ момент, скокна от мрака и се приземи спокойно на борда му. С лекота, усвоена от дългата практика, се шмугна под един дрипав насмолен брезент, покриващ половината от шлепа, намери си подходяща вдлъбнатина и се скри. Шлепът се носеше по реката от Квартала на крадците към Търговския квартал.

Кат лежеше по гръб в мрака и спокойният ритъм на водата го успокояваше. Той обичаше да пътува с шлеп. Покритието му бе смешно, но така бе по-сигурно за него. Докато някой от екипажа не го откриеше. Той лениво се протегна. Шлепът щеше да го отведе до Галоутрий Гейт след доста време. Веднъж работата му да не бъде толкова сложна. Ако всичко вървеше добре, щеше да пристигне за час.

* * *

Гробището Галоутрий Гейт бе зле осветено и лошо поддържано и дори тежката миризма на тамян, която се разнасяше от близката църква, не можеше да пропъди зловонието. Единствената виеща се пътечка сред гробовете бе покрита с чакъл и обградена с чепати, чворести дървета, чиито бодливи клони се поклащаха неспокойно от вятъра. Избуялата трева полупокриваше занемарените гробове, а стената на високата ограда бе обвита с бръшлян. Каменните плочи и паметниците ярко блестяха под лунната светлина и стърчаха в мъглата като бледи, мълчаливи тревожни призраци.

Макар да бе късно, неколцина мъже копаеха гроб. Загърнати в кожи и дебели наметала, те атакуваха втвърдената земя с ентусиазъм, навярно защото свиването на мускулите ги затопляше. Капитан Старлайт ги наблюдава известно време, след което се обърна отегчен. Крадецът закъсняваше, а студът безмилостно ръфаше. Той се загърна в наметалото си, облегна се на един висок каменен паметник и погледна часовника на лявата си китка. Беше почти десет и половина. Прокле мислено Сайдър и нейния крадец и отпи глътка гъст топъл бульон от джобната си манерка.

„Гибелен огън“ бе развалина, а с високата техника, която се срещаше по-рядко и от златото на тази шибана планета, Старлайт бе

загазил здравата. Той бе разпуснал екипажа и членовете му се бяха разпиляли из града, който ги бе погълнал. Бегълците се бяха пръснали — бяха се погрижили за тях по един или друг начин. Сега Старлайт бе останал сам, без никакви задължения и отговорности освен към самия себе си. За пръв път през съзнателния си живот бе свободен и ненавиждаше това свое ново състояние. Имаше чувството, че е гол. Бе фалирал. Корабът и технологията му бяха конфискувани заради пристанищните такси. Останали му бяха само скъпоценностите и пляката, с която се бе сдобил от пътниците по един или друг начин. Старлайт се намръщи. Никой нямаше право да се оплаква. Той не бе контрабандист или бунтовник, а само капитан на звезден кораб, попаднал в лош час на лоша планета. Бе спасил толкова хора от екипажа си, колкото бе могъл, в замяна на това бе загубил кораба си. Затова имаше право да се облагодетелства и той. Ако пристанищният директор Стийл не го обереше до шушка. Старлайт тръсна глава сърдито. Единственото, което имаше смисъл според него, бе да посъбере малко пари, с които да си купи пътнически билет за някой от контрабандните кораби и да се махне от тази планета. От всичко, на което бе станал свидетел досега, излизаше, че Пристанището на мъглите имаше зъл и негостоприемен дух, за да остане тук.

Недалеч гробокопачите захванаха неприлична песен в ритъма на лопатите, с които риеха земята. Между надгробните плочи се виеха гъсти серпантини от мъгла, отразяващи слабо блясъка на кръглата луна. Вятърът шепнеше между виещите се клони на дърветата. По масивните железни решетки бяха провесени цветни фенери, пергаментът им бе декориран със смръщени и свирепо озъбени разкривени лица, навярно за да плашат злите духове. Старлайт погледна към тях, ала устата му не се изкриви в усмивка. Всеки имаше нужда да вярва в нещо, дори един капитан, изпаднал в беда и загубил кораба си. Той отпи още от бульона с надеждата, че пикантната гореща течност ще отстрани нощния студ поне за малко. Киснеше тук почти час и топлинните елементи в униформата му вече бяха достатъчно изтощени, за да предпазват тялото му от хапливия студ. Той се размърда, облегна се на един висок каменен кръст и продължи да размишлява относно проклетата съдба, която го беше запратила в Пристанището на мъглите.

По чакълестата алея зачаткаха стъпки, които с приближаването си ставаха все по-отчетливи. Старлайт завинти манерката и я пхна в джоба си. В следващия миг крадецът на Сайдър най-после се появи. Старлайт се отлепи от паметника, внимателно нагласи наметалото си и сложи ръка върху енергийния си пистолет. Снажна, висока руса жена с раздърпано сиво наметало изплува от мъглата и решително закрачи към него. Спокойствието и устремеността ѝ, както и немигащият ѝ поглед разтревожиха Старлайт и той отстъпи в сенките, за да ѝ направи път. Тя се приближаваше със спокойна и самоуверена крачка, след това се закова право пред него. Извърна глава наляво и надясно, сякаш се вслушваше в нещо, което само тя можеше да дочуе, след това се взря дръзко право в сгушения в сенките Старлайт и се усмихна. Той отстъпи с неохота назад в лунната светлина, с ръка все още върху пистолета.

— Капитан Старлайт — промълви русокосата щастливо. — Търсех точно вас.

Старлайт рязко кимна.

— Ако не се лъжа, Сайдър спомена, че крадецът ще бъде мъж.

Жената безцеремонно пропусна репликата му покрай ушите си, а очите ѝ студено се взираха в лицето му с настървена настойчивост, от което по гърба му пробягаха ледени тръпки. Те изглеждаха огромни и студени като сапфир на фона на бледото ѝ жълто лице. Тя продължаваше все тъй да се усмихва. Когато накрая проговори, гласът ѝ бе груб и заканаителен.

— Искam си сапфира, капитане. Какво направихте с него?

Старлайт присви очи и бавно кимна.

— Значи така! Вие сте една от бегълките, които доведох тук, нали?

— Сапфирът ми, капитан Старлайт. Искam си го.

Старлайт извади пистолета си от кобура.

— Нямам какво да ви кажа, милейди. Не разбирам за какво става дума.

— Твърде жалко, капитане. — Тя внезапно се разкикоти и две ярки петна лумнаха върху изпитите ѝ бузи.

— Погледнете ме, капитане. Само се взрете в мен.

Кат се сви върху хлъзгавата стена, щом поривистият вятър го перна и запрати три трънливи клона към него. Огледа се бързо и скокна мълчаливо във влажната трева. В гробището Галоутрий Гейт всичко беше спокойно. Сенките се спотайваха неподвижни и по чакълестата алея не крачеше никой.

Кат се огледа подозрително. Предполагаше, че ще има стражи, които да обезкуражават мародерите, дошли да осигурят така вкусната храна за телесните контейнери, ала ръждясалите железни порти зееха широко. Той се взря в студеното нощно небе и тръсна глава. Повече икономии за бюджета. Ако не беше задрямал на шлепа, отдавна щеше да бъде тук. Сега бе закъснял почти с цял час. Нямахше да се учуди, ако на Старлайт му бе писнало да чака и бе решил да пласира плячката другаде. А Сайдър нямахше да е доволна от това.

Кат потрепера не само от нощния студ и започна да се прокрадва като призрак по чакълестата алея на гробището. Лунната светлина блестеше ярко върху белия му термичен костюм. Би предпочел да се движи в мрака, плътно долепен до стената, но гробището бе осеяно с изоставени гробове без кръстове, а той бе суеверен.

Намери капитан Старлайт като изтукан, с гръб, опрян о един каменен кръст, дишащ тежко и взрян невиждащо в нищото. Коленичи до него и помахаше с ръка пред вцепенените му очи, но той не реагира. Навъси чело и усети по гърба и врата да го полазват студени тръпки. Умопобъркан, също като посетителите на „Черният трън“. Кат сухо преглътна, подтискайки внезапния си импулс да се обърне и да побегне. Където и да се озовеше, сякаш попадеше в плен на някакъв омагьосващ ирационален кошмар, който го следваше неотлъчно. Бързо си възвърна самообладанието и претърси дрехите на Старлайт с бездушен професионализъм. Откри само няколко дребни сребърни монети и малък полиран рубин. Изследва скъпоценния камък с тренирано око. Добра стока, ала след като Старлайт бе с облъчен мозък, нямахше начин да получи останалото. Сайдър определено нямахше да бъде доволна.

В яда си ритна каменния кръст и в следващия миг застина, на място, внезапно доловил обезпокоително помръдване с периферното

си зрение. Всичките му инстинкти нададоха тревожен сигнал и той се втурна в сянката на най-близката стена, без да обръща внимание на гробовете, които прескачаше. Този, който бе прогорил мозъка на капитана, все още се спотайваше някъде наоколо, а белият му костюм, който го прикриваше в мъглата и снега, сега, в тъмното гробище го издаваше. Кат все повече и повече стигаше до заключението, че трябваше да си остане на покривите, които му бяха като роден дом. Внимателно се озърна. Окото му долови бегло движение недалеч от мястото, където се бе притаил и след миг той се запромъква натам, за да провери кой е това.

Двама мъже лежаха треперещи на земята край прясно изкопан гроб, а краката им риеха в мократа пръст. Единият се вириаше с невиждащ поглед в нощното звездно небе. Другият бе изтръгнал очите си от орбитите им. Умопобъркани, с прогорени мозъци. Кат се приближи и надникна в изкопания гроб. Косите му щръкнаха, щом съзря един труп върху неравната пръст с врат, извит под невероятен ъгъл.

„Добре — помисли си Кат, обезумял от ужас — той си е на мястото.“

Внезапно потрепера и реши, че вече са му се случили предостатъчно неща. Спотаи се в мрака, изкачи високата каменна стена и побягна към по-понятните ужаси на Квартала на крадците. Не знаеше, че падналият в прясно изкопания гроб мъж бе еспер, който умираше бавно.

Килнат до високия каменен кръст, капитан Старлайт се вириаше невиждащо в разтворените порти на гробището, през които бе профучала бясно Мери Тифона. Висящите по решетките фенери се мръщеа един на друг. При все че Кат не можеше да чуе, Старлайт скимтеше.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КРЪВ И УЖАС

Човекът от Хейдън, наречен Тейлър, пиеше горещо бренди в кръчмата „Зеленият мъж“, където го завари Блекджак. „Зеленият мъж“ се помещаваше на границата между Квартала ла крадците и Техническият квартал, тук най-долнопробното съсловие се смесваше с богатите и властните. Това бе място, където се сключваха сделки и се реализираха планове. Тайните се продаваха скъпо или се коментираха открито, скрепени с договор с дявола. Тук се организираха убийства, създаваха се или се разваляха репутации. По всяко време на денонощието някой правеше сделка за сметка на другия.

Разбира се, нищо в това заведение не беше евтино или долнопробно. „Зеленият мъж“ се славеше с луксозната си обстановка, с първокласната си кухня и превъзходната си винарска изба. Редки скъпоценни гоблени красяха стените, а в мазето газов генератор снабдяваше помещението с ярко електричество и топлина. Въздухът ухаеше на парфюм, обноските бяха изискани и никой не повишаваше рязко глас. Съществуваха правила, които трябваше стриктно да бъдат спазвани.

Блекджак застана до вратата и се огледа. Бе рано сутрин, слънцето изливаше лъчите си ниско на хоризонта, ала край превъзходно гравираните и полирани маси вече бяха насядали петдесетина клиенти; които пиеха и разговаряха делово помежду си. „Зеленият мъж“ бе денонощно заведение и никога не се затваряше. Блекджак изви замислено очи към Тейлър, който седеше сам в една ниша с гръб към стената. Бутилката бренди пред него бе пресушена наполовина. Той вдигна поглед, щом Блекджак си запробива път между масите към него и кимна учтиво. Наемният воин издърпа един стол и се отпусна Срещу мъжа от Хейдън. Тейлър отмести стола си леко, за да не закрива гледката на Блекджак към вратата. Известно време двамата се изучаваха с поглед мълчаливо и всеки изчакваше другия да заговори пръв.

— Чухте ли новината за Стърлинг — изстреля накрая Тейлър. Дрезгавият му, бръмчащ глас отекна неприятно в ушите на Блекджак.

— Видях как се случи — отвърна Блекджак. — Тя пречупи гръбнака му с голи ръце.

— Хиляда и петстотин в злато — процеди накрая Тейлър. — Искam ги довечера.

— Защо е тази припряност?

— Стърлинг е издал името ми на Топаз. Въпрос само на време е да се добере до мен. Да предположим, че не ме съгледа първо в градската стража. Изглежда вече има обявена цена за главата ми. Дори приятелите ми ме отбягват. Уплашени са от изследователката. Познавам Стърлинг от близо девет години. Той бе един от най-превъзходните гладиатори, подвизавали се някога по арените на Голгота, а тази жена го направи да изглежда като аматьор. Винаги съм бил сигурен, че е опасна. Трябваше да ни го съобщиш, войнико... Изследователите нямат човешки образ, също като мен. Както и да е, нямам намерение да се навъртам наоколо, докато ме потърси. Не знам кой безмозъчен идиот е очистил съпруга й, но по дяволите, нямам намерение да й обяснявам, че е станало по погрешка. Купих си билет за един контрабандистки кораб, който излита утре сутринта.

— Тези места явно са скъпи — отбеляза Блекджак.

— Хиляда и петстотин в злато — съобщи Тейлър гордо. — Ако не се налагаше да се пръждосам с кораба, щях да го накъсам на малки парченца и да танцувам върху останките му. А сега, войнико, мога да взема пари от теб като откуп за мълчанието ми, в противен случай ще ги получа от пристанищния директор Стийл като награда, че съм те предал. Не ме е грижа от кого ще получа парите.

Блекджак се взря замислено в човека от Хейдън. В дрезгавия му нечовешки глас се долавяше незабележимо вълнение, а в дълбоките му златисти очи се таеше нещо като страх.

— И с какво толкова те е уплашила нашата изследователка? — попита бавно той. — Добре, виждал съм я да се сражава. Чудесна е, много е добра. Но ти си киборг. Би следвало да можеш да се грижиш за себе си.

Тейлър поклати глава и пресуши последните остатъци от брендите си. Вторачи се с мрачно лице и блуждаещ поглед в дъното на празната си чаша.

— Никога ли не сте чували за изследователката Топаз? Мислех, че всеки в Пристанището на мъглите е чувал историята ѝ. Тя се е превърнала в страшилище за Империята. Майките плашат децата си с нея. Тя е сирена, войнико. С омайното си пеене може да разкъса мозъка ти на части. Империята я е обучила да унищожава всякакви чужди цивилизации. Във всеки случай е превъзходна в работата си. И един ден се възправила срещу Империята или Империята се изправила срещу нея и тя побягнала. Сирените са рядкост и Империята иска да си я върне обратно, за да я държи под контрол. Мисля, че хората и досега още се боят от нея. Империята изпратила цяла група стражи по петите ѝ, петстотин добре обучени войници. Заловили я на малка планета, наречена Виримонд. Убила всички с една-единствена песен: най-мощният еспер, който някога се е раждал. Като прибавиш и изследователските ѝ умения да върти меч и да си служи с разрушителен пистолет, имаш насреща си воин, с когото не бих искал да се сражавам. Нито пък вие, ако имате поне малко здрав разум в главата си. А сега, кога ще ми дадете парите?

— Забравете за това — срязва го Блекджак сухо. Тейлър го измери с кръвнишки поглед.

— Може би не съм се изразил ясно, войнико — нямате избор.

— Винаги съществуват различни възможности.

— Да не мислите, че блъфирам?

— Не — отвърна Блекджак. — Съвсем не мисля така.

Тейлър скочи от стола и се метна встрани, а бликналият горящ поток енергия от пистолета на Блекджак се размина с него само на косъм. Мъжът от Хейдън се окопоти бързо и се усмихна мрачно. Блекджак блъсна стола си с едно движение и се изправи с меч в ръка. Тейлър пристъпи към него и елитният воин отстъпи предпазливо встрани, като държеше меча пред себе си. Отекнаха звуци от бъртане, боричкане и пълзене. Клиентите на „Зеленият мъж“ хукнаха навън или се изпокриха под масите. Една маса в дъното на кръчмата избухна в пламъци от енергийния лъч на разрушителя. Блекджак пхна пистолета в кобура и размаха меча с дясната си ръка. Докато кристалът се презареждаше, битката можеше да приключи. Той се потупа по хълбока с лявата си китка, след което изкова блестящ силов щит.

Тейлър започна бавно да обикаля около него със спокойни и нетрепващи златисти ириса. Жестовите му бяха целенасочени и

премерени, обезпокоително прецизни и грациозни. Не носеше пистолет или меч. Не му бяха нужни. Блекджак претегли меча си с ръка. Никога не бе влизал в двубой с човек от Хейдън, но вярваше в способностите си. Бавно описа кръг, без да изпуска от очи Тейлър, като внимаваше да държи леко съскащия щит помежду им. Известно време единственият звук в кръчмата беше равномерното им, контролирано дишане и тихото тътрене на обувките им по пода. Блекджак замахна с меча и се нахвърли яростно върху открилия се врат на Тейлър. Човекът от Хейдън лесно парира удара на въртящото се острие и се нахвърли към гърлото му. Блекджак препречи щита си точно навреме, когато Тейлър му нанасяше удар. В спокойния въздух лумнаха гъсти искри и се посипаха и Тейлър отстъпи назад, като поклащаше глава. Блекджак се олюля от удара, но успя да запази равновесие. Имаше късмет в битките и отлично знаеше това. Никога не бе виждал някой да маневрира толкова бързо.

Тейлър грабна близката маса и я разцепи на две; дървото простена от удара. Човекът от Хейдън докопа един от краката ѝ, дълго почти метър компактно желязо. Желязото не можеше да се пререже със стомана, но можеше да се пререже с лазерен лъч. А Тейлър бе унищожил една желязна маса с голи ръце. „Ако се опитва да ми направи впечатление — помисли си Блекджак — успява.“

Тейлър пристъпи напред и размаха огромния крак над главата на Блекджак. Но той издигна щита си и Тейлър промени посоката на удара в последния момент. Кракът се завъртя в ръцете му и се вряза под блестящия щит, като удари Блекджак отстрани и го принуди да отстъпи. Ребрата му пропукаха от удара и той с мъка се задържа прав. Задави се болезнено и от устата му бликна кръв. Тейлър настъпи отново и Блекджак отскочи бързо встрани, като издигна щита си, за да прикрие наранената си страна. Тейлър завъртя железния крак на масата със светкавична бързина и само късметът спаси наемникът от размазване на черепа. Той усети как при удара с желязото въздухът изсвистя край лицето му и тогава, за част от секундата, докато Тейлър се готвеше за нов удар, издигна щита срещу крака. Бляскавият му ръб разсече желязото и Тейлър остана само с парче дърво в ръцете. Ловко отстъпи бързо назад и приклепна отново зад щита си. Тейлър се взря в дървеното парче в ръката си и го запокити небрежно встрани. Погледна към Блекджак и се усмихна.

Блекджак започна да обикаля бавно, отстранявайки с трясък столовете и масите от пътя си. Нуждаеше се от пространство, за да маневрира. Строшените ребра му причиняваха остра пулсираща болка, но той се стараеше да не ѝ обръща внимание. Не можеше да си позволи вниманието му да бъде отклонено от битката. Тейлър вдигна лявата си ръка и я насочи към Блекджак. За миг човекът от Хейдън се задържа в тази поза, след което направи странно движение, при което сърцето му заби учестено. В китката на Тейлър проблясна стоманено острие. Наемният воин отскочи назад и вдигна щита си, за да предпази гърдите си, щом прогарящият енергиен лъч блъвна от разрушителя на човека от Хейдън. Той рикошира в силовия щит и изпепели близката прекатурена маса. Тейлър свали ръката си.

Блекджак преглътна сухо. Трябваше да се впусне в атака и да сложи край на тази безмислена зловеща игра, докато все още имаше шанс. Нямаше представа какви други сюрпризи криеше тялото на мъжа от Хейдън. Запристъпва внимателно напред и Тейлър мигом се изправи насреща му. Воинът замахна към незащитените му ребра и ги проряза. Лявата ръка на човека от Хейдън се стрелна изумително бързо напред и сграбчи меча. Широка, масивна длан обви здраво стоманеното острие и го задържа, въпреки острите му ръбове. Блекджак забеляза как плътта на противника му се разкъсва и продължаваше да нанася пред себе си удари с меча, но съзря да се появява имплантирана стоманена броня под кожата му. Опита се да изтръгне меча си, но напразно. Тейлър бавно заиздига другата си ръка към гърлото му. Наемният воин наклони щита си встрани, за да нанесе удар по ръката му и човекът от Хейдън захвърли меча си и отскочи назад вън от прицела му.

Известно време двамата се наблюдаваха мълчаливо и тогава Тейлър изведнъж приклепна и подскочи във въздуха с едно-единствено грациозно движение. Увеличените му мускули се стрелнаха към стъписания наемен воин и пое новия удар с лекота. Преди Блекджак да успее да отскочи, кракът на Тейлър се изстреля в ужасяващ каратистки ритник и го улучи право в гърба. Лицето му се изкриви от страховитата болка и той рухна тежко на пода, изпускайки меча си, като едва не се поряза зле върху ръба на собствения си щит. Претърколи се неловко по гръб, надмогвайки острата болка, и измъкна от върха на ботуша си остра кама. Тейлър стоеше и го съзерцаваше

иронично със смъртна вражда в присвитите си, отровни очи. Блекджак запрати ловко камата си право към сърцето му, влагайки в удара цялата си сила и мощ. Човекът от Хейдън я улови във въздуха, пречупи острието ѝ на две и захвърли парченцата настрани. Щитът на Блекджак проблясна и угасна.

Тейлър пристъпи бавно напред, наслаждавайки се на нескритото отчаяние, изписано върху лицето на воина, и Блекджак заотстъпва назад по дебелия килим. Мъжът от Хейдън протегна самоуверено ръце. Блекджак се блъсна в срещуположната стена, знаейки, че пътят му за отстъпление назад е отрязан. Той зашари по стоманената гривна на китката си, но без нужния ефект. Блестящата сила на щита му бе мъртва.

— Трябваше да провериш енергийното му ниво — подхвърли Тейлър злъчно. — Ще трябва да мине поне час, докато кристалът му се презареди. А дотогава може много да се случи.

Той се наведе, сграбчи Блекджак за кожената дреха и с една ръка го вдигна от пода. Блекджак го ръгна в слабините. Тейлър почти не почувства удара. Блекджак впи нокти в ръката, която толкова лесно го бе отделила от пода, сетне протегна двете си ръце, за да ги склучи здраво около гърлото на Тейлър. Под грубата жилеста кожа наемният воин усети дебел слой стомана. Тейлър го перна нехайно по лицето и от разцепените му устни бликна кръв. Перна го отново и Блекджак почувства как челюстта му се пропуква.

В този момент силовият щит в ръцете му отново се активира и Тейлър нададе пронизителен рев, преди горният му ръб да се вреже дълбоко в гърлото му. Той отпусна Блекджак, рухна настрани и от дълбокия разрез, който почти го бе обезглавил, рухна кръв. Замята се на пода, сграбчил гърлото си с две ръце, сякаш се опитваше да затъкне раната с бруталната си сила. Накрая потокът кръв секна и ръцете му увиснаха безпомощно. Блекджак се вдигна с мъка на крака и угаси силовия си щит.

— Навременно средство — промърмори дрезгаво той към неподвижния мъж от Хейдън. — Стар войнишки трик. Помислих, че съм го отложил прекалено дълго.

Блекджак се приближи предпазливо до човека от Хейдън и провери пулса и дишането му, за да се увери, че е мъртъв. Това му отне известно време, ала накрая се изправи доволен и се огледа за нещо за

пиене. Една глътка освежително бренди нямаше да му дойде зле. Тръгна към бара с олюляваща се походка. Имаше поне едно счупено ребро, ако не и повече, а гърбът адски го болеше в синхрон с пребитото му лице. Клиентите на „Зеленият мъж“ бавно изпълзяваха от местата, където се бяха изпокрили, коментирайки тихо, ала оживено. Някои дори изръкопляскаха. Блекджак се поколеба дали да не направи кратък поклон. Почти бе стигнал до бара, когато приглушените възгласи неочаквано секнаха.

— Добре се справи с човека от Хейдън — прозвуча студен глас зад него. — Направо съм възхитена.

Блекджак се обърна рязко и зърна на вратата поразителна жена, средна на ръст, с късо подстригана тъмна коса, която се вириаше хладнокръвно в него. Бе наметната с изследователско наметало с моркосин цвят. Блекджак знаеше и без да вижда, че на гърба ѝ има дупка от изгаряне.

— Топаз — възкликна той прегракнало. Очите му сподиреха меч, захвърлен прекалено далеч от него на пода, а ръката му прилепна върху кобура на заредения му револвер.

— Чувал си за мен — изрече с вледеняващ кръвта му глас Топаз и елегантно пристъпи напред. — Нищо добро, надявам се.

— Имала си шанс да проникнеш тук — забеляза Блекджак. — Никой в дупка като тази не храни любов към стражите.

Още докато изричаше това, забеляза как петдесетина от посетителите се промъкват напред. По неписан закон, който се спазваше строго от богатите и влиятелни клиенти, стражата трябваше незабавно да се омете от заведението сама. Трябваше да се плати известна цена, за да се избегне откритата война. Подразбираще се също така, че всеки страж, който влезеше в „Зеленият мъж“, вършеше това на свой собствен риск. Никой тук не обичаше стражите и повечето имаха стари сметки за уреждане с тях. Последва подрънкване на стомана и мечовете бяха издърпани от ножниците. Някой грабна бутилка за гърлото и я строши в ръба на масата. Светлината ярко проблясна върху разпилените парчета стъклария. Клиентите на „Зеленият мъж“ запристъпваха бавно на групички, водени от обща злоба и гняв. Топаз стоеше неподвижно, изправена в средата на кръчмата, и студено се оглеждаше. Тогава отвори уста и запя.

Тълпата мигом се разпръсна, щом вълните на песента я заляха, дращейки по нервната система на всеки и предизвиквайки страшни, разкъсващи болки в телата им. Мечове, ками и натрошени бутилки изпадаха на пода, а притежателите им залитаха ужасено, като притискаха ушите си с ръце, неспособни да се съсредоточат върху нещо друго освен страховития звук, който разцепваше бавно мозъците им отвътре. Топаз спря песента си и внезапната тишина се нарушаваше само от приглушените крясъци и стенания на посетителите на „Зеленият мъж“. Те се впуснаха да бягат към задния вход. За няколко секунди помещението се опразни, останаха само Топаз и Блекджак.

През цялото време, докато траеше атаката на сирената, наемният воин бе останал недокоснат от дивата ѝ песен. Той наблюдаваше очарован ѝ ужасен как Топаз напада тълпата убийци и я разпръсва за секунди. Може би историите за предводителката на стражите съвсем не бяха преувеличени. Той се учуди за миг защо песента не бе го засегнала. Нямаше имунитет, никой нямаше, дори и есперите. Навярно Топаз бе насочила песента си така, че да не го засегне. Не искаше да се запита защо го е направила. Тя все още се нуждаеше от информация за смъртта на съпруга си и възнамеряваше да я получи от него. Ако държеше езика зад зъбите си, можеше да се измъкне от тази ситуация жив. Наблюдаваше неспокоен как Топаз бавно се приближава към него.

— Не помня да сме имали дразги — внимателно подметна той.

— Тогава паметта ти изневерява — сръза го Топаз и се закова на няколко метра от него. — Следях внимателно Тейлър. Знаех, че рано или късно господарят му ще изпрати някой, който да му запуши устата. Добре се справи, войнико.

— Благодаря — измърмори Блекджак.

— Срещаме се навреме — заяви Топаз. — Сега искам да науча името на господаря ти.

— Лиън Въртю — отговори Блекджак глухо. — Има контейнер за органи.

— Зная го. Той е отвратителен страхопъзльо. Може да организира убийство, но никога не би се осмелил да го извърши сам. Накрая ще се справя и с него. Сега искам да знам името на убиеца.

— Не ми е известно.

— Гласът ти ми подсказва, че лъжеш. Сирените отгатват много неща по гласовете. Блекджак, ти ли уби съпруга ми?

— Беше нещастен случай.

— Задавах си и този въпрос — промълви изследователката Топаз. — Той носеше наметалото ми, а в хаоса на битката, и кучетата, и мъглите... Задавах си го. Майкъл загина вместо мен. Ще те убия бавно заради това.

— Не се и съмнявам — процеди Блекджак. — Твоята есперска същност не дава и пет пари за честна битка.

Топаз му хвърли изучаващ поглед, наклонила леко глава встрани.

— Опитваш се да ме разгневияш — изрече студено тя накрая. — Искаш да ме лишиш от предимствата ми и да ме накараш да проявя емоции. Но изследователите не изпитват чувства. Сигурно знаеш това.

— Ти си по-различна.

— Да — отвърна Топаз. — Майкъл ме научи отново да бъда човек. И така, когато той загина, аз се заклех с войнишката клетва на мъжа си да отмъстя. Заклех се в ужаса и кръвта. Знаеш какво означава това, Блекджак, нали?

Наемният воин не отвърна нищо. Топаз бавно кимна със студено и безизразно лице.

— Много добре. Справедлива битка, Блекджак. В мига, в който те убия, ще изпитам наслада от смъртта ти повече. Препаша си меча, войнико.

Блекджак бързо се приближи до мястото, където лежеше захвърленият му меч, и се наведе да го сграбчи. Той задържа дъха си, тъй като наранените ребра го боляха и за миг всичко изчезна в парещ, пулсиращ, червена като кръв пелена. Проскърца със зъби и положи усилие да потисне болката, изтласквайки я към дълбините на съзнанието си, там, откъдето нямаше да изблигне. Сграбчи меча си и се изправи. Ранената ръка леко сковаваше жестовете му, това бе всичко. Тренираността му на воин щеше да се справи с болката, колкото бе необходимо. Измери Топаз с присвити очи и стисна здраво дръжката на меча. Изследователката трябваше да умре. Тя знаеше твърде много, а освен това той не понасяше хора, които се месят в личния му бизнес. По устните му плъзна лека усмивка. Тя трябваше да се замисли малко преди да даде съгласието си за честна борба. Той никога не се бе сражавал честно в двубоите през живота си, нямаше

намерение да го стори и сега. Особено срещу някаква си проклета есперска кучка. Усмивката му бавно се разшири, щом тръгна към очакващата го изследователка. Не се налагаше да бърза: този път щеше да примеси борбата с малко удоволствие. Щеше да ѝ демонстрира истинското значение на ужаса и кръвта.

Топаз му се усмихна и изпя един-единствен пронизителен тон. Блекджак подскочи уплашен, когато стоманената гривна на ръката му внезапно заигра и тупна на пода. Втренчи глупав поглед в димящите останки от силовия му щит, които се свлякоха в краката му, и извърна очи към Топаз. Тя продължаваше да се усмихва.

— Искаше честна битка, нали? Да бъде волята ти.

Тя свали собствената си гривна и я пхна в джоба, извади меча си и ловко запристъпва към него. Той размахва своя меч и се спусна да я посрещне. Внимателно описаха полукръг един срещу друг, като от време на време хващаха остриетата, за да се уверят в слабостите и предимствата си. Блекджак пръв нанесе удар и Топаз ловко го парира. През следващите няколко минути празната кръчма се превърна в арена на звънтене на стомана. Блекджак умело редуваше различни тактики и мръсни трикове, в които бе обучен, за да приключи бързо битката. Употребяваше изкусните си умения, които бе придобил през дългите си войнишки години, но студена пот обля лицето му, когато разбра, че този път триковете му няма да минат. Топаз беше изследовател. Той се биеше храбро, като не отстъпваше и сантиметър, яростно дирейки да открие пробив в защитата на врага. Вече беше уморен и ранен, а сега, след като бе лишен и от щита си, предимствата на двамата взаимно се неутрализираха и това не му беше по вкуса. Той се хвърляше напред и мушкаше с меча си, острието му проблясваше във въздуха в яростни удари и сеч, но по някакъв начин острието на Топаз винаги го отбягваше. Стъпка по стъпка, метър по метър тя го изтикваше назад, а лицето ѝ не губеше спокойния си, очарователен и съсредоточен израз. От многобройните рани по гърдите и ръцете му потече кръв. Дори не можеше да се приближи и да я докосне. За миг страхът и отчаянието като че ли вляха нови сили в ударите му, но това не бе достатъчно. Тогава той се взря в очите ѝ и съгледа безмилостния гняв, който гореше в тях и я подтикваше да се бори, и осъзна, че няма шанс да победи. Отстъпи бързо назад, преминавайки от атака в защита, а умът му бясно работеше. Когато накрая му просветна отговорът, се зачуди

как е могъл да пропусне шанса си досега. Нахвърли се с вихър удари към Топаз и ловко запрати меча си срещу нея. Тя лесно го отблъсна с върха на меча си, но за този кратък миг воинът успя да отскочи назад върн от обсега ѝ и да измъкне револвера от кобура си. Забавянето бе колкото бе нужно. Насочи разрушителя си към нея. Пръстът му бе на спусъка. Тогава Топаз отвори уста и запя.

Блекджак замръзна, неспособен да помръдне, щом вълните на песента го заляха, дращейки ужасяващо по нервната му система. Колкото и да се опитваше, не можеше да помръдне пръста си, за да натисне спусъка. Песента на Топаз ту се издигаше нагоре, ту спадаше и оглушително кънтеше в мозъка му и той усети с ужас как собствената му ръка бавно вдига револвера и се прицелва в дясното му око. Не можа дори да изкрещи, когато песента на Топаз задвижи пръста му и натисна спусъка.

Изследователката Топаз прониза с поглед сгърченото тяло, простряно пред нея. „Кръв и ужас — помисли си бавно тя. — Обещах ти кръв и ужас, Майкъл, любов моя.“ Тя се извърна и прибра меча си в ножницата. Чувстваше у себе си странна празнота. Бе изпитала силно удовлетворение в мига на смъртта на Блекджак, но сега това чувство бе преминало и не можеше да бъде заместено с нищо. Оставаше ѝ Лиън Въртю, с когото трябваше да се справи. Той бе издал заповедта да убият Майкъл. Интересно би било да го запита защо, преди да се разправи с него. Но дълбоко у себе си долавяше, че смъртта на Въртю нямаше да се окаже толкова важна за нея, колкото саморазправата с Блекджак. Яростта и неукротимата ѝ жажда за отмъщение я бяха държали гордо изправена, откакто Майкъл бе загинал. Сега нямаше с какво да запълни живота си, нищо не можеше да я предпази от горчивите ѝ мисли.

„О, Майкъл, какво ще правя без теб сега...“

Тя напусна „Зеленият мъж“ без да се обръща и изчезна в мъглата. Отдалечаващите ѝ се стъпки известно време отекваха, бавно заглъхвайки, после се изгубиха и стопиха и не остана нищо друго освен студът и леденото, адско мълчание на нощта.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В ПАМЕТ НА ДЖЕЙМИ

В деня, когато погребваха Джейми Роял, снегът се сипеше тежко над земята. Гъста мъгла обгръщаше гробището като сив дрипав воал, а острият вятър виеше сред превиващите се дървета. Доналд Роял стоеше край прясно изкопания гроб и мълчаливо наблюдаваше как отрупания със сняг ковчег бавно се спуска в очакващата го пръст. Колд Харбър не бе най-реномираното гробище в Пристанището на мъглите, нито пък най-люксозното, ала бе най-старото. Костите на четири поколения по линия на Роял лежаха в Колд Харбър, а сега и на пето, с Джейми. Доналд сведе ниско глава под навявания от вятъра сняг и се опита да се съсредоточи върху думите на свещеника. Древните традиционни латински фрази не звучаха успокояващо както някога, навярно защото ги бе чувал твърде често в живота си.

Той леко повдигна глава и се огледа наоколо. В мъглата не можеше да се забележи нищо, ала нямаше и нужда. Знаеше къде бе погребано семейството му. Съпругата му Мойра бе положена в сянката на голямата Източна стена. Той ходеше на гроба ѝ два пъти седмично, понякога за да поседне и да си поговори с нея, понякога само да помълчи и да се унесе в спомени. Недалеч стърчеше прост каменен паметник с издълбани две имена: на сина му Джеймс и на снаха му Хелън. И двамата бяха загинали във войната срещу Високата стража преди повече от двадесет години. Телата им не бяха открити, но Доналд все пак им постави надгробни плочи. Чувстваше, че те биха поискали това. Дъщеря му Катрина почиваше до майка си. Беше се омъжвала два пъти и двата — за нехранимайковци, при все това приживе изглеждаше твърде щастлива. Най-добрата готвачка, която бе познавал. Ресторантът ѝ бе прочут в онези дни. Тя заслужаваше по-добра участ от наръгването с нож в гърба от някакъв незнаен крадец.

А сега беше ред на Джейми. Доналд се взря мълчаливо в малката групичка опечалени край гроба. Не бе очаквал да се стекат много хора и предположението му излезе вярно. Мадълайн Скай бе застанала

естради от него, неузнаваема с дебелилото си кожено наметало с качулка. До нея бе Сайдър, съдържателката на заведението „Черният трън“. Твърда жена от всякаква гледна точка. Лицето ѝ бе спокойно, а очите — сухи, но Доналд я бе видял да полага малък букет цветя върху ковчега на Джейми. Ръцете ѝ бяха възхитително нежни и преди да се отдалечи, леко бе докоснала с пръст капака на ковчега, сякаш за да си вземе последно „сбогом“. Край нея бе застанал Джон Силвър с черни, традиционни за случая роба и наметало, които придаваха на младежките му черти сурово, сдържано мъжко достойнство. Есперът се бе втренчил с блуждаещ поглед в прясно изкопания гроб, унесен в собствените си спомени и мисли.

Никой друг не бе дошъл да изпроводи Джейми във вечното му жилище.

Доналд тихо въздъхна и се загърна в наметалото си при поредния остър бръснеш повей на вятъра. Очаквал бе и Джиджиън Стийл, ала пристанищният директор не се бе появил. Това не бе за чудене при чудовищните му проблеми, ала все пак... Поне да беше изпратил венец. Свещеникът привърши службата си, прекръсти се бързо и затвори библията с рязък професионален жест. Пророни няколко съчувствени думи към Доналд, потупа го по рамото и забърза към следващия си ритуал. Началото на зимата бе винаги най-редовното време за погребения. Двама гробари стояха настрани, изчаквайки търпеливо опечалените да се оттеглят, за да се захванат за своята работа. Доналд взе шепа пръст и я хвърли върху капака на ковчега. Тя отекна високо — скръбен, груб, финален звук.

— Сбогом, Джейми — промълви Доналд тихо. — Почивай в мир, момчето ми. Ще издира негодните, които причиниха смъртта ти, обещавам. Обещавам ти.

Той се отмести, като наблюдаваше мълчаливо как всеки вземаше шепа пръст и я хвърляше върху ковчега. Капакът бе спуснат още по време на службата. Лицето на Джейми бе жестоко обгорено и никой от погребалните служби не можа да възстанови чертите му. Както и да е, Доналд не бе пожелал да види за последен път тялото. Предпочиташе да си спомня Джейми в най-разкошния му период: млад, красив и кипящ от енергия.

Мадълайн Скай се приближи до него и съчувствено задържа ръцете му в своите. Тя го притисна нежно и после се отстрани, щом

Сайдър и Джон Силвър пристъпиха да поднесат съболезнованията си. Сайдър хвърли поглед към загадъчната фигура с качулка, ниско нахлупена над очите, и кимна учтиво на Доналд.

— Разбрах, че Джейми се е споминал, дължейки пари — промълви тя с дрезгав глас. — Имам няколко кредита, заделени настрана. Ако имате нужда от тях, за да покриете дълговете на Джейми...

— Благодаря ви — откликна Доналд. — Имам достатъчно пари, за да се погрижа за дълговете му. Но много мило от ваша страна, че ми предложихте помощ.

— Харесвах Джейми. С него човек винаги беше на седмото небе.

— Да. Не знаех, четете били приятели.

— Нито пък аз, докато не ни напусна. Ще ми липсва. Тя стисна ръката на Доналд, след това се обърна и се отдалечи, крачейки припряно в мъглата. Джон Силвър пристъпи напред, за да заеме мястото ѝ.

— Познавах Джейми само от няколко години — промълви той развълнувано. — Когато се вгледам назад в годините, ми се струва, че прекарах по-голямата част от времето си, опитвайки се да го държа настрана от ръцете на стражата. Животът изглежда блед и скучен без него, той вдъхваше живец на всяко нещо.

— Имате ли някакви вести за неговия убиец? — попита Доналд учтиво. Той знаеше отговора предварително.

— Съжалявам, не. Но времето е пред нас.

— Да.

— Директорът Стийл ме помоли да ви поднеса извиненията му. Начинът, по който нещата се...

— Разбирам. Моля ви, изкажете му благодарност за венеца.

— Разбира се — Силвър хвърли поглед към гроба. — Джейми бе по моему добър приятел. Съжалявам, че не го познавах по-отпреди.

Той раздруса ръката на Доналд и потъна в мъглата.

Край гроба останаха само Доналд Роял и Мадълайн Скай.

— Винаги съм си мислила, че Джейми има повече приятели.

— Не — отсече Доналд. — Не и истински приятели. Случайни познанства, партньори в бизнеса, пиански компании, навъртаха се много. Ала твърде малко приятели в истинския смисъл на думата.

— Струва ми се, че това важи за всички нас, щом настъпи краят ни.

— Може би.

— Ами останалите членове на семейството?

— Няма други. Само аз съм.

Те постояха известно време мълчаливо, всеки с мислите и спомените си.

Мадълайн...

— Да, Доналд.

— Обичаше ли го?

Мадълайн Скай твърдо отбягна погледа му.

— Не зная. Може би. Не го познавах от дълго време. — Тя внезапно се закова и гласът ѝ се прекърши. — Да, разбира се, обичах го.

— Казвала ли си му го някога?

— Не, никога. И не съжалявам за това.

— Защо скъсахте отношенията си? Справяхте се чудесно като партньори.

— Да, така беше. Но имахме спор помежду си. Едно от онези смахнати неща. По онова време това имаше значение.

Доналд я хвана под ръка и я поведе настрани от гроба.

— Хайде да си вървим — промълви той спокойно. — Вече се простихме с него и сега ни очаква работа. Някой трябва да плати за смъртта на Джейми и струва ми се, че зная кой.

* * *

— Доналд, не можеш просто да се вмъкнеш в кабинета на Лиън Въртю и да се опиташ да се срещнеш с него. Има инсталирана охранителна система с висока техника каквато не можеш да си представиш, само и само за да го предпазва от такива като нас.

Доналд Роял грееше премръзналите си пръсти край горящия огън, като правеше от време на време гримаси от болките, които му причиняваше отделянето на студа от вкочанените крайници. Кантората на Скай трябваше да се затопля дълго, а той бе прекарал часове в мразовития въздух. Скай му говореше от няколко минути, но и да

чуваше думите ѝ, не го издаваше с нищо. Втренчил бе поглед в подскачащите искри, а устата му бе присвита в тънка мрачна линия. Когато накрая се пробуди от унеса си, гласът му прозвуча спокоен, дори безжизнен.

— Аз съм възрастен човек, Мадълайн. Трябваше да ме видиш на млади години: очите ти щяха да изскочат от орбитите си и сърцето ти щеше лудо да затупти. Както се мълви сега, бях герой в онези дни. Не съм толкова самоуверен; бях прекалено зает да се разправам с нещата в Пристанището на мъглите, че да имам време да се захвана и със себе си. Вършех само онова, което се налагаше.

Тогава изгубих съпругата си и двете си деца, а ето, че днес положих в гроба и едничкия си внук. Надживях всичките си приятели и мнозина от враговете си и обръщам поглед към миналото като към легенда, в която трудно се разпознавам. Джейми бе едничкото скъпо нещо, което ми бе останало. Той бе е бурен и непокорен характер, ала проявяваше особен стил за сприятеляване с хората. Хранех толкова надежди за него... А сега той е мъртъв. Някой трябва да ми плати за това. Не ме е грижа, че Въртю разполага с цяла смрадлива армия зад гърба си; няма да му позволя да ми се изплъзне заради това, което направи.

Той сви рамене и се усмихна, като се извърна към огъня, за да се вгледа в Мадълайн Скай.

— Няма защо да се захващаш с това, момиче. Аз нямам какво да губя, но ти си млада и животът е пред теб. Джейми не би искал да се затриеш, за да отмъстиш за пъклените планове на един надут изкуфял дъртак.

Скай топло му се усмихна.

— Някой трябва да прикрива гърба ти. Виж, не можем да бъдем сигурни, че точно Въртю е човекът, когото търсим. Направих някои дребни проверки и не стигнах до никакъв резултат. Ясно е, че Джейми е извършвал някаква куриерска работа за него, но никой не знае в какво се е състояла тя. Клоня към това, че Въртю може би има някакви неприятности. Той е ограничил бизнеса си с телесни органи до минимум, а снабдителите му нещо се бавят. Дори се носи слух, че се опитвал да си купи пътническо място в един от контрабандистките кораби. Във всеки случай, трудно можеш да се добереш до сигурни сведения. Хората се страхуват дори да прошепнат името му. След

онова, което се случи с Шрайк в „Червената пика“, трудно можеш да ги обвиняваш.

— Споменава ли се кой го е убил?

— Нищо определено. Съществуват подозрения, че галеникът на Въртю, наемният воин, е забъркан в тази игра, но никой не се осмелява открито да говори за това.

— Добре тогава — произнесе спокойно Доналд. — След като не можем да получим отговор от другите, налага се да го изтръгнем от самия Въртю.

— Няма да е толкова лесно, Доналд.

— Изумително сте права — проехтя зад тях груб, сардоничен глас.

Доналд и Скай мълниеносно се извърнаха и съзряха огромен мъж с мечешки ръст, който беше задръстил отворената врата. Почти седем стъпки висок и повече от три широк в дебелиите си кожени дрехи, с широко грубиянско лице, което почти не се виждаше под дългите сплъстени фитили антрацитна коса и огромна рунтава брада. Очите му бяха тъмни и сънливи, а усмивката му — цинично жестока. Той огледа малката мизерна канцелария и подсмръкна презрително. Зад него четирима набити здравеняци вибрираха с мускулите си и демонстрираха нещо като хватка с ръце. Доналд хвърли укоризнен поглед към Скай.

— Крайно време е да помислим най-сетне за охраната на тази сграда.

Скай кимна мрачно и впи гневен поглед в новодошлите.

— Деловите часове са приключени. А сега, кои по дяволите сте вие и какво търсите тук?

— Аз съм Старгрейв — избъбра гигантът бодро. — Сигурно сте чували за мен.

— Разбира се — отвърна Скай саркастично. — Протекции, черна борса и разни гнусни далавери в преследване на хора. Последния път, доколкото разбрах, бе обявена награда за главата ви от трийсет хиляди.

— Петдесет хиляди, жено. Бъдете точна в цифрите.

— Какво търсите тук, Старгрейв — запита Доналд с леден глас.

Гигантът се разкикоти. В смеха му нямаше и следа от хумор, само неприкрита злоба.

— Възхищавам се от хора, които пристъпват направо към бизнес. Добре, дядка, струва ми се, че ти и твоята дама си навирате носовете в работи, които ама хич не ви засягат.

— И ти си дошъл тук, за да ни предупредиш ли?

— Нещо такова, старче. И двамата бяхте непослушни, така че и двамата трябва да си получите наказанието. Тя ще си счупи краката, а ти ще получиш здрав ритник по задника. Нищо лично, нали разбирате?

Доналд се разсмя и Старгрейв се навъси пред искреното забавление в гласа му.

— Мислиш, че блъфирам ли, старче?

— Ни най-малко — отвърна Доналд с металически нотки в гласа. — Добре е да се увериш, че някои неща са си както са си били. Ще се позабавлявам малко да те науча как да избягваш грешките.

— Тоя е изперкан — изръмжа един от здравеняците. — Дайте да си свършим бързо работата и да се омитаме оттук.

— Правилно — отвърна Старгрейв спокойно. — Но мисля също да строшим един от краката на древното изкопаемо. Не обичам да ми се присмиват в лицето.

Той пристъпи напред, а четиримата главорези се вмъкнаха след него в стаята. Доналд бавно се огледа, насочвайки вниманието си към подредбата на мебелите с оглед на евентуални преимущества или недостатъци. Въпреки неравенството на силите той реши да се впусне в атака. Един от главорезите се ококори любопитно срещу Скай, все още анонимна в тъмното си наметало с качулка, нахлупена ниско над очите ѝ. Изведнъж лицето му преbledня и той застина на място.

— Не може да бъде! Не може да бъде! Въртю каза, че вие сте...

Той изкрепя диво и рухна назад, ножът на Скай бе пронизал лявото му око. Последва грубо подрънкване на стомана и Скай се хвърли напред, извивайки меч в ръка, чието светло сребро разля блясък сред въздуха. Друг главорез се плъосна на пода, отчаяно вкопчил се в широката рана на корема си. Скай бързо се извърна, за да пресрещне третия главорез. Стоманата иззвънтя и тя го принуди да отстъпи назад пред главоломната бързина и стремителност на атаката ѝ.

Старгрейв и последният главорез извадиха мечовете си и направиха голяма грешка, като се насочиха към Доналд, очевидно вземайки го за по-слабия противник. Доналд отстъпи предпазливо встрани с меч в ръка и се втурна зад бюрото на Скай, изтласквайки го

като преграда между себе си и противниците си. Старгрейв и главорезът размениха погледи и запристъпваха към срещуположните краища на бюрото. Старгрейв се ухили. Откъдето и да отстъпеше старият човек, те със сигурност щяха да го завардят. Доналд се взря в няколко реклами, грабна топ хартия от бюрото и го запрати към лицето на главореза. Онзи вдигна ръка машинално, за да предпази очите си и Доналд го промуши с лекота в ребрата. Старгрейв стоеше и наблюдаваше, застинал на място от удивление, когато Доналд изтръгна меч си и мъртвият главорез рухна безжизнен. Доналд се усмихна. Това бе стил на борба, който не се споменавахе в нито една от легендите за него. Можеше да разруши мита за него. В същия миг Старгрейв се озова зад гърба му и нямаше време за нищо друго освен да кръстосат мечове.

Доналд запристъпва бавно зад бюрото, като размахваше меч и отбиваше ударите на Старгрейв само когато бе нужно. Знаеше, че ако се опита да парира в цялостен масиран блок, зашеметяващата исполинска сила на противника му ще го помете. Той се задържа в отбранителна позиция, а мозъкът му бясно препускаше. Дори на млади години едва ли би могъл да устои на такава гигантска сила като тази на Старгрейв, да не говорим при сегашното му състояние. Ръката му вече бе уморена, ударите му замираха и дишането му се учести. Внезапно Доналд се усмихна, очите му станаха като леденостудена и мрачна река. Ставаше интересно. Изминало бе доста време, откакто не бе срещал истинско предизвикателство.

Той се промуши ловко под свистящото острие на Старгрейв и рани лошо крака на гиганта. Старгрейв отскокна назад, сепнат от рязкото преминаване на Доналд от защита към нападение и бавен ужас скова сърцето му. Той никога не си бе правил труда да изучи майсторството на фехтовката, при исполинската му сила това не бе нужно. Ала сега мечът на този възрастен мъж му се привиждаше навсякъде, изникваше отвсякъде и раздаваше удари все по-бързо и все по-светкавично, докато блестящият връх не се превърна в едно размазано петно. Той заотстъпва крачка по крачка, неспособен да повярва, че това се случва тъкмо с него. В същия миг бе притиснат до бюрото и с ужас осъзна, че отстъплението му е прерязано. Не можеше да отстъпва повече назад, не можеше да се втурне и напред, отвсякъде към него свистяха мечове, мечове, мечове. Поколеба се, докато

мозъкът му работеше трескаво, и в същия миг получи пареща рана в гърлото.

„Той ме улучи — не можеше да повярва Старгрейв. — Ще го науча аз него. Ще му отрежа езика и ще извадя очите му. Ще тъпча ребрата му, докато не се пропукат и не се строшат. Той ме прониза!“

Мечът се изплъзна от безчувствените му пръсти и изтрополи на пода. Старгрейв го загледа глуповато. Нещо топло и мокро се процеди между дрехите на гърдите му. Той сложи ръка върху тях и пръстите му се обагриха с кръв. Зрението му се разфокусира и му се стори, че всички звуци идваха много отдалеч. Нозете му се подкосиха и той внезапно рухна на пода. Очите му се притвориха, а главата му клюмна на гърдите, щом последните капки живителна кръв се изцедиха от пронизаното му гърло.

Доналд Роял се облегна на стената и зачака търпеливо учестеното му дишане да се успокои. Интересен противник, но не особено интелигентен. Той се обърна да види как се справя Скай, но тя вече бе пронизала своя противник и чевръсто претърсваше джобовете му.

— Нещо интересно? — попита я Доналд.

Скай извади една обемиста торбичка и я претегли с ръка. Тя иззвънтя музикално.

— Мразя да работя за нищо — заяви тя безцеремонно. Сетне се изправи, завърза кесийката за пояса си и се огледа. Петимата мъртви главорези бяха проляли много кръв.

— Каква бъркотия. Защо не ни нападнаха на улицата? Е, добре. Хайде да се изпаряваме оттук, преди някой да е повикал стражите.

— Правилно — съгласи се Доналд и се отдръпна от стената. — Можеш да останеш в жилището ми известно време. Разполагам с много стаи. Все още ли храниш съмнения, че Въртю е търсеният човек?

— Ни най-малко.

— Чудесно. — Доналд замислено задържа меча си. — Щом нещата се поуспокоят, мисля да му направим кратко посещение. Горя от нетърпение да си побърбя лично с доктор Лиън Въртю.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРИМКАТА СЕ ЗАТЯГА

Мери Тифона скиташе из улиците на града под прикритието на кълбящата се мъгла.

Мери не беше истински ненормална, а само програмирана. Империята я бе моделирала според собствените си нужди, но тя не знаеше това. Знаеше само, че е една от многото бегълци, напуснали Империята. За нея времето течеше на приливи и отливи, спомените ѝ за всеки изминал ден се заличаваха на следващия. Единствените константи в променливия ѝ живот бяха ужасът да не бъде заловена и върната отново в Империята и обектът, който издирваше; отчаяната, непреодолима потребност да кръстосва мъгливите улици, без да намира покой.

Като дете в имението на баща ѝ я наричаха ненаситната. Майка ѝ ѝ натякваше, че е невъздържана: щом зърнеше нещо хубаво, не можеше да му устои. За десетия ѝ рожден ден баща ѝ подари сапфир, тъй като много го бе молила за него: малък полиран син камък със студено сърце. Бе му струвало цяло състояние, тъй като сапфирите бяха рядкост, но Мери не я бе грижа за това. Достатъчно бе, че скъпоценният камък е красив и тя го желае. Окачи го на златна верижка и оттогава го носеше винаги на шията си. Сапфирът ѝ стана постоянна компания в добри и лоши времена, при триумфи и горчиви падения. Сега ѝ бе отнет и тя искаше да си го върне.

Някой ѝ го бе откраднал. Тя не знаеше кой и защо, но някакъв тъмен шемет в дъното на съзнанието постоянно ѝ заповядваше да се движи, да души, да търси. От време на време ѝ се струваше, че е попаднала по дирите на крадеца, но после догадките ѝ се оказваха несъстоятелни и тя продължаваше да търси. Рано или късно щеше да си намери сапфира. Длъжна бе да го стори.

Притичвайки от сянка до сянка, в постоянен страх от Империята, Мери кръстосваше кривите улички и алеи на Пристанището на мъглите. Дълбоко в нея бушуваше безумие. Зад гърба ѝ лежах редица

мъртви и умопобъркани с прогорени мозъци, ала тя не знаеше какво върши. Мери Тифона бе програмирана.

Тя препускаше по тесните улички, скрита в мъглата. В домовете, покрай които профучаваше, децата се будеха с ужасяващ писък в нощта и сетне дълго не можеха да ги успокоят.

* * *

— Умират стотици хора, изследовател! Нямам повече нито време, нито търпение да понасям вендетата ви срещу Въртю! — Стийл стовари юмрук върху най-близката конзола, за да подчертае думите си и изръмжа под нос, докато Топаз се взираше хладнокръвно зад него. Той дишаше гневно и вдигаше гюрултия, за да излее гнева си.

Зад непроницаемата си маска Топаз се чувстваше изтощена до смърт. Всичко бе толкова просто, когато започна. Предстоеше ѝ само да проследи убиеца на съпруга си и да го линчува, след това всичко щеше да се уталожи и животът ѝ щеше да продължи по стария начин. Сега Блекджак бе мъртъв, ала не бе получила удовлетворение от това. Бе сигурна, че Майкъл не е бил истинската мишена. Бе загинал, само защото му бе преотстъпила наметалото си. Загинал бе, защото Блекджак го бе сбъркал с нея.

Първоначалният ѝ импулс бе да се впусне в преследване на Въртю докрай и да го убие бавно и сладострастно, ала скоро осъзна, че не може да го стори. През последните няколко дни се бе отдала изцяло на разрушението и смъртта и единствено край на Блекджак бе разтърсил влудения ѝ разум. Тъкмо Империята я бе научила да разсъждава по този начин, Империята я бе тренирала да убива, разкъсва и унищожава. С течение на годините Майкъл Ган ѝ бе демонстрирал по-различен начин на живот, по-хуманен, и Топаз си бе въобразила, че злото е погребано завинаги. Ала сега с изненада откриваше, че само го е приспала дълбоко у себе си. То дебнеше притаено някъде там като звяр и винаги щеше незримо да присъства, очаквайки да бъде повикано отново. Необходимо бе само да загърби хуманността, на която Майкъл толкова ревностно я бе учил. Ала тя не можеше да го стори, не би го извършила за нищо на света, дори за да отмъсти за смъртта му. Той не би пожелал.

И така, тя бе прибрала револвера си в кобура, бе пхнала меч в ножницата и използваше, че е на служба в Градската стража, за да наблюдава Въртю. Не бе толкова лесно. Що се отнасяше до закона, Лиън Въртю се представяше като трудолюбив и съвестен гражданин. Ала всеки в Пристанището на мъглите знаеше какво представлява и с какъв подмолен бизнес се занимава, но нямаше никакви доказателства. Той разчиташе тъкмо на това. Онези, които си вряха носовете прекалено дълбоко в бизнеса му, обикновено изчезваха безследно. Но Топаз не се предаваше лесно. Тя се сражаваше тихомълком и неусетно, затягаше примката около шията му, въпреки всичките му гнусни, прикрити далавери, въпреки позволените или непозволените средства, с които се опитваше да я спре.

През цялото време тя си представяше каква сладостна мъст би изпитала, когато измъкне меч и му пререже гръкляна, наблюдавайки как кръвта му бавно изтича от агонизиращото тяло.

— Слушате ли ме, изследовател? — Топаз подскочи, щом Стийл доближи лицето, си до нейното. — Твърде ви съчувствам по повод смъртта на съпруга ви, вие можете да прекарате цялото си време, шпионирайки Въртю. Но ми се струва, че не разполагате с никакви конкретни доказателства срещу него.

— И тези, с които разполагам, предизвикват удовлетворение у мен.

— Това не е достатъчно и вие отлично го знаете. — Стийл се дръпна встрани и седна на ръба на бюрото, което скръбно проскърца под масивната му тежест. Стийл не му обърна внимание, погледът му бе вторачен в Топаз. — Не сте тук от отдавна, изследовател. В край като Пристанището на мъглите стражата трябва да бъде вън от всякаво подозрение. Винаги ще съществуват рушвети и черна борса, това донякъде съживява града и му позволява да просперира. Но сред стражите няма място за лична вендета. Нямаме много закони, изследовател, ала и тези, които разполагаме, действат ефективно. Така и трябва да бъде. Ако не бяха те, щяхме да стигнем до варварство само след едно поколение и Империята би ни разгромила. Оцеляваме благодарение на това, че сме по-жилави и устойчиви от онези в нея. Не е лесно да бъдеш свободен.

Ето защо настоявам да оставите Въртю на мира. Ако той е нарушил закона, нека накрая законът го осъди. Междувременно

нуждая се от вае тук. Космодрумът се разпада, както изглежда; а с останалата част от съветниците — тези, които не са мъртви или са на разположение, трябва да оправим цялата тази бъркотия. Ето защо положих толкова усилия да ви предпазя от затвора, след като се справихте с Тейлър и Блекджак. Но ако продължавате да преследвате Въртю в същия дух, няма да мога да направя нищо за вас. Въртю може да е ловък и хитър като лисугер, ала полага големи старания да го прикрива. Освен това той има дузина приятели на най-високи места. Извънредно влиятелни, които понастоящем се опитват да превърнат живота ми в ад. Ако пристъпите позволените граници, изследовател, ще се наложи да сложа пранги на ръцете и краката ви. И така, или ще продължите да държите на своето, или ще оттегля протекциите си и ще ви оставя сама в устата на вълка. Ясно ли ви е?

— Напълно, директоре. Вече съм стигнала до това заключение и изпълнявам заръката ви: Въртю може да почака. Съгласно моите инструкции и вашите разпореждания градската стража е запечатала Пристанището на мъглите. Никой не може да влиза и да излиза, докато тази напаст не бъде поставена под контрол. Карантината ограничава разпространението на болката и смъртта. Оцелелите жертви са изолирани и медицинският персонал на космодрума работи денонощно, за да установява връзка помежду ни. Сега, моля ви, седнете, директоре, и се постарайте гласът ви да спадне с една октава. Не обичам да ми се крещи.

Стийл се облеци и с вдървена и укорителна физиономия се тръсна на стола зад бюрото си вкиснат. Навън персоналът работеше трескаво, но от дебелите феробетонни прозорци на кабинета му не се долавяше шум. Морът върлуваше в Пристанището на мъглите вече почти седмица, но още не бяха установили причините за произхода му, да не говорим за методите на лечението му. Стийл се чудеше как бе дръзнал да повиши тон пред изследователката. Може би все още бе трескав от преумората и продължителната липса на сън. Любезно подкани Топаз да се настани насреща му и тя се отпусна грациозно на един от неудобните столове за посетители. Кабинетът на Стийл бе по-скоро функционален, отколкото комфортен, но Топаз имаше толкова свойски и отпуснат вид, сякаш се бе облегнала в любимия си фотьойл.

Директорът се ококори раздражено в разхвърляното бюро пред себе си. То бе отрупано с купища папки, повечето от които с надпис

„Спешно“. Не си бе направил труда да прегледа и половината от тях. Напоследък новините бяха еднотипни, а и той не можеше да се справи с толкова проблеми и депресията си наведнъж. Логично бе Пристанището на мъглите да претърпи първата си катастрофа и той да се пече на горещия огън. Даркстрьом и Бладхоук се бяха запилели някъде из селищата навън. Доналд Роял се бе впуснал да преследва някакви свои съмнителни цели, а горката Сузане дю Волф, една от първите жертви на непознатата напаст, бе мъртва. Стийл въздъхна с уморени бразди по лицето. Знак колко се бе отчаял — до такава степен, че с удоволствие би се срещнал отново дори с Бладхоук, ако той и Даркстрьом можеха да снемат поне част от товара му.

— Директоре, какви са последните новини?

Стийл изчака за отговор командния си монитор и се взря в резултатите.

— По-лоши от всякога. Триста четиридесет и седем покосени и над две хиляди с прогорени мозъци. Всеки час постъпват нови съкрушителни сведения. И на всичкото отгоре десетина сгради са разрушени или изпепелени на местата, където са открити жертви на нападта.

— Подложени сме на атака.

— Имам свое мнение по въпроса, изследовател. По-рано Империята ни използваше твърде често като опитни мишки за изпробване на нови оръжия, но никога не е прилагала нещо толкова колосално като експеримент. Най-близко до ума е мутантният вирус, с който ни атакуваха преди двадесетина години, ала където и да се разпространява тази напаст, старите ваксини не могат да я укротят. — Той се облегна на креслото и разтърка уморено смъдящите го очи. Твърде много проблеми, малко сън... — Не разбирам смисъла на всичко това, изследовател. Жертвите или са мъртви, или са с прогорени мозъци. Няма имунно средство, няма подобрения. Състоянието на оцелелите варира от аутизъм до кататония, но съзнанието на някои от тях не е достатъчно съхранено, за да откликне на псионично сканиране. Не можем дори да открием как са се заразили с вируса.

— Стражата взема предохранителни мерки, директоре.

— И дяволски добре постъпва. Дадох съгласието си за всичко, от поставянето на преболедувалите семейства под карантина до

изгарянето на цели къщи и улици и въпреки това проклетата напаст продължава да се разпространява.

Топаз го прониза с остър поглед.

— Правим всичко каквото можем, директоре. Ако имате някакви други идеи, ще се радвам да ги осъществя.

— Не знам какви мерки да предприема! Дори не съм сигурен с какъв фантом си имаме работа. Единственият сигурен ключ, с който разполагаме, е, че тази напаст ни върхлетя скоро след кацането на „Гибелен огън“. Какви са последните новини за него?

— Полевите техники все още разглобяват кораба на части, но досега не са стигнали да някакъв резултат.

— Чудесно. Направо главозамайващо!

— Директоре, спомняте ли си кога ме повикахте за пръв път?

— Разбира се. Пристанищните еспери съобщиха, че са се натъкнали на нещо необичайно на борда на „Гибелен огън“. Подложихме на преглед всеки беглец от кораба и, мътните да го вземат, всички бяха стерилни. Разбихме дори спалните цилиндри, но всяко тяло си беше на съответното място, така както и следваше да се очаква.

— Съмнявам се, директоре, техниците досега да са го открили. Но ние изобщо не намерихме обяснение за показанията на есперите.

— Мислите ли, че това има толкова огромно значение?

Топаз повдигна рамене.

— Кой знае какво точно има значение на този стадий на проучване.

Стийл замислено се намръщи, кимна апатично и кръстоса ръце на гърдите си.

— Есперите съобщиха, че са доловили нещо странно, мощно и... чуждо. Възможно ли е? Някои същества от чужд произход, пренасящи вирус на извънземно заболяване, да са внесени контрабандно в града?

— Той изведнъж рязко се закова и потърка смъдящите го очи. — Не. Нямам намерение да оставям повече неразкрити тези неща. Не и в Пристанището на мъглите.

Стийл и Топаз останаха известно време безмълвни, всеки потънал в собствените си мисли. Внезапно мониторът забръмча, екранът светна и върху него се изписа ликът на дежурния еспер.

— Директоре, има повикване. От съветник Даркстрьом.

Стийл стана от стола си широко ухилен.

— Чудесно, свържете ме с нея. Никога не съм се радвал толкова да видя отново мрачната ѝ физиономия.

— Чух думите ти — заяви сухо Айлин Даркстрьом. Екранът за миг остана празен, но гласът отекваше ясно от говорителите на комуникационните апарати. — Какво се е случило в Пристанището на мъглите, докато ме нямаше?

— Смърт, мор и опустошение — обяви Стийл пределно лаконично. — Радвам се, че най-накрая се завърна; направо полудявам.

— Не обръщай внимание — рязко го срязва Даркстрьом. — Сега това няма значение. Двамата с Бладхоук се натъкнахме на нещо извънредно тревожно в граничните райони. Комуникацията между тях и града е съзнателно саботирана, за да ни попречи да узнаем, че агенти на Империята насъскват Дяволските кучета към Пристанището на мъглите.

— Насъскват — повтори Стийл невярващо. — Сигурна ли си в това?

— Да — потвърди Даркстрьом. — Напълно. Това са неприятните новини. А истински зловеците са, че аз и Бладхоук препускаме направо пред първата глутница. Видяхме ги как пресичат платото. Стотици мръсни, отвратителни изчадия. Те ще са при вас само след няколко дни. Трябва да повикаш всички стражи, които обикалят наоколо и да ги изпратиш да охраняват границите.

— Даркстрьом, не мога да направя това...

— Длъжен си! Слушай, нямам време за губене. Имам важна среща. Като се видим, ще можеш да ме осведомиш за последните новини. Даркстрьом изключва.

Говорителите замлъкнаха. Стийл веднага набра необходимия код на монитора си.

— Дежурен еспер, върни Даркстрьом обратно на линия. Веднага.

— Съжалявам, директоре, тя се обади от комимплантата си. Не е включена в общата ни мрежа. Ще трябва да изчакаме, докато се завърне.

— По дяволите. Много добре, но бих искал да зная по кое време ще стане това.

— Да, сър.

Екранът отново мъртво примига и Стийл флегматично се облегна на стола си.

— Само това ми липсваше. Първо град, заразен с неизвестен вирус, сетне стотици Дяволски кучета насъскани срещу нас. По-добре да не бях се събуждал тази сутрин. Дявол да го вземе, може и да преувеличава.

Топаз поклати глава.

— Съветник Даркстрьом е известна с разпалената си риторика, но рядко преувеличава, когато се отнася за огромна опасност.

— Така е, права сте. Добре, вземете тогава колкото можете да съберете хора и ги изпратете да охраняват границите. Ще обявим извънредна тревога, когато кучетата се появят. А сега... о, по дяволите, забравих за какво говорехме.

— За произхода на заразата, директоре, и за възможните й връзки с „Гибелен огън“. Капитан Старлайт бе един от първите й жертви, нали?

— Да. Не е промълвил нито дума, откакто го намерихме. Не проявява желание нито да пие, нито да се храни, нито да спи: само седи сгърчен в ъгъла и целият трепери. Ако знаех повече, бих се закълел, че е бил изплашен до смърт. Що за напаст е това, че пред нея животът да изглежда по-ужасяващ и от смъртта?

— Там, където съществува живот, съществува и надежда, директоре. Съпругът ми ме научи на това отдавна и аз все още се надявам, че е истина. Ако предоставим на лекарите ни достатъчно време, могат да изобретят някакво спасително лекарство.

Топаз поясни:

— Засега броят на мъртвите не е по-голям от броя на оцелелите.

— Достатъчно са, изследовател. Предостатъчно. Повечето от нас вече са загубили по някой близък.

Топаз го изглежда с любопитство. Нещо трепна в гласа на директора...

— Кого сте изгубили, директоре?

— Един приятел. Наричаше се Джейми Роял.

Гласът на Стийл бе спокоен и овладян, а погледът му — отсъстващ, зареян в спомените му. Топаз се вторачи в ръцете си и ги скръсти на скута си.

— Не знаех, че есперът е бил ваш приятел, директоре.

— Харесвах го. Всички го харесваха. Дори и враговете му. — Стийл седеше отпуснат в креслото, а устните му бяха изкривени в

горчива гримаса.

— Не знаех, че имате приятели, Стийл — промърмори Топаз замислено. — Какъв бе той?

— Джейми... беше най-отчаяният комарджия. Дължеше толкова пари на всекиго, че да му открие банков кредит, ала накрая винаги плащаше дълговете си. Винаги държеше на думата си, не падаше на дъното. И така ще го запомни всеки — като една от първите жертви на новопоявилата се отнякъде зараза. Нямам какво повече да кажа за него.

Топаз впери замислен поглед в Стийл, сетне нетърпеливо бутна стола си и се изправи.

— Направихме всичко, каквото можахме за един ден, Стийл. Да се сбогуваме засега. Късно е, клепачите и на двама ни лепнат за мъничко сън.

Стийл й кимна за довиждане, без да вдигне очи. Топаз се втренчи за миг в олисялата му глава, сетне си тръгна, като затвори внимателно вратата на кабинета зад себе си.

* * *

Айлин Даркстрьом стоеше на границата на Техническия квартал и се взираше в сивеещата мъгла. През цялото време, докато крачеше упорито в безмилостния студ на платото и отдалечените райони, си бе мечтала колко чудесно би било да се озове на топло в Пристанището на мъглите. А сега, когато вече бе тук, първото, което трябваше да направи, бе да стърчи в предградията на града, премръзнала от главата до петите. Мъглата бе по-плътна и по-гъста от всякога, е видимост не повече от няколко метра. Уличните лампи разпращаха самоотвержено само бледи отблясъци, а мъглата заглушаваше всеки звук. Валеше обилен сняг, а залязващото вечерно Слънце се бе облещило забулено зад сивкавата дрипава пелена. След някой и друг час щеше напълно да се мръкне; над Света на мъглите щеше да се спусне ледена нощ. Тя се навъси и зарита снега по земята.

„Къде си, по дяволите, Стефан?“

Заклатушка се покрай граничната стена, пристъпвайки от крак на крак, за да прогони студа. Бладхоук бе твърде загрижен да се появят, тук навреме, а сега закъсняваше вече половин час. Типично за него. Не

за пръв път Даркстрьом се питаше какво, по дяволите, толкова неотложно трябваше да обсъждат тук, сред вледения мраз, тъй далеч от всички и всичко. Сигурно нещо извънредно важно във връзка с разкритието им за нападението на Дяволските псета. Тя бе възнамерявала незабавно да отиде в Съвета и да ги информира за всичко, но Бладхоук бе настоял първо за един разговор насаме. Сякаш не можеха да го проведат по пътя към Пристанището на мъглите. Тя се усмихна с обич, спомняйки си за изтеклите дни.

Дочу зад себе си приглушен шум и се извърна щастливо, очаквайки да зърне Бладхоук. Нямаше никой. Огледа се мълниеносно бдително около себе си, но в сплъстената сива мъгла не помръдваше нищо, плътна тишина обгръщаше заснежената земя. Кучетата не можеха да проникнат тук поне до двадесет и четири часа, ала винаги съществуваше възможност някои да са се откъснали напред, от основната глутница.

Извади меча си и впери замислено взор в сивеещата мъгла. Мускулестите ѝ ръце на ковач уверено се присвиха, а в тесните ѝ дръпнати зелени очи грейна упорито, опасно пламъче. Тя не знаеше много за кучетата, докато не бе посетила първите селища. Това, на което бе станала свидетел, я шокира и направо поболя. Дяволските кучета върхлитаха върху хората не защото се чувстваха застрашени или гладни, а защото това ги забавляваше. Те определено предпочитаха беззащитните жертви, невинните жени и деца. Особено децата. Даркстрьом здраво стисна меча си. Бе си въобразявала, че ще се наслади поне на тази вечер. Отметна наметалото си, за да осигури повече свобода за действие на ръцете си, като упорито не обръщаше внимание на студа, и затъпка снега, за да си подсигури площадка за движение. Каквото и да се криеше там, в мъглата, щеше да бъде заплашено от присъствието ѝ тук. Тя бързо откри, че единственият звук в пустошта и безмълвието бе проскърцването на снега под ботушите ѝ. Сви вежди и бързо се стрелна напред, за да опре гръб о стената. Без съмнение, това щеше да бъде предимство в борбата ѝ с кучетата.

Намръщи се още повече, щом дочу бавни стъпки, прокрадващи се в мъглата. Каквото и да бе изправено там, не бе куче. Можеше да е крадец или агент на Империята... Вдигна решително меча си и зае отбранителна стойка. Стъпките се плъзгаха упорито все по-близо, а

сетне от мъглата изплува издължен, строен силует. Напрягна се, но после облекчено въздъхна, щом разпозна граф Стефан Бладхоук, който крачеше в мъглата към нея. Той зърна извадения меч и иронично повдигна вежди. Тя се засмя и прибра меча си.

— Зная, че малко позакъснях — извинително проговори Бладхоук.

— Съжалявам, Стефан — отвърна му Даркстрьом с извинителен тон. — Мъглата ме заблуди. — Тя се хвърли в прегръдките му и го целуна за добре дошъл, за да му покаже, че му прощава за закъснението.

— Какво те забави, скъпи? Да не е възникнал нов проблем с кучетата?

— Да — отбеляза Бладхоук с видимо съжаление. — Страхувам се, че сме изправени пред нов проблем. — Лявата му ръка ловко заби кама между ребрата на Даркстрьом и тя го загледа с мълчалив ужас, преди светът да изчезне от очите ѝ и да залитне към него. Той бързо отстъпи крачка назад и тя рухна върху снега.

— Съжалявам, скъпа — процеди със сарказъм Бладхоук, — но не можех да ти позволя да говориш пред Съвета. Искам кучетата да бъдат изненада.

Той въздъхна тихо, почисти камата си с парче плат и я пхна в ножницата. Жалко, че трябваше да я убие. Бе я обикнал по своему. Но заповедите на Империята бяха по-неотложни и не можеше да рискува да предизвика тревога сред господарите си. Струваше си, стига накрая да можеше да се омете от тази воняща планета.

Сега Даркстрьом бе мъртва и Съветът, или по-скоро това, което бе останало от него, щеше да се изправи пред опасността от кучетата непредизвестен. Даркстрьом и дю Волф бяха мъртви, а той... нямаше да присъства. Оставаха Роял и Стийл, един възрастен мъж и един крадец. Бладхоук се усмихна иронично. Всичко се развиваше според плана му. Той вдигна Даркстрьом и я метна на рамо. Тежеше учудващо много за една толкова дребна жена. Заклатушка се без да бърза през мъглата и силуетът му се стопи в сивеещата мъгла. Звукът от отдалечаващите се стъпки заглъхна и скоро нищо вече не подсказваше, че е бил тук, освен няколкото отпечатъка от обувки в снега и мъничка локва кръв, там, където беше паднала Айлин Даркстрьом.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВЪЛКЪТ НА ПОРТАТА

Стийл нервно сновеше в претрупания си остъклен кабинет, като се опитваше да се отърве от сънливостта. Трябваше да се прибере у дома и да подремне, ако се откриеше такава възможност. Сега бе вече два през нощта и не се очертаваше шанс за сън. Главата му бе замаяна, очите неприятно го смъдяха, а в устата си усещаше отровен, отвратителен вкус. Взе голямо парче шоколад от бонбониерата, но то не промени нагарчащия вкус в устата му. Хвърли неуловим поглед към изследователката Топаз, която се бе прегърбила над компютърната му клавиатура. Тя бе дремнала малко, ала бе възхитително бодра и свежа, с ясен, кристален и бистър поглед. Директорът изръмжа. Не беше естествено да изглеждаш толкова безукорно в отвратителна ранна утрин като тази. Той застана зад нея и надникна зад рамото ѝ, докато тя набираше нова серия кодове. Зърна отговорите, появили се на екрана, и потрепера.

— Над пет хиляди и бройката непрекъснато се увеличава... Какво, по дяволите, става там, изследовател? Следваме най-стриктните карантинни правила, които Пристанището на мъглите е притежавало през последните двадесет години, и все пак толкова хора загиват. Как можахме да изпуснем нещата толкова бързо? Какво, по дяволите, правим ние?

Топаз бавно поклати глава и чукна по крайния клавиш, сякаш искаше със сила да принуди компютъра да избълва отговорите, от които се нуждаеше, но той най-арогантно потвърди най-черните ѝ предчувствия и фантазии.

— Когато в Империята избухне зараза, това става обикновено чрез контакти, директоре. В града е започнала нова вълна от епидемията. Данните за смърт са относително ниски, но има толкова много хора с изличено съзнание, че вече не можем да се справим с положението. Болниците са претъпкани. Ако в скоро време не открием

някаква ваксина, след няколко седмици Пристанището на мъглите ще се превърне в призрак на град на мъртъвци и предаващи Богу дух.

— Дори не съм сигурен, че болестта е чума — изръмжа Стийл, потъвайки в креслото си. Като обикновено то изстена под тежестта му и той мислено го изруга. — Болестта не проявява признаци на чума, не се развива с нормалните за нея симптоми. — Той отхапа лакомо друго парче шоколад и избърса лепкавите си пръсти в покривката. Захарта му даваше енергия. — Коя болест проявява подобни симптоми? В определен момент хората се чувстват добре и са здрави, а в следващия — или са мъртви, или полудяват. Никоя чума не действа с такава поразяваща скорост.

— Може да има инкубационен период.

— Не. Нашите изследвания не са открили нищо подобно досега.

— Добре, какво е това, според вас, ако не чума?

— Не зная. Някакво ново оръжие на Империята, измамник еспер...

— Еспер? Не ставайте смешен, директоре. Какъв вид еспер може да порази пет хиляди души за по-малко от седмица?

— Вие веднъж вече унищожихте петстотин стражи с една-единствена песен.

— Да — решително тръсна глава Топаз. — И това едва не ми коства живота. Аз съм най-мощната сирена, която Империята е създала, но и аз си имам определени граници. Не, Стийл, това не може да бъде измамник еспер.

— Не можете да бъдете толкова сигурна.

— Не можем да бъдем сигурни в нищо, директоре.

Стийл и Топаз си размениха безпомощни погледи и се сепнаха, когато командният монитор отново забръмча.

— Директоре!

— Да, дежурен еспер. Какво има?

— Сензорите съобщават за голямо струпване на Имперски кораби над Света на мъглите, директоре.

Стийл втренчи ужасен поглед в екрана, неспособен да повярва на съкрушителната новина. „Те идват. Най-сетне са дошли“. Преглътна сухо и леко тръсна глава, сякаш за да прогони кошмара и проясни мисълта си.

— Колко са корабите?

— Седемдесет и три, директоре. Наблюдавахме ги как напускат хиперпространството.

— Това е Флотата — тихо отбеляза Топаз. — След всичките тези години Империята най-сетне е решила, че може да разруши Света на мъглите.

Стийл пропусна думите ѝ покрай ушите си и изключи връзката с дежурния еспер, за да свърже монитора си с главната система. Екранът показва гъсто уплътнен радарен образ с нови съобщения, появяващи се всяка секунда. Многобройни преплитащи се гласове в командния център изпълниха кабинката.

„Разрушителното оръдие не отговаря на компютрите. Изпратете екип да провери системите.“

„Контрабандистки кораби набират скорост да потеглят. Земни екипажи, моля освободете седма писта“.

„Къде са есперите? Нуждаем се от псионичен щит.“

„Силовите щитове са угаснали. Не отговарят на компютрите.“

„Разрушителното оръдие не работи. Повтарям, разрушителите не работят.“

„Компютрите са мъртви! Не ни чуват!“

„Къде са есперите?“

Стийл изчисти екрана и гласовете замлъкнаха. Чувстваше пулсиращата вена на врата си, а ръцете му бяха влажни от пот. Всичко се развиваше дяволски мълниеносно... Той втренчи поглед в Топаз и непоколебимото ѝ хладнокръвие му вля сили да се поуспокои.

— Все още ни остават контрабандистките кораби — отбеляза Топаз.

Стийл поклати глава.

— Те не струват пукната пара в сравнение с Имперската флота, а и тя отлично е осведомена за това. Готови са да загинат тук, само и само за да спечелят известно време. — Той се тръсна на стола си и се огледа зашеметен из кабинета си. Зад стъклените стени техниците се шураха напред-назад, крещейки и проклинайки нечуто. — Силовите щитове не работят, разрушителите са замлъкнали. Не вярвах, че защитата им ще рухне толкова бързо. Какво, по дяволите, става с нашите компютри?

— Кристалът! — внезапно се досети Топаз.

— Какво?

— Кристалът с памет, който донесох; той е част от главните защитни системи, нали?

Стийл тихо изруга.

— Да, така е. Твоят крадец трябва да е разполагал с необходимото време да подмени кристала, преди да го откриеш. Сред цялата тази възбуда и суматоха от пристигането на „Гибелен огън“, от Дяволските кучета, от заразата... кристалът сигурно е бил инсталиран, без да бъде проверен.

— Никога не ми е хрумвало да го проверявам.

— Нямала си причини, това е наше задължение. Пронизителен рев разтърси контролната кула, щом контрабандистките кораби се втурнаха в беззвездното нощно небе, десетина безпомощни сребърни игли, обречено изправени срещу Имперската флота.

— Върни ги обратно — заповяда Топаз.

— Не мога. Нуждаем се от време, за да съберем всички еспери. Без нашите щитове и разрушители контрабандистите кораби са единствената ни останала защита. Имената им ще се помнят като на герои.

— Ще загубим сражението — промълви Топаз убедено. — Трябваше да зная. Трябваше да зная, че нищо не може да устои на Империята.

Стийл хвърли бърз поглед към потъмнялото ѝ съсредоточено и вледенено лице, след което се извърна към командния монитор и вдигна на крак дежурния еспер.

— Повикайте есперите. Нуждаем се от псионичния щит.

— Той вече е готов и работи, директоре, но не зная колко ще можем да го поддържаме. — Лицето на Джон Силвър бе спокойно и както винаги овладяно, само очите му бяха замислени и мрачни. — Стотици еспери са загинали от заразата.

— Това е то! — избухна Стийл и се извърна към клавиатурата на компютъра, без да обръща внимание на стреснатия еспер и набра един въпрос. Закима бурно, след като поток от информация заля екрана. — Трябваше да се досетя предварително, САМО еспери са поразени. Бяхме толкова заети с намирането на общия физически знаменател, че забравихме да проверим всички връзки. Изследовател, ние сме измамани. След саботирането на компютъра ни псионичният щит е всичко, което можем да изправим между нас и Флотата, а заразата е

умишлено разпространена, за да го извади от строя. Аз проявих такава гордост с инсталирането на разрушителното оръдие... Трябваше да се вслушам в думите на Сузана дю Волф. Дежурен еспер, поддържайте щита. Той е най-важното сега, докато не ви дам други разпореждания.

— Но, директоре...

— Направете го! — Стийл изключи връзката и впери замислен поглед в празния екран на монитора. — Това е преносител, другояче не може да бъде. Някой от бегълците от „Гибелен огън“. Мислех, че Старлайт е имал късмет да напусне Таним. Някъде по трасето Империята трябва да е натоварила на кораба преносител с убийствена за есперите зараза.

— Не — отсече Топаз рязко. — Не е така. — Стийл се взря изненадан в изследователката, докато тя крачеше намръщена напред-назад. — Вие бяхте прав за пръв път, директоре, това не е чума, това е измамник еспер. Сирена като мен. Когато пея, гласът ми и еспът ми се комбинират, за да оказват директно въздействие върху мозъка, повишавайки енергийното му ниво и дразнейки сензорите. Ако се отиде още по-нататък, ако се действа твърде интензивно...

— Получава се изгаряне на мозъка.

— Точно така — потвърди Топаз. — Ето какво се е случило на петстотинте стражи във Виримонд.

— А ако запееш срещу еспер...

— По-слабият мозък автоматично ще се саморазруши. Талантът на жертвата ще се окаже извън контрол, атакувайки едновременно и нея, и околната среда. Нищо чудно, че толкова случай на заразата са придружени с огън и насилие, с пирофори и полтъргайстери. Как сме могли да бъдем толкова слепи? Навсякъде есперите са истинската мишена. Оцелелите жертви без изгаряне на мозъка са просто невинни свидетели, което би следвало да ни заблуди, че тези, от които зависим, биват ликвидирани един по един!

Стийл и Топаз размениха обезпокоени погледи.

— Ти беше най-мощната сирена, която е притежавала Империята — продума накрая Стийл.

— Да — отбеляза Топаз. — Бях. Разруших петстотин мозъка и изградиха от мен легенда. Тази нова сирена е взела повече от пет хиляди жертви само за няколко дни. Питам се дали и за нея ще създадат легенда. Сигурно не; тя е по-ценна и ефикасна като оръжие.

— Топаз бавно поклати глава. — Нищо чудно, че пристанищните еспери са се натъкнали на нещо странно на „Гибелен огън“. Директоре, трябва да открием тази измамница и да я спрем, докато не е станало прекалено късно.

Стийл навъси замислено чело.

— Няма да бъде толкова лесно да открием една жена в град като Пристанището на мъглите. А и можем ли да сме сигурни, че измамникът е жена? Ако Империята се е захванала да произвежда мъже сирени...

Топаз решително тръсна глава.

— Не, това е характеристика на пола, също както при оплождането.

— Да се надяваме, че сте на прав път, изследовател. — Стийл повика по монитора дежурния еспер.

— Да, директоре?

— Колко еспера можете да ми предоставите за незабавно претърсване на града? Задачата е от първостепенна важност.

— Ако приемем, че всички се отзоват, може би над десетина; но това са повече от резервите ни.

— Ще ги повикам. Търсим еспер измамник, извънредно мощна сирена. Няма да срещнете особено големи трудности при разпознаването ѝ; тя е отговорна за странните неща, на които хората ти се натъкнаха на „Гибелен огън“. Незабавно ми съобщете, щом я откриете, но никой да не се доближава до нея, докато не дам лично разрешението си. Тази измамница е извънредно опасна. Разбрахте ли?

— Да, директоре.

— Надежден ли е щитът?

— За момента, да. Корабите на Империята са в орбита, но се държат все още на дистанция. Те знаят какво би се случило, ако предприемат атака.

— Остани на мястото си, еспер — заяви с пресипнал глас Стийл и Джон Силвър се ухили.

— С щита или върху него, директоре?

Екранът на монитора се избистри. Стийл се взря изненадан в последното парче шоколад, забравено разтопено в ръката му и го налапа лакомо. Задъвка замислено с кръстосани на гърдите ръце.

— Пристанищните еспери направиха проверка на всеки мъж, жена или дете, които са слезли от „Гибелен огън“. Няма начин измамницата да е минала покрай тях.

Топаз сви рамене.

— Агентите на Империята първо са я изпратили тук, а сетне са я програмирали на летателната площадка. Всичко е било внимателно планирано и перфектно осъществено, още от самото начало до края.

— Това становище доста ме озадачава. Но докъде се простира планът им, изследовател? Дали Империята унищожи живота на Таним само за да се увери, че ще приемем бегълците от „Гибелен огън“? Цял един свят?

Топаз го изглежда решително.

— Те са направили нещо далеч по-лошо, директоре. Много по-лошо.

Постояха известно време в тишина. Стийл знаеше, че го очакват неотложни неща, но все още не можеше да събере сили.

— Мислите ли, че есперите ще открият носителката на заразата, изследовател?

— Десетина еспери да претърсят целия град? Може и да имат късмет, ала се съмнявам. Ние не знаем дори името й.

— Да я наречем Мери.

— Какво?

— Мери Тифона. Това е прякорът на една бегълка в миналото, носител на зараза. — Стийл се наслади на нескритото изумление на Топаз. — Един пристанищен директор трябва да има познания в много области, изследовател.

Той сплете пръстите на ръцете си и замислено затупа с тях.

— Отсега ви назначавам за командир на стражата. След като Бладхоук отсъства, нуждая се от някого, на когото да имам пълно доверие. Вие сте може ми единствената сред стражите, която истински осъзнава срещу какво сме се изправили. Съберете всички стражи от улиците и претърсете града, сектор по сектор. Ако се натъкнете на други еспери, избегнали смъртта, искам да ги изпратите тук под пълна закрила. Не можем да си позволим лукса да се лишаваме от повече еспери. Най-малкото тук ще можем да им предложим известна сигурност. Топаз кимна.

— Звучи логично. Само още нещо: какво да правят моите хора, ако заловят измамницата?

— В никакъв случай да не рискуват — твърдо произнесе Стийл. — Дръжте я под око, но не се приближавайте прекалено много до нея. Ще изпратя хора, въоръжени с разрушители.

— Да не ѝ дадем възможност да се предаде?

— Не. Не мога да поема такъв риск.

— С толкова много стражи по улиците ще трябва да измислим някаква легенда за маскировка.

— Правилно. Ако истината излезе наяве, ще настъпи голяма паника. Обявете награда за главата на измамницата и съобщете на всекиго, че е носител на чумна зараза. Това е достатъчно.

Топаз леко се усмихна.

— Това ще опразни улиците. Ще водя лично патрул в Квартала на крадците. Познавам отлично местността.

— Не! Вие сте еспер, Топаз, не мога да си позволя да рискувам.

— Аз съм сирена, директоре. Мога да се окажа единственият ви шанс да я спрете.

Стийл се поколеба и кимна неохотно. Извърна се и се вторачи в контролното табло. След миг Топаз се изниза от кабинета му. Той се намръщи пред празния екран. Проклетата недалновидна изследователка крачеше направо към лапите на смъртта. Не знаеше защо това го засяга толкова силно. Въздъхна уморено и се протегна лениво. Бе направил всичко в рамките на възможностите си, но го гризеше отвратителното чувство, че не е достатъчно. Империята бе планирала идеално този удар от дълго време. Те нямаше да оставят нищо на случайността. Той примига от изненада, когато екранът на монитора проблясна отново.

— Да, дежурен еспер. Какво има?

— Дяволските кучета, директоре! Нахлуват в града през пробива в стената на Квартала на еснафите. Първите съобщения са объркани и неясни, ала е очевидно, че зверовете са стотици. Стражите се предават и отстъпват безредно улица след улица. Без да преувеличавам, въпрос на време е да завладеят града.

— Разбира се — изхриптя Стийл. — Империята не може да рискува да открием Мери толкова бързо, затова ни причинява и разрушения. Логично е да се предположи.

— Директоре?

— Вземи колкото са ти необходими стражи, но искам да озаптите отвратителните зверове. От жизнено важно значение е да бъдат спрени там, където се намират в момента.

— Взели сме със себе си огромен брой стражи, директоре! Не можем да пресечем пътя на проклетите дяволски изчадия и да продължаваме да издирваме из града измамницата еспер.

— Зная. Само че... направете всичко, което е по силите ви.

— Да, директоре.

— Какви са предишните сведения?

— Лоши. Кучетата разкъсват всичко, което се движи. Стражите успяват само да ги позабавят, това е всичко. И все пак, можеше да стане и по-лошо.

— Не виждам как.

— Поне стражата е изпратена там, директоре. Ако не бяхме поставили хора да охраняват границата, кучетата можеха да ни заварят съвсем неподготвени. Не искам да си представя колко души можеха да бъдат разкъсани, ако кучетата се движеха безпрепятствено из града.

— Да, предполагам. Но съветник Даркстрьом би следвало да се погрижи за това. Няма ли сигнал от нея или от Бладхоук?

— Още не, директоре.

— А от Доналд Роял?

— Все още не се е обадил, сър.

— Тогава ме оставете да поразмисля малко. Последният съветник. В известен смисъл звучи смехотворно.

Стийл поседя известно време в размисъл, втренчил блуждаещ поглед в нищото, с отнесен и отсъстващ израз в дълбоко замислените си и тревожни очи. Джон Силвър търпеливо изчакваше.

— Дежурен еспер?

— Да, директоре.

— Връщам се у дома. Препратете съобщенията за мен и... уведомете ме незабавно, ако нещо се случи.

— Разбира се, директоре. Но не можем да направим чудеса, разбирате ли?

— Разбирам. Изглеждаш ми уморен, еспер.

Джон Силвър се усмихна.

— Ще почакам тук още малко. И без това няма да мога да заспя.

Стийл кимна.

— Ще се видим по-късно.

— Довиждане, сър.

Екранът угасна. Стийл се затътри и се огледа наоколо. Зад стъклениите прозорци техниците бдяха на своя пост, напрегнати и безмълвни. Той извърна поглед настрани. Бе направил всичко, което бе в рамките на възможностите му.

— Направих всичко, на което бях способен — произнесе той тихо, сякаш очакваше отнякъде да прозвучи утвърдителен отговор, сетне се извърна и напусна кабинета си, без да се обръща назад.

* * *

Дванадесет еспери лежаха един до друг на удобни медицински кушетки и претърсваха с мисълта си града.

НАТОВАРЕНИ ШЛЕПОВЕ, НОСЕНИ НАДОЛУ ПО ВОДИТЕ НА РЕКА ОТЪМ, С ОБЛИЦОВАНИ СЪС СТОМАНА НОСОВЕ, РАЗБИВАЩИ НОВООБРАЗУВАНИТЕ ЛЕДОВЕ. КИЛНАТИ ЕДНА КЪМ ДРУГА СГРАДИ КАТО УМОРЕНИ СТАРИ ХОРА, ГОРНИТЕ ЕТАЖИ НА ЕДНА РЪКА РАЗСТОЯНИЕ ЕДИН ОТ ДРУГ. СТРАЖИ ПАТРУЛИРАТ ПО ОСВЕТЕНИТЕ УЛИЦИ, ТРЕПЕРЕЙКИ ОТ СТУД В КОЖЕНИТЕ СИ ОБЛЕКЛА. КОТКИ СЕ СТРЕЛКАТ ПО НИСКИТЕ КАМЕННИ СТЕНИ В ЗАДНИТЕ АЛЕИ, ПОЯВЯВАЙКИ СЕ И ИЗЧЕЗВАЙКИ В МЪГЛАТА КАТО ФАНТОМИ.

Есперите откриха Мери за по-малко от час и влязоха в контакт с разума ѝ. Тя ги уби всичките.

Мери Тифона бе програмирана.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГЕРОИ И ЗЛОДЕИ

Сградата бе скромна и непретенциозна, почти анонимна на вид, а надписът над вратата просто гласеше: КОВАЧ. Доналд Роял се усмихна мрачно. Той бе запознат с някои неща по-добре. През многото години, прекарани в Съвета, бе ставал свидетел на доста съобщения за контейнерите с телесни органи на доктор Въртю. Обзе го добре познатият неовладян гняв, че никога не бе открил достатъчно доказателства, за да затворят това място. Ако го бе сторил, Джейми все още щеше да бъде жив.

Доналд въздъхна и се уви плътно в наметалото си. Мъглата бе гъста и тежка, от часове се сипеше сняг, а бе все още твърде рано сутринта. Той погледна към Мадълайн Скай, изправена мълчаливо до него, неузнаваема както винаги под дебелината си кожена пелерина с нахлупена ниско над челото качулка. Изглеждаше спокойна, ала Доналд можеше да се закълне по разположението на раменете ѝ, че дясната ѝ ръка бе върху дръжката на меча. Не беше изненадан. Той бе свидетел на неукротимия гняв в гласа ѝ в няколко случая, когато бяха подхващали разговор за доктор Въртю.

— Е — въздъхна Доналд. — Това е къщата.

— Да — отбеляза Мадълайн Скай. — Зная.

— Значи си била тук и преди?

— Да.

Доналд изчака за момент и подсмръкна, щом разбра, че Скай няма намерение да му съобщи нещо повече. Глождеше го неприятното чувство, че съществуват неща, които Скай не желаше да сподели с него. Нямаше значение. Ако беше нещо важно, Скай накрая щеше да му го каже. Единственото, което имаше значение сега, беше Въртю. Доналд Роял се взря в затворената врата и усети как в него бавно се надига лют гняв. Лиън Въртю знаеше как и защо Джейми беше загинал и по един или друг начин Доналд накрая щеше да се добере до истината. Той хвърли светкавичен поглед към Мадълайн Скай.

— Готова ли си?

— Готова съм.

— Хайде тогава.

Доналд пристъпи напред и опипа дръжката на вратата. Тя не бе заключена. Той я откряна и предпазливо прекрачи в доста приятен коридор, залян от светлина. Скай крачеше чевръсто подире му и хлопна вратата. Доналд отметна качулката си, изтърси наметалото си от снега и се огледа. Късият тесен коридор бе съвсем безлюден и в края опираше до друга врата. Доналд и Скай се запътиха към нея. Той свали ръкавиците и ги напъха в джоба си. Бавно разтри ръце. Ръкавиците бяха ненужни, щом човек трябваше да си послужи с меч. Мимоходом огледа стените. Не зърна никакви предохранителни камери въпреки че бе сигурен, че отнякъде ги наблюдават. И двете стени бяха украсени с изключително изящни гоблени и картини. Внезапно се ухили, щом забеляза документ за притежание на ковачницата. Знаеше, че е фалшив, понеже притежаваше оригинала. Усмивката му се стопи. Винаги бе смятал, че притежава оригинала. Стигна до крайната врата и свирепо смръщи вежди, щом дръжката под ръката му не се завъртя. Той заудря с юмрук по обкованата с желязо врата и зачака нетърпеливо. Последва свистене на статично електричество от малкия комуникационен апарат, вграден в рамката на вратата.

„Доктор Въртю ви благодари за обаждането, но изразява съжалението си, че днес е прекалено зает. Извиняваме се за неудобствата, които сме ви причинили.“

— Поддържайте връзката и ми отговорете — изръмжа Доналд. — В противен случай ще ме принудите да повикам стражите и да ги накарам да разбият тази врата. Аз съм съветник Доналд Роял и имам неотложна работа с доктор Въртю.

Последва кратка пауза и сетне от комуникационния апарат прозвуча колеблив женски глас.

— Съжалявам, съветник, но докторът заръча изрично да не бъде обезпокояван по никакъв повод.

— Вашият шеф си има вече неприятности — процеди Доналд с леден глас. — Ако не желаете да му направите компания, отключете моментално тази проклета врата. Незабавно.

Вратата промърмори нещо на себе си и с бавно и гладко плъзгане се отвори. Доналд мрачно се усмихна и се промуши в приемната на доктора. Толкова относно първата защитна линия. Великолепна червенокоса глава се надигна нервни иззад огромно бюро от стомана и пластмаса. Доналд ѝ кимна и се огледа. От Въртю нямаше и следа. Полираната ламперия от дърво и желязо се блещеше ярко под овалния абажур, а килимът бе достатъчно плътен, за да скрие змия с големи размери. По всяко друго време Доналд щеше да се впечатли, ала тъкмо сега не му беше до възхита. Други мисли се въртяха в главата му.

— Въртю — глухо произнесе той. — Къде се намира?

Великолепната секретарка откъсна поглед от масивната, загърната с кожа фигура на Мадълайн Скай и погледна крадешком към затворената врата вдясно, преди да му отговори.

— Страхувам се, че не можете да се срещнете с него тъкмо в този момент, съветник, той е на конференция. Изрично настояваше да не бъде обезпокояван. Ако имате търпението да изчакате...

— Той ще се срещне с нас — отсече Доналд и се запъти към вратата вдясно.

— Съжалявам, съветник — изломоти секретарката и нещо в гласа ѝ накара Доналд да се закове и да се извърне назад. Тя държеше разрушител в ръка, насочен към него и Скай. Той запази хладнокръвие. Секретарката държеше под обстрел и двамата и в него не остана и грам съмнение, че щеше да използва разрушителя, ако се сметнеше за застрашена. Той помисли за искрящия нож в десния си ботуш, но сетне се разколеба. Нуждаеше се от средство, с което да отвлече вниманието ѝ...

Секретарката мятеше погледи от Доналд към Скай и обратно и замислено мръщеше вежди.

— Ако наистина бяхте придружени от стражите, щяхте да ги доведете със себе си. А щом нямате стражи зад гърба си, значи не разполагате с официално пълномощно за нахлуване в чужд дом. Следователно мога да ви изхвърля оттук по всяко време, когато пожелая. Ала вие нямаше да сте толкова напористи, ако не притежавахте нещо, което би могло да ни навреди. Не мисля, че мога да ви предоставя какъвто и да било шанс, съветник. Или на загадъчната ви спътница. Разпашете пояса с меч, съветник. Бавно и

много внимателно. А вие там, в кожите, отметнете качулката си и ми позволете да видя лицето ви. Сигурна съм, че ви познавам отнякъде.

Доналд разпаса пояса си без много да бърза, но и без забавянето да се окаже твърде очебийно. Секретарката бе повече заинтригувана от Скай, отколкото от него. Ако можеше да улучи подходящия момент... Той приклепна и изпусна ножницата си на пода. Погледът на секретарката се стрелна мълниеносно към него и обратно към Скай. Скай бавно повдигна ръка и отметна качулката, за да открие лицето си. Очите на секретарката се разшириха от ужас и револверът в ръката ѝ затрепера.

— Не може да бъде! Не може да бъде! Видях тялото ви в контейнера!

Доналд измъкна ножа от ботуша си и мълчешката го запрати с цялата си сила. Ножът се заби в рамото на секретарката и трептящата му дръжка зажука. Разрушителят избълва огън, изпразвайки енергията си в тавана. Скай се спусна напред с меч в ръка. Дългото му острие проблясна и секретарката рухна покосена на пода. Скай коленичи до нея, за да се увери, че е бездиханна, и пхна меча обратно в ножницата. Доналд препаса отново колана с меча си.

— Сполучлив удар — отбеляза възхитено Скай.

— Благодаря. Какво каза тя преди малко, когато зърна лицето ти? И какво означаваше това...

— Ще ти обясня по-късно. Сега ела и погледни тук.

Доналд подсмръкна и отиде до бюрото, където се бе надвесила Скай. Коленете му запротестираха, но той не обърна внимание на болката. Скай му направи знак да погледне по-отблизо великолепно лице на секретарката. Той свъси вежди и внимателно докосна с пръст възхитителната еластична кожа. Тя беше прекалено опъната и той забеляза зад ушите и под брадичката дребни белези. Червенокосата бе претърпяла сложна пластична операция, за да запази възхитителния си външен вид. Той се запита какво ли се бе случило с жената, която ѝ бе предоставила кожата си и изкриви лице в гримаса, щом осъзна, че знае отговора. Здравно стисна дръжката на камата си и я измъкна от рамото на секретарката. Избърса острието в блузата ѝ и го пхна обратно в ботуша си. Обзело го бе силно предчувствие, че ще се нуждае от него още веднъж тази сутрин.

Изправи се тромаво на крака и потрепера, когато коленете му изразиха протеста си отново. Имаше дни, когато се питаше на чия ли страна е тялото му, на негова или на задушавашката го болка. Скай пристъпи до дясната врата и натисна дръжката ѝ. Беше заключена. Той се пресегна към джоба си за шперцове.

— Недей да си губиш времето, Доналд — прошепна Скай. — Бравата е с електронна ключалка. Въртю се е погрижил предварително за всичко. — Тя свъси вежди замислено при вида на мъничката охранителна камера, вградена в рамката на вратата. — Не можем да си позволим да губим повече и секунда. Навярно сме задвижили вече цял комплект алармени системи и не мога да определя откога ни наблюдават. Огледай бюрото: може би има скрит включвател или нещо подобно.

Доналд кимна и претършува чекмеджетата на бюрото едно по едно. Не му бе необходимо много време да открие обикновен елемент за дистанционен контрол, скрит в празна кутия от шоколадови бонбони. Опита най-различни копчета и след като включи и изключи няколко пъти, вратата отдясно рязко просвистя и зейна, разкривайки зад себе си дълъг, тесен коридор. Той пхна включвателя в джоба си и заситни до Скай. Тя нахлузи качулката отново, за да скрие лицето си, но този път той реши да не коментира нищо. Щеше да му направи знак, когато е готова.

Коридорът се простираше на тридесет стъпки пред тях и накрая завиваше под остър ъгъл. На тавана бяха инсталирани светлинни сфери, но работеше само една. Във въздуха се носеше тръпчивата, сладникава миризма на антисептик. Скай тръгна бавно пред него и той я последва. Не забелязваше никакви охранителни камери, но предполагаше, че следят всяка тяхна стъпка със скритото си око. Стъпките им отекваха призрачно в тишината, ехото глухо се нахвърли върху тях от голите стени. Дочу се тихо подрънкване на стомана, щом Мадълайн извади мечата си. Доналд забеляза, че ръката ѝ едва доловимо трепери.

* * *

Лиън Въртю седеше с вдървен и укорителен израз и гледаше свирепо своя господар, изправен с кралско достолепие от другата страна на преработвателния контейнер. Той бе му крещял, изпаднал в мрачна истерия почти цял час, ала какво можеше да му възрази. Всички доводи на Въртю не правеха никакво впечатление на граф Стефан Бладхоук. „Не трябваше да се забърквам във връзки с Империята — помисли си Въртю горчиво. — Веднъж, щом вкопчат ноктите си в теб, си техен цял живот.“ Той полагаше огромни усилия да запази хладнокръвие. Пристанището на мъглите едва се крепеше, Блекджак бе мъртъв, изследователката Топаз бе по петите му, а сега на всичко отгоре някакъв си надут пуяк бе пуснал Дяволските кучета в града. В края на краищата, животът тук бе приключил, той трябваше незабавно да се изпари от Света на мъглите и да подхване кариерата си другаде. Навсякъде имаше търсене на телесни контейнери. Сега бе важно да отмъкне колкото се може повече от стоката и съоръженията си. Той трябваше да поиска компенсации за труда си и Бладхоук бе длъжен да му ги осигури. Империята му дължеше твърде Много. Той изгледа кръвнишки Бладхоук, който го съзерцаваше спокойно.

— Трябва да ме измъкнете оттук! — отсече Въртю. — Докато се криехте в малките външни селища, този ваш еспер полудя; тя взривява мозъците на всичко, което се движи. Не знаая какво се е случило между Роял и нея, но тази проклета истерична кучка е извън всякакъв контрол още от самото си появяване тук. Не сте ме предупредили каква мощ притежава! Тя може да разруши целия град без да й мигне окото.

— Стига сте хленчили, скъпи ми докторе, не ви отива в края на краищата — заговори със сарказъм Бладхоук, налял погледа си с престорена изненада, и отстрани елегантно една невидима прашинка от ръкава си. — Въпросната лейди не е извън контрол, тя просто следва онова, което ѝ е наредено. Признавам, започна да действа малко по-рано, отколкото заповядва програмата ѝ, ала това е по ваша вина. Трябваше да ме предупредите, че на този Джейми Роял не може да се разчита.

— Нямаше начин да го разбера! Всичко навеждаше на мисълта, че Блекджак го е сплашил до смърт. Все още не мога да разбера защо Джейми не се подчини на нарежданията му.

— Това не е толкова важно. Факт е, че той е завел Мери право при друг еспер. Нищо чудно, че програмата ѝ е задействала.

Въртю тръсна глава ядосано. Очите му се присвиха като змиеподобни цепнатини, физиономията му доби изражение на накърнено достойнство.

— Сега вече нищо не е от значение! Блекджак е мъртъв и толкова хора са настроени против мен поради това, което става тук. Само въпрос на време е да започнат да ме преследват. Трябваше да ми разрешите да ликвидирам Топаз както поисках!

— Не, първоначалният ни опит се провали; не можем да си позволим да насочваме вниманието си към нея. Някой може да се досети, че тя представлява реална опасност за плановите ни, понеже е сирена. Също като скъпата ни Мери.

— Чуйте, вие ме забъркахте в тази каша, Бладхоук, време е вече да ме измъкнете оттук.

— В противен случай!

— Ще отида при онези, които са останали в Съвета, и ще им разкажа какво правим.

— Ще ви заключат зад решетките и ще скрият ключа.

— Поне ще съм сигурен за живота си.

— Още един плъх напуска потъващия кораб — мрачно изрече сентенцията Бладхоук. — Скъпи ми Лиън, би трябвало да сте осведомен, че не мога да ви разреша да обърквате плановите ми. Поне не на този етап.

— И с какви средства възнамерявате да ме спрете? — Въртю отстъпи от телесния контейнер със зла усмивка на уста. Тъмна омраза гореше по лицето му. Бладхоук повдигна вежди при вида на разрушителя в ръката му, но не каза нищо.

— Вие разполагате някъде с кораб — напрегнато изфъфли Въртю. — С частен кораб. Ще ми помогнете да прехвърля съоръженията си на него и заедно ще направим малко пътешествие далеч от тази воняща планета. Щом стигнем до най-близкото звездно пристанище, всеки ще поеме по своя път. Така е най-справедливо, нали?

— Не можете вечно да държите този револвер срещу мен — спокойно заяви Бладхоук.

— Ще се опитам — усмихна се Въртю. — А сега да вървим. Изгубихме достатъчно време в приказки.

— Повече от достатъчно — отекна металическият глас на Доналд Роял.

Въртю и Бладхоук се обърнаха вледенени и зърнаха на вратата изправения силует на Доналд Роял, облегал се лениво на касата ѝ с кама в ръка. Скай стоеше зад него, както винаги анонимна, плътно загърната в наметалото си.

— Охраната ти е страхотна, Въртю — промълви Доналд меко. — А сега свали този револвер. Дори да го насочиш срещу мен, ще запратя гадничкото си ножленце право в окото ти.

Въртю зина срещу него, претегляйки шансовете си „за“ и „против“, сетне внимателно постави разрушителя си върху затворения капак на пречиствателния контейнер. Доналд му кимна в знак на благодарност и закрачи в просторното помещение. Той се огледа бързо, взирайки се в огромните стени от блестящ кристал и внушителните контейнери, които заемаха по-голямата част от кабинета. Въздухът бе мразовит и в него се разнасяше стипчивата воня на евтин дезинфектант. Скай застана мълчаливо до него, фиксирайки с поглед Лиън Въртю. Накрая Доналд се закова пред Въртю и Бладхоук, спазвайки предпазливо дистанция от няколко метра. Втренчи изпитателен поглед в Бладхоук.

— Струва ми се, че Въртю не притежава нито достатъчно разум, нито достатъчно смелост, за да извърши такова нещо — тихо произнесе той. — Освен това винаги съм считал, че сте прекалено добър, за да бъдете искрен. Откога сте станали предател, Бладхоук? Колко време имперски агент е бил внедрен в сърцето на Съвета?

— Почти от самото начало — спокойно отговори Бладхоук. — Веднага щом стъпих в Пристанището на мъглите разбрах, че съм сторил непростима грешка, като съм попаднал тук. Такова отвратително, смърдящо, нищожно място. Съвсем нецивилизовано. И мигновено ми хрумна, че тъй като... това, което извърших, не бе чак толкова лошо, Империята би могла да се интересува да спечели лоялността ми. В края на краищата, можех да сторя много за тях. За съответната цена, разбира се. Не беше трудно да се осъществи контакт с тях дори тогава, а Империята веднага оцени възможностите ми. Справях се отлично години наред. Дори дочух, че ще ми връчат медал за вярна служба.

— Никой не награждава с медал предателите, Бладхоук — спокойно заяви Доналд. — Дори и Империята. Очаква ги само презрение.

Бладхоук повдигна рамене видимо не твърде засегнат.

— Случи се така, че с помощта на Империята не бе трудно да бъда избран за съветник. А сетне...

— Да — промълви Доналд. — Всичко започва да се изяснява. Нищо чудно, че никога не можахме да запазим тайните си от Империята.

— Точно така — отвърна Бладхоук. — Знаете ли, не е зле да се предадете. Щом всичко е казано и свършено вече, не мога да ви оставя да ми се изплъзнете.

— Я не говорете глупости — срязва го Доналд. — Мисля, че пропуснах нещо важно.

Бладхоук се ухили.

— Скъпи мой Доналд, дори в момента, когато разговаряме, Имперската флота вече кръжи над главите.

— Какво? — Въртю хвърли унищожителен поглед към Бладхоук. — Нищо не сте ми казали за Флотата!

— Успокойте се, Лиън. Не беше необходимо да бъдете информиран за това. Сега, Доналд, е въпрос само на часове Флотата да пристигне и да изпепели живота на планетата. Също като на Таним. Единственият шанс да оцелеете е да ми се предадете и да се упоавате на милосърдието ми. Зная какво ще кажете, Доналд, но се боя, че няма да се окажете прав. Твърде скоро всеки еспер в Пристанището на мъглите ще бъде мъртъв, а без псионичния щит градът ще бъде беззащитен.

— Разрушителното оръдие...

— Ще бъде въвн от употреба заедно със силовите щитове благодарение на хитър саботаж. Директорът Стийл вече е установил, че скъпоценните му компютри не му се подчиняват. Удивително е какво може да се постигне с един внимателно програмиран кристал с памет, инсталиран на точното му място. Спомняте ли си как убеждавах Съвета, че защитните компютри се нуждаят от нов кристал с памет?

Доналд впи продължителен поглед в него.

— Откога сте планирали всичко това?

— От години — усмихна се Бладхоук. — С изключение на няколко дребни провала, мисля, че нещата се развиха твърде успешно.

— Коя сте вие? — изригна задавено Лиън Въртю, втренчил мътен поглед в останалата до този момент мълчалива, сгърбена фигура до Доналд Роял. — Какво сте се вторачили в мен?

— Знаеш коя съм. — Тя отметна качулката си и лицето на Лиън Въртю преbledня като платно, а очите му диво изскочиха от орбитите си; той я загледа като приклещено в капан животно. — С теб имаме да уреждаме стари сметки, докторе.

— Но ти си мъртва! — едва не изкрещя Въртю. Пронизителният му възглас раздра тишината. — Блекджак те уби и аз те напъхах в пречиствателния контейнер със собствените си ръце. Видях как бе наклъцана на парченца от трионите и ножовете ми!

— Не — твърдо произнесе Мадълайн Скай. — За нещастие твоят наемен воин е допуснал грешка. Пристигнал е, когато съм била вън от кабинета си. Жената в офиса бе сестра ми Джесика. Казват, че много сме си приличали. Твоят убиец ѝ е прерязал хладнокръвно гръкляна и я докарал тук, при теб и телесните ти контейнери. Ти си използвал моята мнима смърт, за да принудиш Джейми да ти сътрудничи. Бедното момче бе твърде безпомощно без гръб, на който да се опре.

Разбрах веднага какво се е случило и реших да остана мъртва за околните, докато проумея каква игра се разиграва. Знаех, че зад теб стои някой друг и това ми намириса на намеса на Империята. Не можех дори да съобщя на Джейми, че съм жива. Нужно ми бе да узная на чия страна е той. Когато разбрах, вече бе станало твърде късно. Той бе мъртъв. Никога не съм имала възможност да му предам, че го обичам.

— Не можеш да ме обвиняваш за смъртта му — избъбри уплашено Въртю. — Това беше идея на Бладхоук. Той ми заповяда, аз само пратих човек по петите му.

Бладхоук саркастично повдигна вежди.

— Той лъже, разбира се.

— Разбира се — отекнаха като ехо думите на Скай. — Но тогава и двамата трябва да измислите нещо, за да си спасите кожата, нали?

— Разполагам с много пари — изхленчи Въртю. — С много. Ще ти дам половината, ако ме пуснеш да си вървя.

— Ти подложи тялото на сестра ми под ножовете — просъска Мадълайн Скай. — И не съществуват толкова кюлчета злато в Империята, с които можеш да ми платиш за смъртта на Джейми.

Въртю се взря в проблясващите ѝ студени зелени зеници и прочете смъртната си присъда в тях. Той тихичко заскимтя, но сетне грабна разрушителя, който лежеше върху пречиствателния контейнер. Мечът на Скай просветна, описа сребриста дъга и отрязва китката на ръката му. Той едва има време да извика, когато почувства как ножът на Доналд се врязва в гърлото му. От раната рухна кръв в мразовития въздух и Въртю се свлече мъртъв на земята. Доналд и Скай бързо се извърнаха към Бладхоук и забелязаха, че се е изправил с разрушител в ръка.

— Не мислите, че той бе единственият човек с револвер, не е ли така? — заяви Бладхоук хладнокръвно. — Заповядвам ви, Мадълайн, сложете меча си настрани. Уверявам ви, че няма да ви се удаде възможност да си послужите с него.

Скай пхна меча в ножницата, като внимаваше да не прави непредпазливи движения.

— Чудесно, Мадълайн. А сега и двамата разпашете коланите с мечовете и ги пуснете на пода.

Доналд и Скай се подчиниха. Ножниците изтрополяха на пода с тежък, безнадежден звук. Бладхоук направи знак на Скай и Доналд да се отдръпнат от телесните контейнери и те отново се подчиниха. Той хвърли поглед към разрушителя на Въртю, който се въргалаше на земята, и го ритна силно.

— Това беше добро попадение, Доналд — едва ли не въодушевено го поздрави той. — Прав удар по сънната артерия под изключително подходящ ъгъл.

— Не беше толкова добър — възпротиви се Доналд. — Бях се прицелил в окото му.

— Скъпият Доналд, откровен както винаги. Съзнавате, че не мога да ви оставя живи. Вече знаете прекалено много. Що се отнася до другите, аз отсъствам, дори може би съм мъртъв за тях и смятам да поддържам тази версия, докато не ми се удаде възможност да се изпаря от тази воняща планета. Не усложнявайте нещата повече, отколкото е нужно. Просто го приемете хладнокръвно и аз ще ви ликвидирам бързо и безболезнено.

— Как очистихте Даркстрьом? — внезапно попита Доналд.

— По същия начин.

— Мръсник.

— Наистина, Доналд...

— Тя те обичаше!

— Това ми беше от полза.

Доналд Роял се втрени мрачно в Бладхоук.

— Ние сме двама, а ти си сам. Само се опитай да стреляш в мен и Скай ще приключи с теб преди да си презаредил разрушителя.

— Възможно е — призна с безразличие Бладхоук. — Но тя няма да рискува живота си, още по-малко пък ти би рискувал заради нея. А и нито един от вас не е до такава степен отчаян, че да се самопогуби в опита си да ме спре. Не, заявявам ви, вие ще продължите да се надявате, че ще допусна грешка и ще спечелите с козовете си срещу мен. Доналд, в ъгъла ще откриеш едно въже. Върви и го донеси. И не се опитвай да извършиш нещо героично, защото ще убия Мадълайн.

— Въже? — произнесе Доналд, застинал на място.

— Ти ще я завържеш, а сетне аз ще завържа и теб. Не, не казвай нищо повече, Доналд. Дори не разполагам с време да ви убия бавно и мъчително, както ми се иска, но ако ми дадеш повод, ще го направя. Ненавиждам те, изкуфели човече. Винаги съм те мразил. Ако не беше ти и примерът, който им даде, Пристанището на мъглите щеше да се предаде преди много години и аз щях да напусна тази нищожна смрадлива планета. Вечно измислях някакви планове, а ти вечно ги проваляше. Ти спаси честта на Съвета и се опълчи срещу корупцията сред стражата. Ти бе причината да остана впримчен в тази гадна дупка всичките тези години!

Той пристъпи към Доналд с разкривено от ярост лице. Ръката, с която държеше разрушителя, се разтрепери от връхлетялите го гневни емоции. И точно в мига, когато вниманието му бе изцяло погълнато от Доналд, Мадълайн Скай извади от джоба си револвера, който бе взела от секретарката в приемната. Бладхоук долови жеста ѝ с ъгълчето на окото си и се извърна към нея. Доналд се хвърли светкавично напред и му нанесе удар с левия си юмрук по брадичката. Той вложи цялата си енергия и мощ в този удар и Бладхоук залитна назад, а разрушителят му се замята бясно. Скай избра подходящ момент и го простреля в сърцето. Горящият енергиен лъч отхвърли безжизненото тяло към

пречиствателния контейнер. Той се задържа на ръба му за момент и рухна на пода.

Скай му хвърли кратък унищожителен поглед и прибра револвера си.

— Това е за теб, Джейми — тихо промълви тя.

Извърна се към Доналд Роял, който разтриваше болящата го лява ръка.

— Добре ли си Доналд?

— Струва ми се, че от удара всяка костичка в китката ми е строшена.

Скай се засмя.

— Моят храбър герой. Хайде, миличък, добре е малко да посвиеш пръстите си ей така.

Доналд подсмръкна, но не му беше до смях.

— Накрая успяхме да се справим, нали?

— Превъзходно. Добър екип сме, няма що. — Тя млъкна за миг и извърна поглед към Доналд.

— Доналд, искаш ли да бъдем постоянно заедно? Ще бъдем великолепни партньори.

Доналд я измери с поглед.

— Сериозно ли говориш? На моите години?

— Казах партньор, не съпруг. Ще работим чудесно заедно. Моето умение и твоят опит съчетани, толкова е естествено.

Доналд се замисли за миг, после ненадейно се засмя.

— Че какво, по дяволите. Омръзна ми вече да бъда съветник.

И двамата се усмихнаха един на друг. Доналд протегна ръка и Скай силно я стисна.

— А сега, какво?

— Мисля, че е най-добре първо да прескочим до командния център и да узнаем дали онова говедо е предало истината за настъпващата Имперска флота. Имам налудничавото предчувствие, че не знаем и половината от онова, което става в Света на мъглите.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЕСНИ В МРАКА

При толкова много стражи по улиците на града повечето крадци бяха сметнали, че е по-благоразумно, в края на краищата, да се откажат за известно време от нормалния си начин на живот, отколкото да се излагат на риск. Патрулите се прегрупирваха и обикаляха в резливия студ и умората и раздразнението им нарастваха. Биха арестували всекиго и при най-малкото подозрение, само и само да се махнат от улиците и студа. Крадците седяха на топло по домовете си, изчаквайки по-добри времена.

Всички, с изключение на катерачите по покриви.

Кат седеше на един очукан от времето фронтон като призрачно митично същество, подпрял глава с ръка и тихичко въздишаше. Бяха изминали почти три дни от злощастната афера в Галоутрий Гейт и Сайдър беше бясна от загубата на пляката, която очакваше от Старлайт. Кат толкова бързо се бе омел от гробището, че бе забравил дори да задигне разрушителя на капитана. Такива разрушители бяха рядкост в Света на мъглите, следователно представляваха ценност, и Сайдър все още вдигаше пушилка, че не го бе взел. Днешният ден не бе по-добър от останалите, така че Кат реши засега да стои настрана от покривите, докато Сайдър не успокоеше гнева си и не престанеше да мята вещи. Окото му долови някакво движение и той надникна заинтригуван надолу в мъглата, където един патрул на стражата изследваше неохотно тясна алея, зарината със смет, докато водачът им даваше нареждания.

Изследователката Топаз пристъпваше от крак на крак, загърната в дебелото си кожено наметало, докато изчакуваше да отвърнат от командния център на обаждането ѝ в жилището на Стийл. „Типично — помисли си тя с горчивина. — Хората ми са тук, рискувайки да пипнат пневмония, а той си седи у дома, протегнал нозе пред чудесен силен огън. Няма справедливост или поне никой не я зачита за нищо.“ Тя втренчи поглед в изтъняващата мъгла. Бе появил нисък ветрец, който

разпръскваше сивеещата пелена, но за сметка на това бе капризен и хаплив и правеше времето още по-мразовито. Въпреки дългогодишния си тренинг на изследовател Топаз започна да се дразни от студа. „Трябва да се постопя. Следващата нощ ще се нуждая поне от осем часа сън.“ Тя поклати глава тъжно, сетне сведе поглед към ръката си, където шушнеша комуникационното устройство.

— Да, изследовател.

— Сектор четири е чист, директоре, няма и следа от чумавата. Някакви новини от вас?

— Само впечатления, но непотвърдени. Дванадесетината еспери, които изпратих по следите на Мери, трябваше да са я открили досега. Всички са мъртви. Не се осмелявам да рискувам повече с подобни опити.

Топаз изруга наум, за да не уплаши хората си. Тъкмо сега последното нещо, от което имаха нужда, би било лошите новини да ги обезкуражат.

— Какво става с Флотата? Насочила ли се е вече към отбранителния щит?

— Не. Все още са в Космоса ѝ изчакват. Трябва да предприемем нещо с чумавата. Една от първите жертви след погрома в „Черният трън“ бе капитан Старлайт. Съществуват доказателства, че тя го е преследвала умишлено.

— Доказателства?

— Аз го... забелязах да следи за часа. Заподозрях, че се опитва да отмъкне нещо ценно от летателната площадка. Повечето от стражите ми загубиха мозъците си заедно със Старлайт, но един от тях си бе тръгнал по-рано. Едва сега разбирам какво се опитваше да ми обясни... Както и да е, възможно е измамницата да е търсела нещо от Старлайт, нещо, донесено от Таним. Между вещите на Старлайт открихме един син сапфир, очевидно заграбен от някой беглец. Тези скъпоценни камъни са изключителна рядкост в Империята и са били високо ценени на Таним.

— Кой е притежателят на сапфира сега?

Отвърна ѝ гръмогласен кикот.

— Разбира се, директоре. Трябваше да се досетя.

— Много добре. Струва ми се, че съществува определена връзка между измамницата и сапфира. Изпратих куриер да го донесе в

пристанищните лаборатории. Може би ще ни подсказе нещичко. Прилича ми на един друг скъпоценен камък. Както и да е, ще получим данните някъде следобед. Да предположим, че ще се намираме все още тук по това време.

— Много добре. Уведоми ме за резултатите, щом ги получиш.

— Разбира се, Топаз...

— Доналд Роял най-сетне се е добрал до контролната кула. Тъкмо разговарях с него, когато ти позвъни. Изглежда, че Лиън Въртю е мъртъв. Прострелян е, когато се опитвал да убие Доналд.

— Виж ти!

— С подробностите ще се запознаем по-късно. Мислех, че трябва да бъдеш информирана.

— Да. Благодаря ти, Стийл. Сега се придвижвам към сектор пет. Топаз изключва.

— Стийл изключва.

Топаз пхна комуникационния апарат в джоба си и извика патрула за информация. Стражите се появиха от задната алея, като клатеха глави и отърсваха сметта от дрехите си. Топаз прие рапорта им и ги отпрати наново в мъглата.

Кат ги наблюдаваше от сянката на фронтоната и се почеса замислено по белязаната от едра шарка буза. Онова, което бе успял да разчете по устните на изследователката, го заинтригува и разтревожи. Империята не се бе приближавала до Света на мъглите почти двеста години; откакто Флотата им се бе разбила в псионичния щит. Но ето че сега навярно отново се завръщаха... Той прехапа устни намръщено. Най-добре бе да го предаде на Сайдър и да разбере какво мисли тя за това. Ако не друго, поне щеше да избегне участието на Старлайт.

Той закрачи тихо по заснежените покриви. В мига, когато се изгуби в мъглата, висока русокоса жена с разфокусиран и отправен надалеч поглед изникна от сенките на алеята долу. Бе се крила, докато стражите я търсеха, ала те явно не си бяха направили труда да я намерят. По-точно, не бяха проявили достатъчно усърдие. Бунитцето бе безкрайно неприятно, а Мери се бе скрила на най-недостъпното място. По-добре отколкото да я открият и да я върнат в Империята. Тя оцени разговора на Топаз като безкрайно интересен. Значи директорът Стийл държеше сапфира ѝ, но възнамеряваше да го предаде на някой друг. Това не биваше да става. Първо, трябваше да намери Стийл и да го

принуди да ѝ върне сапфира. Тази жена, Топаз: тя знаеше къде се намира той. Мери закрачи през сгъстящата се мъгла, упорито следвайки изследователката и нейния патрул.

И при най-доброто програмиране можеха да се появят отклонения.

* * *

Кат увисна с крака надолу от улука на „Черният трън“ и тревожно се намръщи, когато откри, че кепенците на таванския прозорец бяха леко открехнати. Не ѝ подходдаше да бъде толкова безгрижна. Той разтвори кепенците, хвана се за стоманените халки над прозореца и се шмугнал стаичката на мансардата.

Въздухът бе леден, беше запалена само една лампа. Той затвори плътно кепенците. Сайдър се бе разположила на един стол край камината и се взираше в танцуващите пламъци. Изглеждаше уморена, съсипана и огорчена. Не се бе сдобила с уговорената плячка, а „Черният трън“ все още беше затворен. Сайдър се бе постарала да поправи каквото може, но ресурсите ѝ бяха на привършване. Да бъдеш беден в Пристанището на мъглите бе равносилно на престъпление, което се наказваше жестоко със смърт по студените и безмилостни улици. Кат яростно сбърчи чело. Той беше все още добър катерач по покривите, а един опитен крадец винаги можеше да се сдобие с пари. По един или друг начин.

Сайдър усети, че се приближава и се усмихна, ала очите ѝ останаха празни, ледени и отсъстващи. Тя се изправи да го посрещне и той обви ръце около шията ѝ. За миг тя се облегна на него, щастлива, че все още я прегръщат и утешават, но после го отблъсна и надяна на лицето си непоколебимата решителна, добре овладяна маска. Усмихна се на разочарованото му лице и топло го целуна.

— Време беше да се завърнеш. Къде си скитал?

Кат се помъчи да ѝ обясни със знаци онова, което бе научил от водача на патрулите. Бе озадачен; Сайдър изглеждаше извънредно спокойна, почти разсеяна, докато следеше движенията му. Когато той приключи, тя го целуна бързо и отиде до огледалото на стената, за да

огледа лицето и прическата си. Той наблюдаваше устните ѝ в отражението.

— Не се тревожи от Имперската флота, скъпи. Докато издържа щитът на есперите, те не могат да ни засегнат. Що се отнася до чумавата, чух, че обявената награда за главата ѝ е изкусителна, ала ние сме крадци, а не щедро платени ловци. Остави тази работа за онези, които проявяват вкус към нея. Разбрахме ли се?

Кат кимна неохотно.

— Добре. А сега, имам нова работа за теб. Трябва да се срещна с пристанищния директор Стийл.

Кат повдигна вежди и Сайдър се разсмя.

— Не се тревожи, скъпи. Едно време със Стийл имахме общ бизнес. Напоследък той се е снабдил е доста красив сапфир, а аз имам купувач за такъв скъпоценен камък. Уредих със Стийл покупката на сапфира, ала когато се свързах с него преди час, той наруши споразумението ни и отказа да ми продаде съкровището си независимо от цената. Всъщност той беше непростимо груб с мен. Но ние не можем да оставим тази работа наред, нали? Животът ми зависи от този сапфир, Кат. Печалбата от продажбата му ще бъде предостатъчна да покрием загубите и разрушенията. Сега не притежавам нищо и това е чист банкрут. И така, самопоканих се на вечеря със Стийл. Няма да бъде трудно; скъпият Джиджиън обича да демонстрира кулинарните си способности, а и обикновено взаимно се наслаждаваме на компанията си. Всичко зависи от това кога ще се появиш, Кат. Докато го забавлявам, ти ще проникнеш в жилището му и ще отмъкнеш сапфира.

Кат се усмихна учтиво. По-добре да си бе останал на покрива.

— Знаех си, че ще одобриш плана ми — просия Сайдър.

* * *

Мъглата се спускаше ниско над тесните улички, докато Топаз изчакваше нетърпеливо патрула. Тя се кълбеше около нея и поръсваше със ситни капчици косата и наметалото ѝ. Видимостта бе слаба, високите каменни сгради приличаха на непроницаеми, болнави бледи сенки. Единственият уличен фенер разпръскваше храбро виещата се

сивееща пелена, капчица кехлибарена светлина в море от безкрайно сиво. Поне бе спряло да ръми.

Въртю беше мъртъв. Топаз разтегли устните си в усмивка. С неговата смърт вендетата ѝ бе изпълнена докрай, би предпочела да го умъртви със собствените си ръце, ала това вече нямаше значение. Достатъчно бе, че е мъртъв. Тя чувстваше как огромен товар се е свлякъл от плещите ѝ и въпреки това...

„Какво да правя сега? Нуждая се... от нещо в живота си; нещо, което да му придаде форма и цел.“

Години наред тази функция бе изпълнявал Майкъл. Последва вендетата. А сега... накъде? Тя леко смръщи вежди. Беше командир на стражата. Майкъл би го счел за забавно, но Топаз бе намерила сигурност и спокойствие в работата си. Още от самото начало я бяха приели без да се ровят в досието ѝ, въпреки че не знаеха коя е и какво бе вършила в миналото си. Може би чрез стражата щеше да се отплати на Света на мъглите за доброто, което ѝ бе сторено, за това, че ѝ бяха гласували доверие и ѝ бяха предоставили убежище от Империята.

Бавни стъпки нарушиха тишината ѝ Топаз трескаво се озърна. Стражите и щяха да постъпят далеч по-добре, ако бяха засекли всички сектори в този квартал до полунощ. Тя се намръщи, щом видя да се приближава само един човек. Скриптящите звуци на обувките по снега отекваха ясно в кристалния въздух. Тя се извърна към шума и посегна машинално към револвера разрушител.

Мери Тифона изникна бавно от сивкавата мъгла, загърната в мръсно парцаливо наметало. Изпитото ѝ лице и ръцете ѝ бяха изложени на студа и по тях вече се забелязваха следи от премръзване. Тя се усмихваше, а очите ѝ бяха кристално ясни, но кипящият параноиден ум я издаваше. Топаз веднага разбра коя бе тя. Само една сирена можеше да разпознае друга сирена. Тя долови силата, която бликаше от нея като всепоглъщащ огън и усети как устата ѝ пресъхvat. Откакто се помнеше, бе най-могъщата сирена. Сега увереността ѝ бе разколебана. Поиска ѝ се да избяга. Дори през щитовете си мозъкът на Мери гореше като пламтяща светлина. Дълбоко в съзнанието ѝ Топаз разпозна почерка на Империята; тъмни и диви страсти, които прорязваха мозъка на сирената като червеи в паднала ябълка.

Топаз хвърли поглед към посоката, откъдето се бе появила Мери и не зърна нищо обезпокоително освен непрогледна сива, влачеща се

мъгла. Дори да се бе завърнал навреме патрулът ѝ нищо не можеше да направи... Хладната стомана не представляваше никаква преграда пред омайната песен на една дива сирена, Топаз разбра, че се е озовала тук сама, също както някога се бе случило с нея, когато се бе изправила пред група стражи и бе унищожила мозъците им с песента си. Мери Тифона стоеше изправена пред нея, все тъй усмихната. Топаз бавно отдръпна ръка от револвера си. Той нямаше да ѝ бъде нужен.

— Мери...

— Не се наричам тъй.

— Мога да ти помогна.

Високата русокоса жена бавно поклати глава, вампирски бледото ѝ лице бе като призрачна маска. Усмивката ѝ бе като мъртвешка гримаса, а светлината в очите и бе смразяваща и смъртоносна.

— Мислих си, че в Света на мъглите няма да има корумпирани ловци. Спести си усилията, изследовател. Няма да позволя Империята да ме върне обратно.

— Аз не съм платен преследвач. Искam само да ти помогна.

— Виждала съм и преди изследователско наметало. Познавам ви. Зная какво представляваш и какво искаш да сториш. Ти си лишена от човечност към чужденците, с които разговаряш. Искаш да ме отведеш обратно в Империята.

— Чуй ме — примоли се Топаз и бавно пристъпи напред.

Мери отвори устата си и запя.

Уличният фенер се разтърси. Топаз залитна назад, щом песента на Мери изтреця в мозъка ѝ и тя призова собствения си глас в защита. Топаз Мери стояха неподвижни лице срещу лице и силата на техните песни развихри сивеещата мъгла наоколо в бесен кипящ въртоп. Двата мозъка се вкопчиха един в друг, ала Топаз почувства как в нея пропълзва леден ужас, щом разбра, че другата сирена използва само част от енергията си. Топаз призова на помощ цялата си мощ. Ако загубеше, целият Свят на мъглите щеше да бъде унищожен. Тя се самовгълби и извлече от себе си огромен потенциал от сила, който се бе заклела никога да не употребява отново. „Петстотин крещящи мъже. Очите им — толкова тъмни и празни.“ Тя пое от енергията си, превърна я в част от песента си и я запокити към другия еспер. Мери дори не трепна.

Песента на измамницата се извиси с лекота над нейната, нахвърляйки се върху защитата на изследователката с презрително спокойствие. Всички щитове на Топаз бяха разрушени и Мери нахлу в мозъка ѝ, като подири безмилостно информацията, от която се нуждаеше. След миг гласът на сирената се изви триумфиращо, когато най-после откри мястото на своя скъпоценен сапфир. Топаз падна безчувствена на земята. Изобщо не усети удара.

Гласът на Мери замлъкна и тя се надвеси триумфално над неподвижната си жертва. Отново заръмня ситен сняг и мъглата бавно се слегна. У Мери нарасна бавна възбуда при мисълта, че бе намерила загубения сапфир, ала същевременно тъмен, дълбок глас зашепна в дъното на съзнанието ѝ. Гласът остана притаен там дълго време. Той я увещаваше къде да намери сапфира, при кого да отиде и какво да предприеме, ако бъде измамена. Сега гласът и зашепна за командния център в Пристанището на мъглите. Заговори ѝ къде са разположени по-голямата част от есперите, които я очакваха, очакваха я да подеме дивата си песен. Мери искаше да им попее, ала по-силно от това бе желанието ѝ да притежава сапфира. Тя се поколеба объркана, раздирана между двата конфликтни полюса в съзнанието ѝ, сетне доволно се усмихна, щом стигна до отговора. Първо щеше да отиде в жилището на Стийл да си поиска обратно отнетия ѝ скъпоценен камък. После, след като отново се сдобиеше с него, щеше да отиде в командния център. Тя ведро се усмихваше, докато крачеше из сивкавата мъгла, а очите ѝ бяха студени и дълбоки, с цвета на нощта.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ФИНАЛНО ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕ

Кат приклепна неудобно върху асфалтирания покрив на сградата и занаднича нетърпеливо към жилището на Стийл, очаквайки сигнала на Сайдър. Пристанищният директор Стийл живееше точно в сърцето на Техническия квартал, сред площ, снабдена с висока техника, което караше Кат да бъде нащрек. Повечето от сградите представляваха сурови и мрачни масивни кубове от цимент и стъкло, останки от първоначалната Имперска колония. По тях нямаше улесняващи изпъкналости или вдлъбнатини, освен това гъмжаха от охранителни съоръжения. Най-лошото бе, че всички изглеждаха еднакви като еднотайчни близнаци и Кат се страхуваше да не се заблуди. Той се навъси и се огледа в сивеещата плътна мъгла. Щеше да изпита облекчение, когато приключеше операцията и се завърнеше към добре познатите дървени покриви със сгъвки, чупки и фронтони.

Нагревателните елементи в ръкавиците му отново бяха изчерпали енергията си и той заудря китките си една о друга, за да им влее свеж приток на кръв. Поне гъстата виеща се мъгла и сипещия се сняг означаваха, че силуетът му лесно можеше да се слее с белотата на заобикалящия го пейзаж. Поне веднъж белият термичен костюм да му е от полза. Кат надникна надолу към жилището на Стийл, но не получи ответния знак, както се бяха уговорили със Сайдър. Тягостно си помисли, че двамата са се излегнали спокойно пред пращящия огън, отпиват от греяното вино и коментират пищните ястия, с които възнамеряваха да се нагостят. Червата му силно закуркаха. Той въздъхна, сетне се взря с негодувание през мъглата в блестящо осветеното жилище отдолу под него.

* * *

Апартаментът на Стийл на първия етаж бе топъл, уютен, постлан с необичайно дебели килими. Стените бяха изпъстрени с гоблени и декоративни пана, повече за да предпазват от студа и да прогонват впечатлението за мраз. Колониалните сгради не бяха предназначени за продължително обитаване, затова и не бяха приятна гледка за окото. Комфортът и украсата бяха отложени за по-късно, когато му дойдеше времето. Това подсказваше за неспокойната и тревожна история на Пристанището на мъглите — период, който не само че бе продължил стотици години, но и проявяваше предпочитание към сградите от камък и дърво в стила на по-късните времена.

В просторната дневна на Стийл имаше елементи на висока техника и най-различни предмети редом с малки статуетки от злато, никел и сребро. Стийл се смяташе за колекционер, макар вкусът му да бе откровено отблъскващ и примитивен. Различните столове и кушетки бяха добре подредени и елегантни, ала и достатъчно масивни и обеимисти, за да издържат тежестта на директора. Той беше преди всичко прагматичен човек. Единственият голям прозорец имаше синкав оттенък на фибростъкло, ала другите мерки за сигурност бяха старателно замаскирани. Дори по-голямата част от стъклото бе завесена с тежки пердета.

Сайдър разреши на Стийл да поеме наметалото ѝ и да го окачи и закрачи захласнато из стаята. Всеки път, когато посещаваше директора, откриваше, че се е сдобил с някоя нова скъпа джунджурия. Жалко, че бе дошла само за сапфира...

— Какво те води при мен, Сайдър?

Тя извърна бавно лице към Стийл, уверена, че излъчва поразителен чар с робата си от огненочервен атлаз, силно пристегнатата под гърдите ѝ.

— Имах да приказвам с теб, а ти не отговори на обажданията ми. И така, ето ме тук. Радваш ли се на присъствието ми, скъпи?

Стийл неочаквано се усмихна.

— Да, да. Имах нужда от интимна компания. Сега приготвям вечеряха. Ще бъдеш ли така мила да я споделиш с мен?

— Сигурен ли си, че е достатъчна да задоволи апетита и на двама ни?

Стийл се изкикоти и самодоволно се потупа по корема.

— Скъпа моя Сайдър, винаги разполагам с меню за двама.

— Тогава ще се радвам да споделя вечерята ти. В края на краищата, ти си най-възхитителният шеф в Пристанището на мъглите.
— Сайдър млъкна и се вторачи любопитно в Стийл. — Има ли нещо, Джиджиън? Изглеждаш ми... доста угрижен.

Сайдър демонстрираше само протоколна учтивост и двамата отлично знаеха това. Стийл имаше ужасен вид. Лицето му бе изпито и измъчено, сякаш по него бяха танцували вещици, а под очите му имаше дълбоки сенки от недоспиване. Въпреки масивната му фигура човек оставаше с впечатление за сръчност и еластичност на крайниците му, ала сега цялото му туловище изглеждаше вяло, а движенията му бяха бавни и замислени, сякаш преживяваше съкрушителна новина.

— Днес беше дълъг ден — усмихна се Стийл неубедително.

— Научих за напредването на Флотата.

Стийл втренчи любопитен поглед в нея и се засмя от възхищение.

— Как разбра за това?

— Имам си източници — лукаво се усмихна Сайдър.

— Не се и съмнявам, че имаш — въздъхна Стийл. — Не се тревожи за Флотата, скъпа. Есперският щит е непробиваем. Доналд Роял е заел мястото ми в контролната кула. Всъщност няма какво да прави там, но... Ей, много съжалявам за „Черният трън“. Разбрах, че щетите са огромни.

Сайдър потръпна.

— Не са незначителни. Стийл, ние бавно възстановяваме всичко. Ще отворим заведението отново, още преди да те осведомят.

— Това ще ти коства цяло състояние. Как си с парите, Сайдър?

— Добре. Имам спестявания, а и освен това винаги мога да взема заем, който да върна веднага.

— Чудесно. Добре, разположи се удобно, докато се погрижа за вечерята. Няма да се бавя дълго.

Той потъна в кухнята, а Сайдър си наля малко питие от една от най-импозантните гарафи. Не бе допускала, че ще се окаже толкова лесно. Нещо тревожеше Стийл и това не бе само проблемът за Флотата. Чумавата? Сайдър потрепера и бавно отпи глътка вино. Превъзходна реколта. Ако не друго поне щеше да прекара с Джиджиън една чудесна вечер и щеше да го накара да се усмихне. Това бе най-

малкото, което можеше да направи. В крайна сметка бяха стари приятели.

Но колкото и да обичаше Стийл, бизнесът си беше бизнес. Тя отиде до прозореца, отметна тежката завеса и измъкна химикалка фенерче от бухналия си ръкав. Вън мъглата бе по-гъста и по-плътна от всякога. Тя включи фенерчето и го размаха с надеждата Кат да забележи сигнала. Той не биваше да се тревожи, след като получи информацията ѝ, че охраната на Стийл е съвременна и стандартна. Ако не бе такава, щеше да се получи страхотно неприятен инцидент. Загаси фенерчето и го пхна обратно в ръкава си, Втрени поглед към кухненската врата, за да се увери, че Стийл все още се занимава с вечерята, след което дръпна пердето в предишното му положение и се отдалечи от прозореца. Озърна се из стаята, преценявайки стойността на някои скъпоценни вещи, след което се запъти към кухнята, откъдето се разнасяше апетитна миризма. Навън, на улицата, някой запя.

Прозорецът експлодира навътре. Парчета от фибростъкло се разхвърчаха из стаята заедно с нахлуването на поток леден въздух. Сайдър се хвърли рязко към вратата и се просна на килима с бучащи уши. Недалеч парче фибростъкло се бе врязало в стола, а други бяха направили дълбоки дупки в килима. Сайдър бавно повдигна длан и по лицето ѝ бавно потекоха струйки кръв. Не усещаше изтръпналите си крайници. Трепереше силно от студа, а главата я болеше нечовешки. Опитва се да седне, но краката ѝ не се подчиниха. Накрая успя да се изправи на лакът и болезнено изви глава, за да се огледа около себе си. А там, сред остатъците от прозореца, се бе изправила русокоса жена, загърната в мръсносиво наметало. Тя се усмихваше, а в очите ѝ гореше лудост.

Дебели струи мъгла нахлуха в дневната през счупения прозорец. Дори и да усещаше студа, русокосата с нищо не го издаваше. Тя хвърли поглед към Сайдър и бавно запристъпва към нея. Сайдър понечи да се дръпне настрани, ала не успя. Все тъй усмихнатата блондинката се надвеси над нея.

— Къде е той? — запита спокойно тя. — Къде е Стийл?

— Тук съм, Мери — отвърна почти беззвучно Стийл. — Сега излез веднага оттук.

Стийл се бе разкراчил до кухненската врата. Бе пребледнял, ръцете му трепереха. С Мери се изучаваха известно време мълчешком.

— Как успя да счупиш прозореца? — произнесе накрая Стийл.

— Аз съм сирена. Добрият певец винаги може да счупи стъкло.

— Но това е фибростъкло.

Измамницата повдигна рамене.

— Стъклото си е стъкло. Къде е сапфирът ми?

— Мери...

— Не ме наричай Мери! Това не е истинското ми име.

— Сега е. Ти не си истински еспер, а Мери Тифона, убийцата.

Мери нетърпеливо поклати глава.

— Не съм убивала никого.

Стийл я изгледа изумен.

— Какво приказваш? Ти уби стотици и разруши мозъците на още повече! Защо мислиш, че те преследваме?

— Искате да ме изпратите обратно в Империята! Познавам ви, зная ви. Няма да се върна там. Първо, ще ви убия. Ще ви убия, преди да сте ме изпратили обратно!

Стийл съзря лудостта в очите ѝ и несигурно облиза пресъхналите си устни. Измамницата имаше всички белези на човек, който е програмиран от Имперската психотехника. Разумът щеше да ѝ въздейства само в границите на нейното програмиране. Но дори да бе така, той трябваше да бъде предпазлив. Никой не можеше да предположи какво се таи в мозъка ѝ. Ако произнесеше нещо неправилно, съвсем лесно можеше да подпише смъртната си присъда.

— Мери, моля те, позволи ни да ти помогнем. Империята използва песента ти, за да унищожава останалите еспери.

Мери презрително се изсмя.

— Не ми губи времето, Стийл. Лъжите ти не ме интересуват. Ти притежаваш нещо мое и аз си го искам обратно. Къде е то, Стийл? Къде е сапфирът ми?

— Мери...

— Къде е сапфирът ми?

Стийл я изгледа за миг, сетне неохотно кимна към едно малко бюро до предната врата.

— Заключен е в едно от чекмеджетата.

Той се приближи бавно до бюрото, следен от нетрепващия поглед на Мери. Измъкна ключ от джоба си, като внимаваше движенията му да са бавни и спокойни, и отключи едно от

чекмеджетата. Пресегна се и извади малка кожена кесийка. Развърза възлите ѝ и измъкна малък син скъпоценен камък, не повече от сантиметър и половина в диаметър.

— Това ли е? — произнесе бавно той. — За това ли беше цялата тази врява? За едно нищо и никакво камъче?

— Дай ми го — жадно протегна длан Мери. Стийл сложи торбичката и сапфира на бюрото и измъкна разрушител. Мери погледна към револвера и се разсмя.

— Ти уби Джейми Роял — изсъска Стийл.

— Дай ми сапфира.

Мери изпя един пронизителен тон и Стийл се сгърчи, револверът се изплъзна от ръката му. Той рухна на пода безпомощен, целият превит от конвулсии.

Сайдър се дръпна по-надалеч, за да може да огледа къде бе паднал разрушителя, ала ръката ѝ отказа да се подчини. Тя падна с главата напред върху оцапания с кръв килим и затрепери в тишината. Никога не бе предполагала, че краят ѝ ще бъде такъв. Да умре по средата на една чудесно планирана кражба. Не беше справедливо. Тя се закашля, ребрата я боляха, но не можеше да помръдне. Едното ѝ око се притвори от засъхналата кръв. Тя беше вцепенена и извънредно уплашена.

* * *

Кат приклепна безпомощно над затворения прозорец. Нищо не можеше да направи. Жената очевидно беше твърде мощен еспер, а той не носеше оръжие в себе си. Да посегне на разгневен еспер с голи ръце означаваше моментално да бъде убит. Ако си останеше на мястото, скрит от чуждите погледи, можеше да има късмет да излезе от тази ситуация жив. Нямаше смисъл да рискува. Кат внезапно се разтрепери и се смъкна до нацърбената прозоречна рамка. Не можеше да побегне. Сайдър се нуждаеше от него.

Той присви тялото си за миг върху желязната рамка. Измамницата беше с гръб към него. Той събра всички сили и се хвърли върху нея. Тя трябва да бе доловила нещо в последния момент, защото се извърна, ала Кат успя да я притисне достатъчно силно, така че и

двамата се претърколиха на пода, но Мери издърпа лакътя си и го удари силно в гърдите, изкарвайки всичкия въздух от дробовете му, и хватката му отслабна. Мери се изтръгна и изви лице към него. Той с мъка се изправи на колене. Тогава Мери отвори уста и запя.

Кат замръзна на пети, щом звуците го заляха, прогаряйки мускулите му. Сетивата му се замъглиха, тялото му се сгърчи и се затресе. Болката, която разцепи мозъка му на две, внезапно изчезна. Мери бе най-мощната сирена, която Кат бе срещал някога, и за пръв път от детството си насам можеше отново да чува.

Той задиша на пресекулки мъчително, с опрени на пода ръце и колене. От счупения прозорец се чуваха нестихващите звуци на града, приглушени от мъглата. Отвсякъде нахлуваха простичките, прекрасни всекидневни звуци на живота и на живота. А над всичко се извисяваше песента на Мери.

Гласът ѝ бе меден и истински, той се издигаше и спадаше като полюшвано от вятъра венчелистче. Той изпълваше съзнанието на Кат и всичко друго нямаше значение. Мери коленичи пред него и продължи да пее и двамата се изправиха лице срещу лице. Кат полюшна тяло под бавния ритъм на песента, тържествувайки, че най-сетне се бе изтръгнал от тишината. Той почувства как го обзема все по-голяма слабост, как пропада в някаква тъмна и безкрайно дълбока бездна, ала не се страхуваше от това.

Хвърли поглед над Мери към Стийл, който се бе строполил до отсрещната стена с ръце на ушите си и очи, взряни в нищото. На пода между Мери и Стийл лежеше бездиханна Сайдър. Тя се бе проснала на килима, обляна с кръв, с изпотрошени кости.

Кат се изправи разтреперан на едно коляно, съсредоточи се внимателно и се хвърли към Мери. Последният звук, който чу, преди да пропадне в бездната, бе ударът на юмрука му, който се стовари по брадичката ѝ. Мери рухна назад и замръзна неподвижна.

Кат зариде беззвучно и бавно се прокрадна, за да полюшне главата на Сайдър в скута си.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ВСИЧКО ЗАПОЧВА ОТНАЧАЛО

Топаз подаде на Стийл чаша горещо кафе.

— Стийл, ти си най-големият късметлия, когото някога съм срещала. Ако твоят тайнствен приятел не се бе появил тъкмо навреме, за да удари Мери, всички щяхме да сме с прогорени мозъци.

— Не мисли, че не го съзнавам, Топаз. — Стийл стря треперещите си пръсти в стените на чашата и кимна в знак на благодарност към изследователката. Кафето ухаеше ароматно. Ако не бе пил по-добро, щеше да се закълне, че това е най-вкусното нещо на света.

— Един сержант от стражата ми каза, че ти си се сблъскала с Мери по пътя си за насам.

Топаз мрачно се усмихна.

— Струва ми се, че и аз извадих късмет. Тренингът ми на изследовател ме предпази от най-страшната от песните ѝ, а и тя не дочака, за да ме довърши. — Тя хвърли остър поглед към Стийл.

— Нима си се изправил срещу Мери, въоръжен само с револвер? Стийл смутено сви рамене.

— Бях твърде вбесен от появата ѝ, за да се уплаша. Знаех, че нямам големи шансове, но... не можех да я оставя да се изплъзне току-така. Трябваше да се опитам да спечеля битката, нали?

Топаз се усмихна.

— Стийл, за теб все още има надежда.

И двамата се засмяха, Стийл се намести удобно върху стола си и отпи деликатно от ароматното кафе. Беше истинско, неподправено. Откъде, по дяволите, бе намерила натурално кафе? Въздържа се да я попита. Това щеше само да я смути. Кризата бе преодоляна, той бе все още жив, а Пристанището на мъглите — в безопасност. Сполетяло ги бе нещо чудовищно, ала те го бяха преодолели. Той се огледа и се усмихна кисело. Не бе излязъл от тази бъркотия съвсем незасегнат. Дневната му представляваше жив погром — цялата оплескана в кръв, с

изпотрошени стъкла. Бе повикал майстор да смени счупения прозорец и не искаше да мисли колко ще му струват щетите. Засега плътно го бе завесил, като се преструваше, че не усеща студа. Когато си мислеше за това, Стийл открих изненада колко малко всъщност го интересува. Той бе жив, космодрумът бе в безопасност... Ала не беше зле да си помисли и за дневната си.

Стражата бе арестувала Мери, все още в безсъзнание. В болницата щяха да я държат в изолация, докато пристанищните еспери не откриеха някакъв начин да се справят с програмата ѝ. Тя не бе виновна за онова, което бе сторила; Мери бе само поредната жертва на Империята. В Пристанището на мъглите имаше много такива.

Върху кушетката срещу Стийл, донякъде посъживена и възстановила духа си, се беше разположила Сайдър, обвиня с ръце Кат, който бодро се грижеше за бинтованата си дясна ръка, счупена върху челюстта на Мери. Стийл заразглежда замислено младия крадец и Топаз проследи посоката на погледа му.

— Знаеш ли нещо за него, Стийл?

— Нищо. Катерач по покривите, като се взреш в него, но не е произнесъл нито дума досега. Просто изникна от нищото и спаси живота и на двама ни като по чудо. Мисля, че заслужава награда.

— Забравих за това.

— Но той не е...

— Остави го, Стийл, точно сега много повече ме интересува какво прави в жилището ти една от най-известните укривателки на крадени вещи в Пристанището на мъглите.

Стийл хвърли бегъл поглед към Сайдър, усмихна се леко и се съсредоточи върху ароматното си кафе. Топаз го изгледа раздразнено, стана от стола си и отиде до кушетката. Кат я наблюдаваше внимателно, а Сайдър грациозно се усмихна и учтиво кимна за поздрав.

— Как се чувстваш, Сайдър?

— Нали съм жива, изследовател. Междувременно аз съм посредник на този млад мъж. Кога може да си получи наградата?

— Ще си я получи, но първо трябва да ми отговори на няколко въпроса. Прилича ми твърде много на един крадец който веднъж се вмъкна в жилището ми и отмъкна един кристал с памет.

Кат се усмихна невинно, а Сайдър се долепи до него.

— Страхувам се, че никога няма да разберам, изследовател. За нещастие той е глухоням и не може да отговаря на никакви въпроси.

Топаз се извърна и отвратена поклати глава. Стийл тихичко се изкикоти, улови погледа на Кат и му направи знак с ръка да напусне стаята. Кат поклати глава ухилен. Изправи се бързо, прекрачи до разбития прозорец, отметна завесата и изчезна в плътната мъгла. Стийл повдигна въпросително вежди, ала Сайдър само му се усмихна.

— Ако всичко е наред с теб, Джиджиън — заяви тя, — ще се радвам да се върна в кръчмата си. Искам да махна тези кървави петна от дрехите си, преди да са засъхнали.

— Разбира се. Сигурен съм, че Топаз ще ти осигури ескорт.

— Благодаря, няма да е необходимо.

Сайдър се изправи на крака, леко трепереща от протестиращите и изпотрошени ребра. Стийл се измъкна от креслото си и я изпрати до вратата. Загърна я с наметалото и ѝ разтвори вратата. Сайдър поспря за миг.

— Довиждане, Джиджиън. Не се съмнявам, че вечерята щеше да бъде прекрасна.

— Благодаря ти, че ми направи компания.

— Винаги съм на твое разположение.

Сайдър залепи една целувка на бузата му и си тръгна. Стийл внимателно затвори вратата след нея. Върна се и с наслада се тръсна в креслото си. Топаз бухна с непохватна сръчност възглавницата зад гърба му.

— Изпий си кафето, Стийл. Изстина.

Стийл пое чашката отново и отпи от кафето послушно. Сладостно въздъхна, наслаждавайки се на отличния му вкус и огледа разрушенията в дневната си с отнесен израз.

— Какво има, Стийл?

— Сапфирът на Мери, какво стана с него?

— За това ли си мислиш точно сега? Не искаш ли да узнаеш какво се е случило с Имперската флота?

— Предполагам, че вече са разбрали, че есперският щит е непробиваем и са се втурнали обратно в хиперпространството.

Топаз кимна.

— Оставили са един дежурен кораб, но без съмнение до утре и той ще отлети. Ако не го стори, ще дам разрешение на

полтъргаистерите да си направят няколко закачливи шегички с него.

— И така, преживяхме още една буря. Какви са последните данни от болницата?

— Повече от дванадесет хиляди с прогорени мозъци, осемстотин и тридесет мъртви.

Стийл въздъхна.

— Победата не е голяма.

— Ние устояхме на Имперската флота и оцеляхме — промълви Топаз. — Спокойна съм и за това.

— По дяволите Империята, къде е проклетият сапфир? Сложих го на бюрото си, той изтропа, когато Мери запя. Не беше в нея, когато я отведоха, нито пък в някой от стражите. Трябва да е някъде тук, но дявол да го вземе, не мога да го открия.

— Сайдър — навярно тя го е взела.

Стийл решително тръсна глава.

— Не. Сензорите, вградени в рамката на вратата щяха да открият скъпоценния камък, дори да го беше глътнала.

— Тогава катерачът по покриви?

— Проверих в костюма му, докато лекарите се занимаваха с него. Никакъв сапфир.

— Тогава кой го е взел? Камъкът струва цяло състояние.

Стийл сви рамене и се отпусна в креслото си.

— Какво по дяволите, та в края на краищата това е само един сапфир.

Топаз му отправи пронизателен поглед.

— Сигурен ли си, че се чувстваш добре, Стийл?

Той се засмя.

— Превъзходно, уверявам те.

— Добре. Защото следващия път, когато се срещнем, директоре, ще ти дам доказателства, които ще те уличат в лъжа.

— Ще бъдеш добре дошла, изследовател. Опитай се.

Топаз се засмя и напусна дневната. Стийл се ухили и отпи от кафето си.

* * *

В тъмната като гроб алея срещу жилището на Стийл Сайдър се облегна уморено на грапавата каменна ограда и изчака, докато престане да ѝ се вие свят. Тя се потеше обилно въпреки мразовития студ, а ръцете ѝ трепереха. Лекарят на стражата си бе свършил добре работата, беше превързал счупените ѝ ребра и беше сложил няколко парчета лейкопласт върху ранения ѝ череп, ала тя бе изгубила доста кръв от различните одрасквания и рани. Чувстваше се ужасно, но не се осмели да остане повече в жилището на Стийл. Нямаше да има какво да им отвърне, ако захванеха да ѝ задават неудобни въпроси.

Лекарите бяха изразили желание да я откарат в болницата за преглед, но Сайдър категорично им бе отказала. Изпитваше ирационален ужас от болници, а и освен това бяха скъпи. Тя облегна глава о студения камък. За малко да я довърши един мощен еспер, и то — за нищо... Тя неволно подскочи, когато Кат изникна от мъглата и се облегна до нея. Доловил състоянието ѝ, той се намръщи и бързо я затегли за ръкава.

— Добре съм — упорстваше тя, но се остави да бъде водена. Сега, когато не бе сама, се чувстваше по-сигурна върху нозете си. — А ти добре ли си, Кат?

Той се усмихна и кимна.

— В крайна сметка всички много преживяхме, но не можах да открадна сапфира. И все пак парите от наградата ще ни се отразят добре.

Кат отвори устата си и измъкна от нея малък син камък. Сайдър се взря в сапфира и избухна в смях. Ребрата я боляха, но това нямаше значение.

— Разбира се, имаше два сензора вляво, в счупения прозорец. Кат, любов моя, ще те издигна в степен майстор крадец. — Тя се поколеба и внимателно го изгледа. — Никой никога не е поемал такъв риск за мен, а ти рискува живота си, за да ме спасиш. Ще трябва да помисля за това. А сега да се връщаме в кръчмата. Чака ни още толкова работа, преди да се заемем с бизнес отново.

Сайдър се облегна на придържащата я ръка на Кат не само поради слабостта си и двамата бавно изчезнаха в завихрените бели кълба на Пристанището на мъглите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.